

ഗദ്യപ്രഭിപം

GADHYA PRADHIEPAM

FOR

THE USE OF THE HIGH SCHOOL

CLASSES.

ഗദ്യപ്രദീപം. ^{Pa} 33

മൈസൂറുകളിലെ ഉപയോഗത്തിനായി
 ജി.വ.പത്രം ഗവണ്മെന്റ് മൈസൂറിലെ കലാഭവം ചന്ദ്രഗിരി
 തോമസ് ഇ. പരമേശ്വരൻ മേനോൻ
 ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

വാണികരേണ്ഡം അച്ചുകടം
 ഗുണിതപത്രം.

1095

(ഇതുകൊണ്ടുവന്നു വെച്ചിട്ടുള്ള പ്രതി വ്യാപനത്തിനാകുന്നു.)

കോപ്പി 000

Price 1 Rupee

[വിവരങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.]

*mic
 11/12/20
 11/12/20*

GADHYA PRANEPAM.

For

THE USE OF THE HIGH SCHOOL CLASSES.

ഗദ്യപ്രദീപം.

മൈസൂറുകുളിലെ ഉപയോഗത്തിനായി
ഇന്ത്യവ്യാപാര കൗസ്തുഭം കൗസ്തുഭികൾ പണ്ഡിതർ
തോമസ്സ് പരമേശ്വരമേനോൻ
ഉണ്ടാക്കിയത്.

വാണികുളംബര അച്ചുകൂടം
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

1095

(ശ്രീമദ്ഭാഗവതം മുഖ്യധാരണ പ്രതി വ്യാജനിർമ്മിതമല്ല)

കോപ്പി ൨൦൦

Price 1 Rupee]

[വില ഒരു രൂപയിൽ

INTRODUCTION

It is a well known fact, that though in Malayalam prose works in the form of short stories and novels are now and then being published, yet such works as are capable of infusing good morals in the minds of young students, and of broadening their out look and mentality are comparatively rare. This was the only motive that prompted the auther to publish this work.

Most of the subjects herein dealt with have already appeared as his contributions to some of the leading monthlies such as 'Mangalodayam,' 'Kerala Kesari,' 'Kerala Vyasan,' 'Saradha' and others. In the present work they have been carefully collected and re-touched with the necessary additions of apt and illustrative quotations and verses based on the authority of Sastras, Puranas, and Ithihasas and published in the form of a book so as to make them highly useful for the use of the student population. The book is given the title of 'Gadyapradipa' and in the approbation of the enlightened and kind-hearted public the author finds his greatest reward.

The scarcity of such books has perforce led to the selection of the same book as text-book for a number of years much to the disgust of the teachers and the taught. One way of improving the position is to publish suitable prose works in Malayalam. Viewed from the stand-point, it is hoped that a publication of books of this kind will not be deemed a day too soon.

I am conscious of the defects of the book and I sincerely trust and hope that the reading public will give it a trial and patiently see if it serves the purpose for which it is intended.

In conclusion the author begs to express his sense of gratitude to Messrs. V. K. Atchutha Menon, B. A. L. T. Head Master of the Sirkar Training School, Trichur and P. A. Stephen, B. A., Head Master of the C. M. S. High School, Trichur for their kind and highly valuable suggestions and to Mr. K. P. Karuppan Sanskrit Pandit, V. J. G. High School, Trichur for the preface he has been kind enough to write for the book.

THE AUTHOR.

അവതാരിക

രാജശ്രീ തോരണത്തു പരമേശ്വരൻ അവാർകൾ, സാഹിത്യപന്ഥാവയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന സഹൃദയസമുദായത്തിന് അപരിവിതനായ റൊളല്ല. ലളിതമലയാളത്തിൽ കാലോചിതങ്ങളും കാര്യാചിതങ്ങളുമായ ഗദ്യപദ്യരൂപങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഭാഷായോഷയ്ക്കു് ആഹ്ലാദശോഭയുണ്ടാക്കുന്ന മുതലും ചില സാഹിത്യവിചാരികരുടെ പംക്തിയിൽ ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തിനു മുന്പുതന്നെ സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുള്ള റൊളാണു് ഇദ്ദേഹം.

ബ്രഹ്മലയുക്തകാലത്തിൽ പകുതിയും ഇംഗ്ലീഷുകലാശാലയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിന്റെ ഫലമായിട്ടു് ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ഹൈന്ദവനിവാസി വിളിപ്പറഞ്ഞായി. എന്നാൽ ഇതിന്നു മുമ്പുകൂട്ടിയതെന്ന ഇദ്ദേഹം ഹൈന്ദവ സാഹിത്യഭാവം അനുഭവിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതു ഭാരതമാതാവിന്റെ വാത്സല്യപത്രിയായ ഗൈറ്റാണിയെക്കൊണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മലയാള ബ്രഹ്മലാരിയുടെ ഹൈന്ദവഗൈറ്റാണികളോടുള്ള ഭാവത്വബന്ധം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുവാനുള്ള ക്ഷമ കൈരളിക്കു പലപ്പോഴും വിട്ടുപോകമാറുണ്ട്. മിസ്റ്റർ പരമേശ്വരൻമനവനോടും കൈരളി ഈ അക്ഷമ കാണിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഇതിൽ അവർക്കു തെറ്റില്ല. “കവിതാവനിതാചൈവ സ്വയമേവാഗതാവരാ”, എന്ന പ്രസ്താവംകൊണ്ടു് ഏതോ ഒരു പ്രാചീനസാഹിത്യസാർവ്വഭൗമൻ ഭാഷായോഷയ്ക്കു സ്വയംവരം അനുവദിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ.

കുമാരനാശ്വതിയുടെ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഭാഷാവനിതയുടെ ലളിതങ്ങളായ പദവിന്യാസങ്ങൾക്കും സാരസ്വതാവസ്ഥകൾക്കും വശം വദനായി തീരുകയും സരസകവിപീഠങ്ങളിൽ ഒന്നു തനിക്ക് അധീനമാകുകയും ചെയ്തു.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസംരംഭം സ്ഥാനപത്ത്വസായി യായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന് മലയാളത്തിലെ പല പ്രസിദ്ധ മാസികാഗ്രന്ഥങ്ങളും തഴിയങ്ങളായ ലേഖനഭൂഷണങ്ങളാൽ അലംകൃതങ്ങളായിരുന്നിട്ടുള്ളതിലധികം തെളിവ് ഇവിടെ ആ വശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ നല്ലൊരു ഭാഷാകോവിദനായിത്തീർന്ന മിസ്റ്റർ പരമേശ്വരമേനോൻ ചുമതലകൾ ഏറിയതാണെങ്കിലും സമാധാനകുറവും, ശമ്പളം ചുരുങ്ങിയതാണെങ്കിലും തൃപ്തികരവുമായ അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയെയാണ് സുഖജീവികയ്ക്കുവേണ്ടി ആശ്രയിച്ചത്.

പഠിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അദ്വൈതാക്കരൻ്റെ ഉണ്ടാകുന്ന സുഖബോധവും പരീക്ഷകളിൽ നിരന്തരമായി ലഭിക്കുന്ന വിജയങ്ങളും നല്ല അദ്ധ്യാപനരീതിയുടെ രണ്ടു മാനദണ്ഡങ്ങളാണല്ലോ. ഈ വിഷയത്തിൽ മിസ്റ്റർ പരമേശ്വരമേനവനെപ്പോലെ അത്ര കൃതാർത്ഥതാസാർത്ഥവാഹനായ ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചതന്നെ അറിയേണ്ടതാണ്. എന്റെ ഈ നിവേദനം പരമേശ്വരമേനവൻ സമ്പാദനത്തിനുള്ള ഒരു സ്മൃതികസുമാജ്ജലിയാണെന്നു സങ്കല്പിച്ച ഭാവമേറ്റം നടിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവരോടു തൃശ്ശിവപേരൂർ ബാലികാമഠാപാഠശാലയിലെ മലയാളപരീക്ഷാഫലപത്രികകൾ വരുത്തി വായിക്കേണമെന്നു ഞാൻ ഓർപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ഇതുകൊണ്ടു മിസ്റ്റർ പരമേശ്വരമേനവനെക്കാൾ പാണ്ഡിത്യശാലികൾ ഈ ദേശങ്ങളിലില്ലെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇദ്ദേഹത്തേക്കാൾ പാണ്ഡിത്യശാലികളായ വളരെ ആളുകളെ ഞാൻ അറിയും. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു പാണ്ഡിത്യവും അദ്ധ്യാപനനൈപുണ്യവും എത്രമാത്രം വിദൂരവർത്തികളായ രണ്ടു ഗുണങ്ങളാണെന്നു മാത്രമാക

ന്നു. “കിടാങ്ങളായോർക്കുറയ്ക്കുമ്പോൾ മിടുക്കുള്ള മനീഷി—” എന്നു മഹാകവി കേരളവ്യാസൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കണിപ്പാട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഈ ഘട്ടത്തിൽ സ്മരണീയമാകുന്നു.

ഇപ്രകാരം അത്യാസം, ബോധം, അദ്ധ്യാപനനൈപുണ്യം മുതലായ ഗുണഗണങ്ങളാൽ പരിശോഭിതനായ ഈ അദ്ധ്യാപകന്റെ ‘ഗദ്യപ്രദീപം’ സാഹിത്യലോകത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ലബ്ധാവകാശനായ ഞാൻ എന്റെ കൃത്യത്തെ അഭിമാനപരസ്സരം നിവ്വഹിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

‘ഗദ്യപ്രദീപത്തിലെ’ വിഷയങ്ങൾ ഓരോന്നും വിഭജനങ്ങളാണെന്നുള്ളതിന്നു രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടാകുവാൻ തരമില്ല. പ്രതിപാദനാതീതികൊണ്ടു പാഠങ്ങൾ ലളിതങ്ങളും ക്രമീകരണകൊണ്ടു സുഗമങ്ങളും ആയിരിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാ പാഠങ്ങളുടേയും തുടക്കം പ്രകൃതാനുപ്രസക്തങ്ങളായ ഓരോ പദ്യങ്ങളോടുകൂടിയാക്കിയിട്ടുള്ളതും ഇപ്പോൾ നടപ്പിൽ ഇരിക്കുന്ന പാഠപുസ്തകങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഒരു വിശേഷവിധിയാണ്. ഇതുകൂടാതെ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വ്യാകരണസംബന്ധമായും മറ്റും പല ചില്ലറ സൂത്രങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇതിലെ മിക്ക പാഠങ്ങളും സമാഗ്ഗബോധകങ്ങളാകയാൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിന്ന് ഇത് ഒരു പ്രദീപമായിത്തന്നെ ഭവിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഇതിന്റെ പരിശീലനംകൊണ്ടു സദാചാരം, സാഹിത്യം മുതലായ സർവ്വതോമുഖങ്ങളായ ജ്ഞാനപരമ്പരകൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സാമാന്യമായെന്നിവിടെ ലഭിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഇതിൽ ശ്രദ്ധ പതിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഓരോ പാഠങ്ങളും തെളിയിക്കാതിരിക്കയില്ല.

എന്നാൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ഭർഗ്ഗഹങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളുമായ പ്രയോഗങ്ങളെ ഈ പുസ്തകം വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പുറം ചില വാചകങ്ങൾക്കു ക്രമാതീതമായ ഓരോ വന്നുപോയി, കൃത്രിമശോഭാധികൃത ചിലേടങ്ങളിൽ കുറയും എന്നിങ്ങിനെ അമിതഭാരമുള്ള അനുസരിച്ച ചില അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടായേക്കാമെങ്കിലും, ഈ പാഠപുസ്തകം ഭൂരിഗുണമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് അനസൂയന്മാരായ മഹാജനങ്ങൾ ആത്മതന്നെ സ

മരിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിനയപൂർവ്വമായ അഭിപ്രായവും വിശ്വാസവും. മിസ്റ്റർ മേനവന്റെ പഴക്കവും തഴക്കവുമുള്ള കൈക്കു ഖണ്ഡവാക്യരചനയും ആഹ്ലാദശോഭാ സമ്പാദനവും ഭക്തരഞ്ജനമായിരിക്കയില്ലെന്ന് അസ്സാദൃശന്മാർക്ക് അദ്ദേഹവുമായുള്ള സാമാന്യധികരണ്യംകൊണ്ട് അനുഭവമായിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ ഭാഷാവിഷയത്തിൽ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അധികാരികളുടെ നില അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് അതൃപ്തി കുറച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. “തെങ്ങിനും കുമ്പുങ്ങിനും ഒരു തളപ്പല്ലല്ലോ.”

അധികാരികളെ അറിഞ്ഞു വിദ്വാപ്രഭാനം ചെയ്യുന്നതിലാണ് അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ മിടുക്ക്. “ഇണയറിഞ്ഞുപുല്ലും, മരമറിഞ്ഞുകൊടിയും,” ഇടുന്നതുകൊണ്ടു വിശേഷാൽ പ്രയോജനമുണ്ടെന്നുള്ളത് അനുഭവസിദ്ധമാകുന്നു. ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു തുടങ്ങുന്ന സാഹിത്യസംരംഭം അസ്ഥാനത്തിലാകവാൽ വിഷമമുണ്ട്.

വിശിഷ്ട, ആധികാരികജ്ഞാനവും തന്നെസമണമായ മചനാസൗഷ്ഠ്യവുമാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘ആചാരബോധിനി’യെ കൊച്ചിയിലെ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ പാഠപുസ്തകമാക്കിയിരിക്കുന്നത് എന്ന സംഗതി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ നയങ്ങളെ ഭീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഈ ‘ഗദ്യപ്രദീപ’ത്തിനും ‘ആചാരബോധിനി’യുടെ ആ യോഗം വരേണ്ടതല്ലേ?

മാദ്യഭിപത്തിനെതിരായിവേകമോരോ-
ന്നുഗ്രന്നിശാകലക്ഷമാക്കിയഹൃൽക്കളത്തിൽ
സദ്യഃപ്രകാശകരമാസ്തിവസീടുമോമൽ-

‘ഗദ്യപ്രദീപ’മതുലംവിജയിച്ചിട്ടേ.

സംസ്കൃതപണ്ഡിതർ കെ. പി. കുറുപ്പൻ.

വിഷയവിവരം

൧	ഇതരമതി	...	...	...	൧
൨	പാഠപാഠകാരം	...	...	...	൨
൩	വരരുചി	...	...	...	൧൩
൪	സജ്ജനസഭ	...	...	...	൧൪
൫	കൃത്യനിഷ്ഠ	...	...	...	൨൨
൬	ഭൂമി ...	...	...	...	൨൭
൭	വ്യായാമം	...	...	...	൩൦
൮	ദാർശനികൻ	...	...	...	൩൭
൯	ജലം ...	...	...	...	൪൩
൧൦	സ്വയംതല്പാഠ	...	...	...	൪൭
൧൧	കർമ്മനിഷ്ഠ	...	...	...	൫൦
൧൨	ആത്മീയതയുക്തം	...	...	...	൫൪
൧൩	കൈരളം പാഠപാഠകാരൻ തന്മൂലം	...	...	...	൫൯
൧൪	മനോധർമ്മം	...	...	...	൭൧
൧൫	സമത്വം - ൧൨ കൃത്യങ്ങൾ	...	...	...	൭൪
൧൬	അർത്ഥനിഷ്ഠ	...	...	...	൭൯
൧൭	രാജാന്റെ പ്രഭുക്കൾ	...	...	...	൮൨
൧൮	വ്യാസസ്വരൂപം	...	...	...	൮൬
൧൯	മാതൃഭൂമിസ്വരൂപം	...	...	...	൯൦
൨൦	മനുഷ്യജന്മാഭ്യർത്ഥന	...	...	...	൯൩

ഗദ്യപ്രദീപം.

അദ്ധ്യായം 1

ഗുരുദേവ

“പരതന്ത്രശിഷ്യനല്ലാതെ
ഗുരുവിൻതാടിയിൽ ഭവിക്കണം
‘വരതന്ത്ര’മഹർഷിപോലെയ-
വരുമെന്നു ഗുരുദേവർപ്പിച്ചിതും.”

“ഗുരുസ്തപസകാംഗാ ‘ഗു’ ശബ്ദസ്തന്നിവർത്തകഃ”, എ
ന്നുള്ള പ്രമാണപ്രകാരം ‘ഗു’ ശബ്ദം അന്യകാരത്തിന്റേതും,
‘രു’ തൽപ്രതിബന്ധകത്തിന്റേതും വാചകങ്ങളാകുന്നു. അ
തുകൊണ്ടു ‘ഗുരു’ ശബ്ദത്തിന് അന്യകാരത്തെ പരിഹരിക്കു
ന്ന മഹാത്മാവ് എന്നർത്ഥമാകുന്നു. യാതൊരുത്തൻ അപര
നിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഭയവിനയവിശ്വാസബഹുമാനാരോജ്ഞോടു
കൂടിയ ഹൃദയംഗമമായ സൗഹൃദത്തിനാണ് ദൈവികസൗഖ്യം പ
റയപ്പെടുന്നത്. ദൈവ്യതാവിന് അവന്റെ അദ്ധ്യാപക
നിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ദൈവിയാണല്ലോ ഗുരുദേവി.

മനുഷ്യർ കാണുന്നതും കേൾക്കുന്നതും ഗ്രഹിക്കുന്നതും മ
നസ്സുറുമായിട്ടാകുന്നു. മനസ്സു ശരീരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യു
ന്നു. എന്നാൽ അതു ശരീരത്തേക്കാൾ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള
തും ആത്മാവ് അതിന് ആസ്ഥാനമാകുന്നു. നമ്മുടെ ശരീര
ചോഷണത്തിന്നുവേണ്ടുന്ന ദിനങ്ങളെല്ലാം മാത്രം നൽകി

ബാല്യദശയിൽ നമ്മളെ സംരക്ഷിക്കുന്നത് നമ്മുടെ ജനകജന നിമാരും, ദേവിയുടെ പോഷണത്തിന് ആവശ്യമുള്ള വിദ്യയെ സകലത്തോടെ നമുക്കു മേൽഗരിക്കുള്ള സമ്പാദ്യങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുതന്നതു തുടനാഥനാരുമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു തിരിഞ്ഞാൽ അന്ധരായ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഹൃദയമാകുന്ന ദൈവത്തിനുള്ളിൽ സുജ്ഞാനമായ വാടാവിളക്കു കൊളുത്തിവെക്കുവാൻവേണ്ടി ആ മഹാനാർ അനുഭവിക്കുന്ന കായശ്ലേഷത്തിന്നും മനഃശ്ലേഷത്തിന്നും അതൃപ്തിയില്ല. ഈ വസ്ത്രമാക്ക് എന്തുതന്നെ കൊടുത്താലാണ് മതിയാകുന്നത്. “അജ്ഞാനത്തി മിശാസ്യസ്യജ്ഞാനാഭ്ജനശലാകയാ ! ചക്ഷുരന്ധീലിതംയേനത കണ്യസ്രീതരവേനമഃ” എന്നുള്ളതിനാൽ എല്ലാവരും അവരുടെ തുടനാഥനാറെ അനവരതം സ്തുതിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മനസ്സിന്റെ ഗ്രഹണശക്തിയെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യയുടെ ഭാഗമാകുന്ന തുരുവട്ടൻ.

‘തുരു’ എന്ന പദത്തിന് ‘വലിയത്’ എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്കു വിദ്യയെ നൽകുന്ന ആൾ മഹാനാണെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്നു പുഷ്പികന്മാർ ‘തുരു’ എന്നു നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത് എത്രയും ഭക്തമാണെന്നും സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല.

വിദ്യാധനം പ്രിയാപ്രിയംകൂടാതെ നാനാമതസ്ഥനാരുടെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരിലും “ആടിക്കൊണ്ടുകൂടിയാൽ കൂടിക്കൊള്ളും ദൈവം” എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ മൊന്നുമേയുന്നുണ്ട്. സകലരും വിദ്യാധനമുള്ളവരെ ബഹുമാനിക്കും. മഹീശനെ സ്വരാജ്യാർ മാത്രമേ പൂജിക്കുന്നുള്ളൂ.

൧. “മാരേവരക്ഷതിപിതേവഹിതേനിത്യേജ്ഞാ
കാരണവചാദിമന്ത്രപ്രസന്നാതിവേഷം

കിടന്നിങ്ങിരിക്കുവിതനോതിതനോതിക്കളി
കിംകിംസാധയതികളുലതേവവിശ്വ.

൨. നമോരചൗതുംഗപതേനാമാതും
നദ്രാതദാഗംനകഭോതിഭാരം
വ്യയേകതേവസ്തയവനിത്യം

വിദ്വാധനംസർവ്വധനാൽപ്രധാനം.”— ഇങ്ങിനെയാണു
ല്ലൊ വിദ്വാധനത്തെപ്പറ്റി കോവിന്ദന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടു
ള്ളത്. എങ്ങിനെ നോക്കുന്നതായാലും വിദ്യ നിഖിലയോഗ്യ
തയ്ക്കും പുച്ഛതയ്ക്കും അർഹതയെന്ന ഒന്നാകുകൊണ്ട് അതിനെ
സന്തോഷപൂർവ്വം നൽകുന്ന ആ ദേഹം എത്ര ധന്യനും ഭാഗ്യവ
യോധിയായിരിക്കണം. “നന്ദരോരധികം നന്ദരോരധികം”
എന്നല്ലേ മഹദ്വചനം.

ആത്മജ്ഞാനോപദേശികൻ, ലൌകികജ്ഞാനോപദേ
ഷ്ടാവ് എന്നിങ്ങിനെ തുരുനാഥന്മാർ രണ്ടുതരക്കാരായി വിഭജി
ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ കൂട്ടമേയും അവരുടെ
ശിഷ്യസ്ഥാനം വഹിപ്പാൻ ആകാംക്ഷിക്കുന്നവരേയും ഇക്കാല
ങ്ങളിൽ സുദുർല്ലഭമായിട്ടേ കാണുന്നുള്ളൂ. ഇതിന്റെ ആന്തര
മായ കാരണം ഏതുജ്ഞാസ്ഥന്മാർക്കും അവരുടെ മതങ്ങളിലും ത
ദ്ദീപ്തസംബന്ധമായ പൂർവ്വാചാരങ്ങളിലും അഗ്രാധാരം, അവിശ്വാ
സവും, അസഹ്യതയും, അതൃപ്തിയും, നവീനനാഗരികത്വഭ്രമ
വുമാകുന്നു. പുരാതനകാലത്തു ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ മേല്പറ
ഞ്ഞ രണ്ടുതരം ഉപദേശിക്കുമാറും ശിഷ്യരെ നിജഗൃഹങ്ങളിൽ
താമസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. പണ്ടു
ബ്രാഹ്മചര്യകാലത്ത് അദ്ധ്യേതാക്കന്മാർ അവരുടെ അദ്ധ്യാപ
കന്മാരെ പരിചരിച്ചും സംബ്രയിച്ചും വിദ്യ അഭ്യസിച്ചുകൊണ്ടു
നിരന്തരം ആ മഹാത്മാക്കളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ അവലംബിച്ചു
വസിച്ചുവന്നു. ഇതിന്നാണ് ‘ഗുരുകുലനിവാസം’ എന്ന പാ

ണുപയുക്തം. ഇതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കണം ഇപ്പോഴു
 ണെ ചില ആംഗ്ലേയഭാഷാപണ്ഡിതങ്ങളിൽ ഉപാധ്യായന്മാ
 രുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ വിദ്യാത്ഥികൾക്കു പാഠശാലകളുടെ
 സമീപത്തിൽതന്നെ താമസിക്കുവാനും ഭക്ഷണത്തിനും മറ്റും
 സൗകര്യമായ സ്ഥലങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും എന്തെല്ലാത്തി
 നെത്തിവരുത്തണമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കുട്ടികൾ അ
 ത്രാണം ആചാര്യസന്നിധിയിൽ വസിക്കുന്നതിനാൽ അവർക്ക്
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവവ്യാപാരാദികളെക്കുറിച്ചു അനു
 കരിപ്പാൻ പരിശീലിക്കാം. പരിചയം എല്ലാ പ്രവൃത്തികളു
 ടേയും സൽഫലങ്ങളുടെ ബീജമാണല്ലോ. “സംസ്കൃതഭാഷാ
 ഷതുണാഭവന്തി” എന്നല്ലേ പ്രമാണം. പ്രാചീനകാലത്തു തു
 രുണാഥന്മാർ എവിടേക്കു പോകുന്നതായിരുന്നാലും ശിഷ്യഗണ
 ങ്ങളെ കൂടെ കൊണ്ടുനടക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഇതിന്റെ
 പ്രധാനോദ്ദേശ്യം ശിഷ്യർ തങ്ങളുടെ വഴിയേ നടക്കാൻ പരി
 ക്ഷണമെന്നും, അതാത് അവസരങ്ങളിൽ അത് അവരെ പരി
 പ്ലിക്കേണമെന്നും, അപ്പപ്പോൾ കാണാനും കേൾപ്പാനും സു
 ഗതിവരുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടേയും വചസുകളുടേയും തുണാതു
 ണങ്ങളെ വിവേചിച്ച് അവർക്ക് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കേണമെ
 ന്നായിരിക്കണം. ഇതിനുപകരമാണിപ്പോൾ അദ്ധ്യാപക
 ന്മാർ എടുത്തിടയ്ക്കു വിദ്യാത്ഥികളുടെ ദേഹങ്ങളിൽ പോയി അ
 വരുടെ രക്ഷകന്മാരെന്നോരോ കുട്ടികളുടെ പഠിപ്പ്, നടപ്പ്,
 സ്വഭാവം മുതലായവയെ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു യഥോചിതങ്ങളാ
 യ ഉപദേശങ്ങളെ ചെന്തേണമെന്നും, ചിലപ്പോഴൊക്കെ കുട്ടി
 കളെ അദ്ധ്യാപകന്മാർ കൂടെകൊണ്ടുപോയി വല്ല വിശേഷ
 കാഴ്ചകളെ കാണിച്ചുകൊടുത്ത് അവയെപ്പറ്റിയുള്ള വിശേ
 ഷണുമാനത്തെ നാമർക്ക് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കേണമെന്നും വി
 ളാശ്വാസാധിപ്രകാരം നിർവ്വഹിച്ചു നടത്തിപ്പിക്കുന്നതെന്നു വി

മാർഗ്ഗമെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ദൃശ്യങ്ങളായ നാദോ സംഗതികളാൽ നമ്മുടെ പുറംകൈകളെ ആശ്ചര്യത്തിലും വിചാരങ്ങളിലും കാമ്പുണ്ടെന്നും, അതിനാൽ അവയെ തിരസ്സു ചെയ്യുന്നതാണ് അനന്തമായി പരിണമിക്കുമെന്നും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്.

മനുഷ്യരുടെ ബാഹ്യ ചഞ്ചലാസ്വഭാവമാകയാൽ തദൃശ്യയിൽ അവരുടെ ക്ഷേമത്തിന് ആവശ്യമുള്ള കർമ്മങ്ങളിനാതാണെന്ന് അവർക്കറിയാകയില്ല. തന്നിമിത്തം അധർമ്മമാകുന്നു, കർമ്മം, തന്ത്രി, അനാദരം, അഹൃദയം, കലാശം മുതലായ പ്രകൃതികൾ അവരുടെ മനസ്സിൽ കടികൊണ്ടു പല ദുഷ്ടതകളെ ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ആ വക ദുഷ്ടതകളെ പരിഹരിച്ചു സർവ്വബോധമുണ്ടാകുവാൻ വേണ്ടി ഇതനാഥന്മാർ അവരെ പല അവസരങ്ങളിലും ശിക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതും ശാസിച്ചിട്ടുള്ളതും അവർക്കറിയാതെ തീരെ മറികാണിക്കുന്നിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ആ ശിക്ഷയ്ക്കേയും മറുമുള്ള ഇന്നും മുതിർന്നവരാണ് അവർക്കറിയാനിടവരുന്നതും. അപ്പോൾ ബാഹ്യശരീരം മുഴുവനായിട്ടും മുഴുവനായിട്ടും കരിച്ചു ആശ്വാസിച്ചു പരിതപിപ്പാൻ ആ വിദ്വാന്മാർക്കു സംഗതി വരുന്നു.

വിദ്വാന്മാരുടെ മനസ്സിൽ കാൽക്കാരണത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നത്. മനുഷ്യരുടെ ദാഹിശ്വേദസ്സിനും ജന്മസാഹചര്യത്തിനും വഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും ഇതുതന്നെയാകുന്നു. അതിനാൽ വിദ്വരയെ അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ള ആ മഹാന്റെ പാദാർപ്പണങ്ങളെ സകലതും സദാ ഭക്തിയുക്തം സ്തുതിക്കണം. ഈ ചാർമ്മികളുടെ നിദേശങ്ങളെ വിദ്വാന്മാർക്കു ലംഘിക്കരുത്. എന്നുമാത്രമല്ല, അദ്വൈതത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങളിൽ വികല്പമുണ്ടാകരുത്. അനന്തം, പരിപൂർണ്ണത, ഉത്സാഹം, ദാമാശ്ചര്യം, പൈശ്വര്യം, സൗഖ്യം മുതലായ ഇവയെ

തിനാലായിരിക്കണം ശിഷ്യൻ അവരിൽ അതിരറ്റ ഭക്തി
 ഉണ്ടായിരുന്നത്. ചിരകാലസഹവാസത്താലും സ്നേഹാധി-
 കൃത്താലും ഉൽഭൂതമാകുന്ന ഭക്തിക്കു ഭംഗം വരുന്നതല്ല. ഇംഗ്ലി-
 ഷിൽ ഇപ്പോഴും 'ഇംഗ്ലീഷ് പബ്ലിക്കുപാഠശാലകളിൽ പഠിക്കു-
 ന്ന കുട്ടികൾ അവരുടെ ആചാര്യന്മാരുടെകൂടെയാണല്ലോ താ-
 മസിച്ചു പഠിച്ചുവരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ആ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ
 പഠിച്ച വിദ്യാർത്ഥികളായി വരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു തുരുത്തു-
 അധികമുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ അവിടെയുള്ള
 ഇതരപാഠശാലകളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടേയും ഉപദേശകന്മാ-
 രുടേയും സ്ഥിതി ശോച്യാ തന്നെ. കുട്ടികൾ തുരുത്തു-
 ന്മാരുടെ കൂടെയിരുന്നു പഠിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ-
 തുതായി നടന്നുവരുന്നതല്ല.

ഹൈന്ദവവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇപ്പോൾ സിദ്ധിച്ചുവരുന്ന
 വിദ്യാഭ്യാസത്താൽ മിത്തശുദ്ധിയോ ദൈവികചിന്തയോമത
 വിശ്വാസമോ സ്വാഭാവികമല്ലയോ വേണ്ടതുപോലെയാണോക-
 ന്നില്ല. അതിന്റെ കാരണം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവരുടെ മാ-
 തൃഭാഷയിലുള്ള സർഗ്ഗനവചരിതീപദങ്ങൾ മുതലായവയാകു-
 ന്നു. കുട്ടികളുടെ മാനസികവികാസത്തിന്നും സംസ്കാരാദികൾ
 കൂടും ആവശ്യമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ തരം വരുന്ന
 തുരുത്തുമാർക്കു അവർ ഭക്തിസ്നേഹബഹുമാനാദികൾ ഉ-
 ണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല.

ശിഷ്യരുടെ നന്മതിന്മകൾക്കു ചാതുരമാകുന്നതു തുരുത്തു-
 മന് ആകുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി—

“അതീത്രബന്ധനതിഹാശ്വമിതാ-

സ്യാചാര്യോഽപ്യവിശിഷ്ടോഽ-

ബാഹ്യാപര്യംഗേനവേപ്യതേ-

പരമ്പരപരോല്ലാപിതുമ്മാതൃ”-- എന്നാ

ണല്ലോ ഭാസമഹാകവി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതു കൊണ്ടു ശിഷ്യരുടെ ഇണോൽക്കർഷണംക്കായി അതുലപരിശ്രമം ചെയ്തു കഴുപ്പെടുത്ത ഗുരുനാഥന്മാർക്ക് അപരാധഭക്തിയെന്ന കൊടുക്കാതെ സദാ ശിഷ്യർ അവരെ ഹൃദയംഗമമായി സ്തുരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ ആ മഹാത്മാക്കളുടെ കരുണാമൃതരീതിയിൽ എന്തും നിരാടുവാനും, അതുമൂലം ബാഹ്യാദൃശ്യങ്ങളിൽ ഉള്ള മാറിനും നൂന്തുമായി ഇന്ദ്രപരങ്ങളിൽ അനശ്വരസുഖം അനുഭവിപ്പാനും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സംഗതി വരുന്നതുമാകുന്നു.

അപകാരം.

പരമാപകാരം.

“സന്താനംവേദനപരോപകാരത്തിനാകാത്തതെങ്കിൽ കിടന്നാനാകൊണ്ടൊരുപാലിമെപ്പാണിനാക്കോണിതന്നിൽ”

‘ഉപകാരം’ എന്ന പദം ‘ചെയ്യുക’ എന്നർത്ഥമായ ‘കൃ’ ധാതുവിൽനിന്നുത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ‘ഉപ’ എന്ന ഉപസർഗ്ഗം തനിമയ്ക്കു നിഷ്പന്യോൾ അതിനവിശേഷമായൊരുതരം ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നിവിട്ടു, അതു ‘കൃ’ ധാതുവിനോടുചേർന്നു നിഷ്പന്യോൾ അതിന്നു ‘പ്രതിപദപൂജ്യത’യെന്നു സാരമായി വന്നു എന്നർത്ഥം വരുന്നു. ഭാസാവസരത്തിൽ ദേശകാലാദി കാര്യം നോക്കുന്നതുപോലെ ഉപകാരകരണത്തിലും അധികാരികളെ നോക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ, കാരണാധാരങ്ങളാൽ അവശയാലായവർ ഉപകാരപ്രദമാകുന്നുവെന്നറിഞ്ഞു കൊണ്ട് പ്രതിപദപൂജ്യതയെന്നൊരുതരത്തിലധികരണങ്ങൾ

ക്കും അനുരൂപമായവിധത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ഉപകാരവിധാനമാകുന്നു എത്രയും ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളത്.

“പരോപകാരാത്മകം ശരീരം”, എന്നുള്ളതിനാൽ മനുഷ്യരുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും അന്യോപകാരപ്രദങ്ങളായിരിക്കണം. കരുണാകലനങ്ങളുടെ മാനസഭൂതിയിലല്ലാതെ പരോപകാരഫലദായകരീക്ഷണമല്ല. ഈശ്വരനുമ്മോട് അപാരമായ കനിവുണ്ടെന്നും നമ്മുടെ സദ്പ്രവൃത്തികളിലും ദുഷ്ടവൃത്തികളിലും അദ്ദേഹത്തിന്നു കൈയും വിരകിയും ഭയപോലെ ജനിക്കുമെന്നും നമ്മുടെ ചിന്തയ്ക്കു കിനാവിമുക്തവിഷയിഭവിക്കാത്ത ചില ആകർഷകസംഭവങ്ങളിൽനിന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിനാലും, നിമിഷഭീതിഭാവങ്ങളും ദൈവസൃഷ്ടങ്ങളാകുകൊണ്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സജീവസൃഷ്ടികൾക്കെല്ലാം സന്തോഷസന്താപസുഖാസുഖാവശ്യങ്ങളൊന്നുപോലെ സംഭവിക്കാവുന്നമുറവും നമ്മളെല്ലാവരും പരസ്പരോപകാരികളും അന്യോന്യാപേക്ഷയുള്ളവരുമായിരിക്കണമെന്നാണ് ദൈവവിധിയെന്ന വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സാരം നിസ്സാരം പരോപകൃതി യഥോചിതം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതും പാവർ ശക്തിക്കുതക്കവണ്ണം അതു ചെയ്യേണ്ടതുമാകുന്നു. ഭയവൻ ചെയ്തു സോപകാമകർമ്മത്തെ അഭിനയിച്ചു വിസ്മരിക്കാതെയും പ്രതികൂലചെയ്യുന്നതിനാണല്ലോ പ്രത്യാപകാരമെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. ഇതും ഈ രണ്ടുകൂടക്കും ചെയ്യാൻ ശക്തനും ആവശ്യകവുമാകുന്നു. ഉപകാരത്തിന്റേയും പ്രത്യാപകൃതിയുടേയും മുഹൂർത്തം ചെയ്യുക അസാധ്യമാണ്. സംഭവസന്ദർഭങ്ങളുടെ താരതമ്യത്തിനനുസരിച്ചു അവയുടെ വിധിയെ അനുമാനിച്ചാൻ തരമുള്ള. തൃപ്തയാൽ തൊണ്ടു വരണ്ടതുമ്പോഴവരുന്നവനെ തദവസരത്തിൽ ചത്തു ഉദ്ധരിക്കുകയാൽ നല്ല ധർമ്മതപോവാദങ്ങളല്ലൊ കൊണ്ടാൽ അതു സന്ദർഭാധിതം

പകാരമാകുന്നതല്ല. ഭാഹുശമനത്തിന് ജപാതന്നെ നല്കിയേ മതിയാവൂ. ഇതുപോലെ എല്ലാവിഷയങ്ങളിലും ഉപകാരത്തിന്റെ വിലയും ആവശ്യവും ഫലപ്രാപ്തിയും പര്യാപോചിച്ച് പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതാണ്. നിസ്സാരന്മാരെന്ന് ഗണിക്കുന്നവരെക്കൊണ്ട്, സാരന്മാർക്ക് ഉപകാരമുണ്ടാവാം. ഒരു രാജാവിനാണെന്നയാക്കാട്ടു, നടക്കുവാൻ വെട്ടുമ്പിൽ വണ്ടിമുതലായ വാഹനങ്ങൾ കിട്ടുവാൻ സെലക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടാത്ത ദിക്കിൽ പട്ടുകമോ മഞ്ചയോ വഴിക്കുന്നതിന് നിസ്സാരനല്ലേ ആവശ്യമായി വരുന്നത്. വേതനം വാഹകന്മാർക്കും സുഖം രാജാവിനും പരസ്പരോപകാരമാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് ഉപകാരം ഇന്നുവരികിൽനിന്ന് ഇന്നുവരേക്ക് സിംഗിജ്ജുവെന്നു ദൃഢീകരിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നു വരുത്തേണ്ടല്ലോ.

പണ്ടുള്ള ബ്രാഹ്മണികൾ നീവന്തി, കമ്പിത്തപ്പാൽ, നെയ്ത്തുപത്രം, അച്ചടിമന്ത്രം മുതലായവയെ അപരിമിതാധോനംകൊണ്ടും അത്രാണുപവിത്രമത്താലും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലാമിത്തന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നു നമുക്ക് അവയെക്കൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗം എങ്ങിനെ സാധിക്കും? പൌരാണികർ സൽഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ചെയ്യാതെ സ്വാർത്ഥപ്രതിപത്തിയോടെ അവരുടെ കാലത്തെ നയിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നു നമുക്ക് ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചറിവു സമ്പാദിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണോ? ഈ മഹാകവിയുടെ പരാപകാരസത്കൃതം നിമിത്തം അവരുടെ മാംസരോമം നശപാചായെങ്കിലും യശസ്സുവേണം ഇന്നും ക്ഷയിക്കാതെ പ്രാദുർഭാവമുണ്ടെന്നു സൽപാത്രങ്ങളുടെ സ്തുതിയു വിഷയമാക്കിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു നമുക്ക് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. മോശം മഴയും, വൃക്ഷങ്ങൾ ഫലങ്ങളും നൽകുന്നതുപോലെ സൽപുരുഷൻ ഉൽത്തന്നാകാതെ സമൃദ്ധിയു തരുന്നു. ഈ വിധമാകുന്ന പരാപകാരികളുടെ സ്വഭാവം. അവരുടെ ഗാത്രം അഴിയില്ലാത്തതാ ആകണോപകാരത്തോടുകൂടാത്തതാ ആകീ

നാൽ കൂടിയും സത്തുക്കളുടെ ലോകത്തിൽ കൂരിരുട്ടിൽ ഭീപമെന്നപോലെ പ്രകാശിക്കുന്നു. വിത്തത്തിൽ കബേരസദൃശനും സൗരസ്തത്തിൽ സൗരസനിദനം സർവ്വഭൂഷണമണ്ഡലമണ്ഡിതനായ രൂപകാരിയുടെ വപുസ്സു നിർദ്ദന്ധകസമംപോലെ ഗണിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ലോകത്തിൽ സകല ചരാചരങ്ങളും പരസ്സരാശ്രയംകൂടാതെ വാർത്തിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. അന്യോന്യാശ്രയത്വത്തിനും പരസ്സരോപകാരത്വത്തിനും അർത്ഥത്തിലും വ്യാപാരത്തിലും ഐക്യരൂപമുണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കമായ സംഗതിയാണ്. ചെടികൾ മണ്ണിൽനിന്നും കൂടികൾ ചെടികളിൽനിന്നും അവയുടെ ദോഷങ്ങളെ ആർജ്ജിക്കുന്നു. “ഒരു ചീഞ്ഞതു മറ്റൊന്നിനവമു” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ വൃക്ഷങ്ങളുടെ പത്രങ്ങളും മറ്റും മറ്റു തരങ്ങളുടെ പോഷകദ്രവ്യമായും, വൃക്ഷഫലങ്ങൾ ജീവികളുടെ ദോഷങ്ങളായും ഉപയോഗപ്പെടുന്നതു നമുക്ക് അനുഭവമല്ലേ? ഈശ്വരന്റെ സകല സൃഷ്ടികൾക്കും പരസ്സരാശ്രയത്വമുണ്ടെന്ന് ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

“പ്രഥമവത്സിദന്തംതോയമ്ലംസ്താനഃ

ശിരസിനിമിതദാരാനാമിദേകരാനമാണാം

സലിലമുതകല്പംദ്വയാജീവനാന്തം

നമിതമുപകാരംസാധവോവിസ്തരന്തി” — എന്ന് ഒരു മാനാകവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതിനെപ്പറ്റി ഇനി ഇവിടെ വിസ്തരിച്ചിടാവശ്യമില്ല. ഇങ്ങിനെ പ്രകൃതിവിചാസങ്ങളിൽ ഓരോന്നിന്റേയും വ്യാപാരങ്ങളെ എടുത്തു പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ഈശ്വരന്റെ സൃഷ്ടിയുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം സകല സമേതനാമേതനങ്ങളും പരസ്സരോപകാരികളായിരിക്കേണമെന്നാണെന്നു റിശമോകുന്നതാണ്.

പക്ഷേ നീചന്മാർക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യുന്നതു “പയപോ
 ന്നുള്ളിഗന്ധ്യ കേവലംവിചര്യം” എന്നപോലെ ഭവിക്കുമെ
 ന്നുള്ളിലും, അവർക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യുകയെന്ന കരുതി
 പോകരുത്. പ്രതിഫലത്തിൽ വാങ്ങുകയെന്ന അന്ത്യന്റെ
 ആപത്സമാഗമത്തിൽ യഥാശക്തി തെവൽ അവന സഹാ
 യിക്കുന്നതാണല്ലോ യഥാത്ഥമായ ഉപകാരം. അതിനാൽ ഇ
 ഹാലാകത്തിൽ രോഗദാരിദ്ര്യാദികളുടെ പീഡകൾക്കു താമ്ര
 സ്വമുത്തുവരെ മനുഷ്യരെല്ലാവരും സോപകാരികളായിരി
 കേണം. അവരിൽനിന്നുള്ള ഇണകാക്കു മനുഷ്യയുദ്ധമല്ല.
 എന്നാൽ അവരുടെ സഹവാസവും സല്ലാപവും വർദ്ധനിയമാ
 കുന്നുവെന്നോർക്കേണ്ടതാണ്. ആപത്തിൽ അകപ്പെട്ട യാ
 തനാരുത്തനേയും ശക്തിപോലെ സകലരും സഹായിച്ചു രക്ഷി
 കേണമെന്നാണ് ഈശ്വരന്റെയും സജ്ജനങ്ങളുടേയും മതം.
 സത്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ച “പരോപകാരായവേനീസന്തഃ”
 എന്നാണ് ശാസ്ത്രോക്തം. അവർ പോയ വഴിയേകൂടിയാണ
 ല്ലോ മറ്റുള്ളവർ ചരിക്കേണ്ടത്. സർവ്വേശ്വരസമ്മതിയും സജ്ജ
 നാശയവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലെന്ന ശാസ്ത്രപരാണങ്ങളിൽ
 വോഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരോപകാരികളുടെ ജീവിതശൈലിയും കാ
 ലാനന്തരവും അവരുടെ ഉപകാരകർമ്മഫലമാകുന്ന മാമര ക
 ശ്വലന്മാരുടെ കഠിനകർമ്മക്കൊടുംകാറ്റിന്റെ ശക്തിയേറു
 പൊഴിയിവീഴാതെയും ഉലയാതെയും അക്ഷയം തളിർത്തു പൂ
 ണ് ആ സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങളിൽ തട്ടി പ്രചരിക്കുന്ന ശുഭയശഃപ
 ഛിമളാനിലൻ ഇഹത്തിലും പരത്തിലുമുള്ള ഏല്ലാ മിക്കുകളിലും
 മൂലകളിലും സഞ്ചരിച്ച സജ്ജനഹൃദയാസ്താദമ്യവാക്കുന്നു. സ
 വ്യാന്തർലാമിയായ ജഗദീശ്വരൻ ഇവരുടെ ഈ സുഖത്തിൽ പ
 രിക്കുകയുണ്ടെന്നു. അതിനാൽ ഏല്ലാവരും പരോപകാരകർമ്മ
 ത്തിൽ തല്പരന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൩.

വരരുചി.

“നിരവധിനിഗമാണ്ണിവിശ്രമോദ്യം-
വരസഭയിലേക്കു വരരുചി-
ധരയിതിവധുനാചികീർത്തിച്ചു-
‘വരരുചി’യെന്നരുളുന്ന ധീരവീരം.”

കേരളാചാര്യന്മാരായ ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമിയുടെ ഇതരായ ശാഖിന്ദുസ്വാമികൾക്കു ചാതുർവ്യുഷങ്ങളിൽനിന്നു നാലു ദാർശനികങ്ങളിൽ പ്രാമുഖ്യം പ്രദീപിച്ചിട്ടുള്ളതായിരുന്നു ഇതിന്റെ വരരുചി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മദ്രുതി ശോകാർത്തമായിരുന്നു. ഇന്നുകൊല്ലത്തിലാണ് ജനിച്ചതെന്നു ഏറ്റുമാനൂരിൽ പറയുന്നവർ തന്നെ വരരുചി. കാണുന്നില്ലെങ്കിലും, കലിവിഷം വരരുചി ഇപ്പോഴായിരിക്കണമെന്നു ചില ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി അറിയാം.

ഇദ്ദേഹം നിഖിലശാസ്ത്രപരാനുഭവപരനായ ഒരു ശാഖിനായിരുന്നു. വിശ്വാസികളായവർക്കു വളരെ വിചാരമുള്ളതായ സേവനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നവരിൽ ഒരാളായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം. ഈ ദിവ്യൻ മലയാളത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചതു ക്രിസ്തുബ്ദം ൧൫൦൦-നു മുമ്പായിരിക്കണം.

വരരുചിയാണ് ശാഖിന്ദുശാസ്ത്രത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന വാക്യവും പദങ്ങളുമുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഈ വാക്യത്തിന്നു പരമേശ്വരത്തിലേക്കു മലയാളത്തിൽ അധികം പ്രാധാന്യമുള്ളതായി കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അതിനെ വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു കേരളത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നപ്പോഴായിരിക്കണമെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. ഇദ്ദേഹം പാശ്ചാത്യ നക്ഷത്രവാക്യവും നിർമ്മിച്ചതു കടപ്പുറത്തുവെച്ചാണ്. നക്ഷത്രവാക്യനിർമ്മാണത്തിന്നു

തി വരരുമി അനവധിദിവസം രാത്രിയിൽ തനിച്ച് ജാഗരണയി സമുദ്രക്കരയിൽ ഇരുന്നിട്ടുണ്ടത്രെ. ഈ സംഗതി ഈ മഹാന്റെ പരോപകാരത്തുപരത്തെയും സ്വന്തിരത്തെയും മരിയായ ലക്ഷ്യമാണല്ലോ.

വിക്രമാദിത്യരാജാവ് ഒരുദിവസം വരരുവിന്തോട “രാമായണത്തിൽ പ്രധാനമായ പാട്ടേതാണെ”ന്ന ചോദിച്ചതിന്ന് അദ്ദേഹം “തനിക്കു പ്രാമുഖ്യവും അറിവുമുള്ള ആരോടെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ” എന്നും മറുപടി പറഞ്ഞത്, ഉടൻ തട്കാട്ടാമ്പടം ഭാരതത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം പലദിക്കുകളിൽ സഞ്ചരിച്ചു പല വിജയങ്ങൾക്കും ഇതിനെപ്പറ്റി ചോദിച്ചു. എന്നാൽ പല വിദ്വാന്മാരും രാമായണത്തിലെ എല്ലാ പട്ടങ്ങളും വാക്യങ്ങളും റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യാനാവാത്തതല്ലെന്നും “നന്ദിനാട്ടുതൃക്കാട് കാലാചിദാശ്വരജി” എന്നും മറ്റും പ്രവചിച്ചതല്ലാതെ ആരിൽനിന്നും തൃപ്തികരമായ പ്രത്യുത്തരം ലഭിക്കാത്തതായത് വളരെ ധ്യാനവിതനായി വശായി. വരരുവിന്റ പാദരത്നാൽ ആനന്ദാശ്രമത്തിൽ നാട്ടിപ്പോയ്ക്കും ചരിക്കാതെ ഒരു മഹാരണ്യത്തിലേക്കു പ്രവേശനമെല്ലാം. ഒരുദിവസം രാത്രിയിൽ കണ്ഠപിപാസാദികളാലും ത്വീദാദാരത്താലും കലുഷചിത്തനായ അദ്ദേഹം ആ ദർശനരവിപിനത്തിൽ ചെന്നിരുന്നു. ഇരുന്ന മാത്രയിൽതന്നെ കണ്ഠിനാധിക്യത്താൽ ആ മഹാൻ അവിടെത്തന്നെ ശയിച്ചു. കിടക്കുമ്പോൾ തന്നെ “ഈ സാധുവും വൃദ്ധനാശ്രാന്തനായ എന്നെ ഈ വനദേവതമാർ സംരക്ഷിക്കട്ടെ” എന്ന് ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ശയിച്ചത്. അദ്ദേഹം നിദ്രിതനായ കണ്ഠത്തിൽതന്നെ വനദേവതമാരും അവിടെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അവർ വന്ന് അനേക കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും അവരുടെ പ്രകാരമായ മറ്റുമില വനദേവതമാരും അവിടെ വന്നുചേർന്നു. ഈ ശബ്ദശൃംഖല ഒരു പാമ്പന്റെ ചാലയിൽ ഉണ്ടായ ഒരു പ്രസവസംഗതിയെ സംബന്ധിച്ച സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ കാണുന്നത് ഉണർവാൻ സംഗതിവന്നു.

വരരുമി. “മാംവിധി” എന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഈ വരരുമി രാജാ അത് എന്തും മറ്റും കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഉറക്കം ഉണർന്നു. അപ്പോൾ മനസ്സിന് അല്പം സമാധാനമായി.

വരരുമി വിക്രമാദിത്യരാജാവിന്റെ സന്നിധാനത്തിൽ നിന്ന പോന്നിട്ടു നാറ്റമുട്ടി ഭിവസമായി. അതുവരെ മടക്കി എത്തിക്കാണാത്തതുകൊണ്ടു വിക്രമാദിത്യ സദാംഗങ്ങൾക്കെല്ലാം സന്തോഷം അത്യുച്ചമായിക്കഴിഞ്ഞു. വരരുമിയുടെ പാണ്ഡിത്യത്തെ വിക്രമാദിത്യരാജാവു പ്രശംസിച്ചു ബഹുമാനിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു മറ്റുള്ള കോവിദന്മാർ അദ്ദേഹത്തോടു അധ്യയ ഉണ്ടായിരുന്നു. പാർപ്പിച്ചവരിൽ ചന്ദ്രനിൽ കളങ്കം എന്ന പേരെ ഈ വക ചോഷങ്ങൾ കാണുന്നത് അത്യുച്ചതമാണല്ലോ.

നാറ്റത്തെത്തന്നാദിവസം വരരുമി ആനന്ദഭരതനായിട്ടു വിക്രമാദിത്യസഭ കൂടിയിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ തത്ര സന്നിഹിതനായി. രാജാവ് അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടമാത്രയിൽ “ഏതു ട്രോകമാണ്, ഏതു വാക്യമാണ്” എന്നാണ് ആദ്യമായി ചോദിച്ചത്. അപ്പോൾ വരരുമി സുഹൃത്തുമാരോടൊത്ത്,

“മാമംഭശമംവിധി മാംവിധിതകാമജം

അയോദ്ധ്യാമടവിംവിധി ഗുപ്തരാത്നസംസാരം”— എന്ന പദ്യം ചൊല്ലി അവാസനിച്ചു ഉറക്കം തന്നെ ‘മാംവിധി’ എന്നൊരു പദം വന്നതു വിചാരിച്ചു രാജാവിനെ വരിച്ചു. രാജാവു നിസ്സീമാദ്യോദമിത്തനാൽ വരരുമിയെ നാടിനയിട്ടു സമ്മാനം കൊടുത്തു കൈവിട്ടിട്ടു അയാൾക്കു നൽകി ഇരത്തി. അന്നുതന്നെ വരരുമിയുടെ താമസവും വിക്രമാദിത്യരാജാവിനായിട്ടുതന്നെയായി. വരരുമി പ്രാപ്തം പ്രാപ്തം സഭയിൽവെച്ചു പത്തുവിധത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചു.

തദനന്തരം രാജാവും വരരുമിയും മറ്റുംകൂടി രാജാ രാജാപുത്രന്മാരും പാർത്തു രസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ അവസരത്തിൽ വരരുമി തനിക്കു വന്നദോഷമായിട്ടു നിന്നിരിക്കാൻ സാധിച്ചു ആ സംഗതിയെ ദൃഢത്തിൽ രാജാവിനെ അറിയി

ക്കണമെന്നു കരുതി. അന്നന്ദരം അദ്ദേഹം രാജാവിനോട് “ഇവിടുത്തെ സ്ഥലത്ത് ഒരു പറച്ചാലയിൽ ഇന്നലെ രാത്രി ഒരു പറച്ചി ഒരു പെൺകുട്ടിയെ പ്രസവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ കുന്യയുടെ ജനനംകൊണ്ട് ഈ രാജ്യത്തിൽ നാനാപ്രകാരമേയുള്ള അനന്തരങ്ങൾ സംഭവിക്കും. എന്നുമാത്രമല്ല, രാജ്യവ്യക്രമിനശ്ചരമായിത്തീരും. അതിനാൽ ആ കുട്ടിയെ ഇവിടെ എഴുതുകാണാത്താക്കണം”; എന്നുപറഞ്ഞു. രാജാവ് ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വരരുമി നല്ലൊരു ജ്യോത്സ്യനാകയാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ വിക്രമാഭിത്യരസാവിന സംശ്യാപ്തിയും ബഹുമാനവുമുണ്ടാകുകൊണ്ടു ഉടനെ അധികാരികളോട് ആ കുട്ടിയെ നശനേപത്തിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചു ഉണ്ണിപ്പിണിക്കൊണ്ട് ഒരു ചങ്ങാടമുണ്ടാക്കി അതിവേഗം കിടത്തി തലയിൽ ഒരു പന്ത കൊടുത്തി പഴയിൽ ഒഴുകിക്കുളയണമെന്നു് ബുദ്ധോദിച്ചു. അവർ അപ്രകാരം ചെയ്തു.

അങ്ങിനെ കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം വരരുമി രാജ്യസഞ്ചാരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ആ ഹാരാത്മാ ഒരു ദ്രുസാലയത്തിൽ ചെന്നുകേറി. അവിടുത്തെ നാഥനും സമർത്ഥനായ ആ വിപ്രവന്ദൻ ഇദ്ദേഹത്തോടു വേഗം കളിച്ചുവരുവാൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ വരരുമി “ഞാൻ സ്നാനം കഴിഞ്ഞുവന്നാൽ എനിക്ക് ഒരു ‘വീരവാളിപ്പട്ട’ തരാതെ കഴികയില്ല. ആരോട് ഭക്ഷണം കൊടുത്തല്ലാതെ ഞാനല്ലാതെ പതിവില്ല. എന്റെ ഉരണിന ‘ആറൊട്ടുതട്ട’ ഉപാധം അൾ വേണം. ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞാലുടൻ ‘മന്നപേരമെ’ തിന്നണം. ‘നാലരോരൊന്ന’ ചമരകളും വേണം.” ഇതെല്ലാം സാധിക്കുമെങ്കിൽ മാത്രമേ ഞാൻ കളിച്ച് ഉല്ലാസം കാവൽള്ള എന്നു പറഞ്ഞു.

ആ ചയാഹണൻ ഈ പരുമകൾ കേട്ടപ്പോൾ മിന്നാ ബാഹുല്യത്തോടെ ഇരിപ്പായി. അപ്പോൾ അകത്ത് ഇരുന്ന പെന്തി “അദ്ദേഹം പറഞ്ഞവർ പരിഹാസിക്കുണ്ട്. ഇതെല്ലാം നിന്റെ അർഹതയെ അറിയിക്കണം” എന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. രാ

അവ്യയമായ സത്യയുടെ വാക്കു കേട്ടപ്പോൾ സത്തുണ്ടായ ആ ബ്രാഹ്മണൻ സഭയെപ്പോലും വരരുമിതോട് ഉടൻ കളിച്ചു വരുവാൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു. വരരുമി ഈ കന്യയുടെ ബുദ്ധിയാത്മവും ആലോചനാശക്തിയും നൈപുണ്യവും മറ്റും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു കളിക്കാൻ പോയി. കളി കഴിഞ്ഞു വരുമ്പോഴേക്കും ആ കന്യക വൈശ്വദേവനത്തിന്നു വേണ്ടുന്നവയും മറ്റും തെന്ദാറാകി വെച്ചുകഴിഞ്ഞു. വരരുമി ഉടനും മറ്റും കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ആ ബാലികയുടെ അച്ഛന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി അവളെ വിവാഹംചെയ്തു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോന്നു. എത്ര ബുദ്ധിശാ, വിദ്യയും, പ്രാബല്യവും കൊൾക്കുണ്ടായിരുന്നാലും അയാളുടെ ശിരോലിഖിതം മാച്ചെഴുത്തുവാൻ ആരും സാധിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നുള്ളതിന് ഇതൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ.

മുൻവാരിടത്തു പ്രസ്താവിച്ച ആ പാച്ചിപെറ്റ പെൺകുട്ടിയാണ് ഈ കന്യക. ഇവൾ ശിശുവായിരിക്കുമ്പോൾ വരരുമി ചെന്നുകേറിയ ഇല്ലത്തെ ആ ഗൃഹസ്ഥബ്രാഹ്മണന്റെ ആ നീർക്കായിൽനിന്ന് ഇവളെ കണ്ടുകിട്ടുകയും ഇല്ലത്തു കൊണ്ടു ചെന്നു വളർത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ സംഗതികളെല്ലാം വരരുമി ക്കു പിന്നീടാണ് മനസ്സിലായത്. വസ്തുതയെല്ലാം അറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു വളരെ ധ്വസനമുണ്ടാകേണ്ടതിലും, അതൊന്നും പ്രിയതമയെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാതെ “വിവിതമപിലയാടേ പ്രോത്സാഹിതംകുസുമങ്ങൾ” എന്ന കരുതി സമാശ്വസിച്ച്, അനന്തരം വരരുമി ദാഹ്യാവസ്ഥകളെപ്പറ്റി മനസ്സാപപ്പെട്ടു, ഭൂതസംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് വരുമിപ്പോ പത്നീസമനപിതം പ്രയാണത്തിന്നായി പുറപ്പെട്ട കോളരാജ്യത്തിൽ ഹൃദയമേന്മ. അവിടെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴുണ്ടായ സന്ദർശനങ്ങളാണ് ‘പരിപെറ്റ പത്നീർകൾ’.

“മേലുത്തോളഗിഹോത്രീനജകനളിയന്തർ-
 തച്ചനംപിന്നെവള്ളോൻ-
 വായില്ലാക്കുന്നില്ലാൻ വടുതലമെങ്ങും
 നായർകാരക്കമാതാ-
 ചൊമ്മാകളപ്പൂകുറൻപെരിയതിരുവര-
 ത്തെന്തൊപാണനാരു-
 നേരേനാരായണഭാഗനമുടനകവുർ-
 ഉപാത്താപാക്കനാരു.”

അദ്ധ്യായം ൪

സ ജ ന സ മ.

“അനവബോധനയ്ക്കുശോഭരം,
 വനജനാഭപദാഞ്ചിയികതാക്കയും
 ജനഹിതൈഷമൊഴേക്കിറയുന്നവ-
 ജനസദസ്യജിപ്പു; ജഗന്മയ.”

സദ്പ്രവൃത്തികളെ (സദ്യുക്തപരന ഹിതമാനുള്ള കർമ്മങ്ങളെ) നിഷ്പൃദ്ധതും ആചരിക്കുന്നവർ സജനങ്ങളും അവരുടെ യോഗം സജനസഭയുമാകുന്നു. അവർ പ്രാമേണ പരിശുദ്ധി വുകൊണ്ടോ സഹവാസഗുണമകൊണ്ടോ വിദഗ്ദ്ധനായവരായിരിക്കാം. തന്നിരിക്കുന്ന തെളിവായ അതിർപ്പുകളോടുകൂടിയ വാക്യങ്ങൾകൊണ്ടു വാസ്തവധർമ്മങ്ങളെ പ്രവചിക്കുന്നവരായ മഹാത്മാക്കളെ യോഗത്തിന്നാണ് സഭാമന്ത്ര പറയപ്പെടുന്നത്. ‘നാലാൾ കൂടിയിരിക്കുന്നതന്നു ദൈവമുണ്ടു’ എന്ന പഴയോർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ സാരം കരുതേണ്ടതും ഒരു സഭയിൽ നാലാൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതെന്നും, അവരുടെ നാലിടം ആ

മരണീയവും ദൈവവിരുദ്ധതയുൾക്കൊള്ളുന്നതാണല്ലോ. 'സഹോദരി ഇതിസഭ' നാതായത് 'തെറ്റിച്ചു ശോഭിക്കൽ' എന്നാകുന്നു സഭ എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം.

ഐക്യമത്വമാണല്ലോ ഒരു സഭയുടെ ശക്തിയും പച്ചി ക്കും നിത്യതയ്ക്കും അവസരം സമ്പ്രദായമിട്ടുള്ളത്. 'ഐക്യമതി തപം', 'ഐക്യമതതപം' എന്നിങ്ങനെ ഐക്യമത്വത്തെ വ്യാഖ്യാ നിപ്പാക്കുന്നതുകൊണ്ട് 'ഐക്യമതികളായി ഐക്യദേശം സ്ഥാപി സായിയായ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടിയവരായിരിക്കൽ' എന്നാ കുന്ന ഐക്യമത്വം എന്ന പദത്തിന് വ്യാപകമായ അർത്ഥം. അഭിപ്രായത്തിന് ഐക്യമത്വപ്രദിപ്പാക്കുന്നവനാൽ യാതൊരു സഭയും ശോഭിക്കുകയോ നിബന്ധിക്കുകയായില്ല. ഒരു സഭയിൽ ഉള്ളവരെല്ലാം മനുഷ്യാധികളായിരുന്നാൽകൂടിയും, അവർ എ ല്ലാവരുംകൂടി മുന്നിട്ടുകൂട്ടുവാൻ സാഗതിവരുമ്പോൾ അവരു കെ ആ നന്യാധിപിയുടെ ഐക്യതനിമിത്തം ആ സഭയ്ക്ക് അ നിതരസാധാരണമായ ഒരു ശക്തി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒരു ചുമ്മി വിറക്ക് ആർക്കും അനായാസം തെളിയാൻ ശക്യമാ ണെയ്തിലും, ആ താങ്ങിവയ്ക്കു ചുമ്മികൾ മുന്നിട്ടുചേർന്നു കെ ടിയ ഒരു കൈട്ട് വിറക്ക് എത്ര ശക്തിമത്തനായ ഒരുത്താകു ടി തെളിയാൻ ശക്യമാകുന്നതല്ല.

ഭർത്താക്കളുടെ സമൂഹം സഭയെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതാണ് പറയുന്നത്. പക്ഷെ സഞ്ജനസഭാധ്യക്ഷനിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന നന്മ ഭർത്താക്കളുടെ മുമ്പിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതല്ല. “നിർമ്മലതയോടും സാധാരണതയോടും ചേർന്നാൽ നിശ്ചയം പെട്ടിട്ടുപോം” എന്ന പോലെ ഭർത്താക്കളുടെ സഭാപ്രവേശനംകൊണ്ടു സന്തോഷം മലിനപ്പെടും. സഞ്ജനസഭയ്ക്കേയും ദ്വൈതത്വത്തോടേയും മനസ്സിനും വ്യാപാരങ്ങൾക്കും മറ്റും ഗതൃന്തരങ്ങളാകയാൽ ഷെമ്മിട്ടുശോഭിക്കുക എന്ന അവസ്ഥ വ്യാപാരത്തിൽ ഒരിക്കലുമുണ്ടാകുന്നതല്ല.

ല്ല. നിർദ്വന്ദ്വതാ, അകാശനകലഹം, പരധനത്തിലും അപരനാരിയിലും അന്യായമായുള്ള ആകാംക്ഷ, സ്വജനങ്ങളിലും സുജനങ്ങളിലും സുഹൃത്തുക്കളിലും വൈരാഗ്യം ഏന്നിത്യാദികളായ ദുഷ്ടണങ്ങൾ നിരൂപ്യബലികളായ നീചന്മാരുടെ മിത്രങ്ങളാകയാൽ സജ്ജനങ്ങളും ദുഷ്ടജനങ്ങളും തമ്മിൽ യോജിക്കുന്നതല്ല. അവരുടെ ചേർപ്പ് ശോഭാവഹവുമല്ല. നാനിനാൽ അതുമൂലം സദ്യുത്തന്മാർക്കു ദോഷമേ ദവിക്കുകയുള്ളൂ.

സാധുക്കളുടെ ശ്രദ്ധമായ ഹൃദയസൗഹൃദത പരിഹൃദ്ധമനസ്സുള്ളവർ തമ്മിൽ അല്ലാതെ കാമക്രോധാദികളുടെ ആവാസമായ ഹൃദയമുള്ളവരിൽ ഒരു കാലത്തു മുങ്ങാകവാൻ തരമില്ല. അതിനാൽ ആ വക ദുഷ്ടജനങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനും മനഃശൃംഗളം ഭ്രാന്തസ്ഥിനേയും സുഖജീവിതാത്തയും വൈകല്യപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഒരുവനുള്ള വിദ്യ മറ്റൊരാളുവെന്ന് ഉപയോഗപ്പെടുവാനിടവരുത്തേണമെന്നു ചുമപ്പുറുപ്പുമായി കരുതുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യപരന്മാരും അസുയാദ്ധക്ഷമായവരുടെ സമുദായത്തെ ഒരു സഭയെന്നു ഗണിക്കുവാനാവാതെയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതിൽനിന്ന് ഒരു സഭയുടെ പുണ്യോദ്ദേശം സാധിക്കുന്നതല്ല. അതിനും പുറമേ അത് ആപൽക്കരവുമായിരിക്കുമെന്നോക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

സജ്ജനസമുദായത്തിൽ ദുഷ്ടജനങ്ങൾ ചേർന്നാൽ അവർക്കു വല്ല നന്മയും സിദ്ധിക്കുമോ എന്ന് ആലോചിക്കുന്നപക്ഷം “കാചാകാഞ്ചനസംസർഗ്ഗാൽ ധത്തേമാരതികിംബൃതിഃ । തഥാസൽസന്നിധാനേന മൂഢോയാതിപ്രവീണതാം” ||, എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു സജ്ജനസംസർഗ്ഗത്താൽ മൂഢന്മാർ നിപണന്തയെ പ്രാപിക്കുമെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. പക്ഷെ ചിരകാലസഹവാസത്താലേ അതു സുസാദ്ധ്യമാകയുള്ളൂ. ബുദ്ധിമാന്മാർ കാവ്യശാസ്ത്രാദി

വിനോദങ്ങളാലും പാശ്ചാത്യർ നായാട്ട്, ഋതം, തതണീസേവ, മദ്യപാനം, കലാരം, നിദ്ര എന്നിത്യാദികളാലും കാലം കഴിച്ചു കൂട്ടുന്നു. ഇതിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞവർ സത്തക്കളും മറ്റൊരു കൂട്ടർ ദുഷ്ടനങ്ങളുമാകുന്നു. വിദഗ്ദ്ധന്മാരിലും ചിലർ സ്വദാമ്പത്യം പാലിക്കുകയും മറ്റും അസത്തക്കളായി കാണുന്നതും ദുഷ്ടനല്ലല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ സ്ഥിതിയും ത്യാജ്യവുമാകുന്നു. “ദുഷ്ടനപരിഹർദ്വയാ വിദ്യയാലംകൃതാപിസന് । മണിനാ പ്രചിതസ്തപ്തചികിമസൗനമയതഃ” എന്നു ശ്ലോകമാണവചനം.

ധർമ്മധർമ്മങ്ങളെ വിദ്വേഷിച്ചിട്ടു് അവരായരുടെ മതാചാരങ്ങൾക്കു വിപ്ലവാവസ്ഥതാതെ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യേണമെന്നുള്ളതാണല്ലോ മനുഷ്യരുടെ മൗ. ഇതിന്റെ അസ്തിത്വമാർത്ഥമുള്ളതു ശ്രീമതി, ഇതിഹാസം, ശാസ്ത്രപുരാണങ്ങൾ എന്നിവയാകുന്നു. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം പരിച്ചറിവുനേടുക എന്നതു പൊതുവിൽ ജനങ്ങൾക്ക് അത്ര സുസാദ്ധ്യമല്ലാതിരിക്കേ, സഞ്ജനസദാപരമേശ്വരൻ ധർമ്മധർമ്മവിവേചനം വിഭാവനം ചെയ്ത പരിശീലിക്കുവാൻ സംഗതി വരുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട്, അക്കാലത്തിൽ മനുഷ്യരുടെ മനസ്സു ചെല്ലേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. താൻ ഒരു പരിച്ഛാരിയാണെന്ന് അപരനെ ധരിപ്പിക്കാനോ കീർത്തിക്കോ മറ്റൊരാൾ വേണ്ടി ഒരു സമയത്ത് ചെയ്തിരുന്ന മോശനായ് പോരാ. ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന് ഉദ്യോഗിപ്പാൻ ഇതു നല്ലൊരു മാർഗ്ഗമാണെന്നും മനുഷ്യജന്മം കിട്ടിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാം ഇത് ആവശ്യമാണെന്നും മനുഷ്യർക്കായി കരുതിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഒരു പരാജ്ഞയിൽ പ്രാദേശിച്ചാലേ ഗുണമുണ്ടാകയുള്ളു. സഞ്ജനസമയത്ത് നിന്നല്ലാതെ ഈ ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നതുമല്ല.

പുറകാലങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾക്ക് ഇഹലോകത്തിൽ നല്ലതൊരു ജീവിതമായിട്ടുള്ളതു സഭനിമിത്തമാണെന്നു പുരാണങ്ങൾ കൂടും നമ്മളിന്നുമറിയിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. മനുഷ്യർ പലവിധപ്രാജ്ഞക

മുൻപുതന്നെ നിരന്തരമായിരിക്കുന്നതിനാലും, വിപരീതമായ മഹാജനങ്ങൾ അടുത്തടുത്തായി പല സ്ഥലങ്ങളിൽ നിവസിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, അവരുടെ മനസ്സിൽ ദാമാദരാ കാവടുകളിൽ നാനാപ്രകാരമേ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പല വിശേഷസംഗതികളെ ഒരു സഭ കൂടുന്നതിൽ ചെല്ലുല്ലാതെ മറ്റുള്ളവർക്ക് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ അറിയാൻ കഴിയാത്തല്ല. പണ്ഡിതന്മാർക്കുപോലും സമാപ്രവേശനത്താലാണ് അവരുടെ ധാരണയിൽ നില്ക്കുന്ന സംഗത്യാസാംഗ്യങ്ങളുടെ ഗുണഗുണവിഭാവനത്തിനും അഭിപ്രായപിടിക്കും മറ്റും സംഗതി വരുന്നത്. മനഃപൂർവ്വമായി പ്രായേണ പരിഭവവും പ്രമാദ്യവും സമ്മജങ്ങളായിരിക്കാ അവർക്ക് എത്രതന്നെ ചരിപ്പുണ്ടായിരുന്നാലും തെറ്റായ ധാരണയുണ്ടാകുക സാധാരണമല്ല. അതും സൗമനസമായിത്തന്നെ ഇത്ര മറക്കുന്നതാണ്. അതിനാൽ സത്തുകൂടായ കോവിദന്മാരുടെ സർക്കാവശ്യം ആവശ്യവും അതിൽ ചേർന്നുകൊണ്ടാകുന്നതും സർവ്വഗുണങ്ങളുടെ ആസ്വദനാഭിമുഖീകരണമെന്ന സകലരും സർവ്വദാ സ്മരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അപ്രായം ൭.

കൃത്യനിഷ്ഠ.

“മഹാവിശ്വരൂപമേവമിതിഹിതം,
 വിവാകരാമുഖിപദസംഗോഷണം,
 അവാച്യശാസ്ത്രീയമുക്തപ്രകാശവും,
 സുചാർമ്മാസ്സഭവതു ‘കൃത്യനിഷ്ഠ’യാൽ.”

നമുക്കു ഭിന്നാപ്രതി ചെല്ലാനുള്ള പ്രവൃത്തികളെ ഇന്നിന്ന സമയത്തിൽ ഇവിടെനിന്നു ചെയ്യണമെന്നു മനഃക്രമം നിശ്ചയി

൧) അതുപ്രകാരം അവയെ നിശ്ചിതാചരങ്ങളിൽ അടംഗം
 നാസാധിക്ഷേപമെന്നുള്ള വൃത്തത്തിന് കൃത്യനിഷ്ഠയെന്ന് പഠിപ്പി
 പ്പെടുന്നു. ഇതു നിഖിലസ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കും ആവശ്യമുള്ള ഗുണ
 ങ്ങളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നാകുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ക
 ണ്ഠപ്രകർമ്മഫലപ്രാപ്തിക്കു കാരണമായിട്ടുള്ളതും ഇതുതന്നെയാ
 ണ്. പ്രവൃത്തിചെന്താനില്ലാത്തവർ പോകുന്നതിൽ ആരുംതന്നെ
 യില്ല. എന്നാൽ നിഷ്ഠാപൂർവ്വ പ്രവൃത്തികളെ ചെയ്തു കൃതാർത്ഥ
 രാകുന്നവർ മുക്കുക്കുമേളങ്ങളാകുമ്പോൾ, മനുഷ്യരുടെ സകല ദുഷ്
 ഗുണത്തിന്നും കാരണമായി ഭവിക്കുന്നത് അവരുടെ സമ്പ്രദായ
 പ്രവൃത്തികൾ ആകുന്നു. അവസരപരമായി അവസരാനുഷ്ഠാന
 വൽ കൃത്യനിഷ്ഠയുടെ സ്വരൂപം എന്താകുന്നുവെന്നു താരിയു
 കയില്ല. അവർക്കു സനാതനനായ സമുച്ചിന്തയൻ പ്രാതികൂലമാ
 യിട്ടു നില്ക്കുമ്പോൾ, മനുഷ്യർ അവസരവരുടെയും അസ്യരുടെയും ഗു
 ണോൽക്കർഷണത്തിനായി രാജാ പ്രവൃത്തികൾ നിമന്തരം ചെയ്തു
 കൊണ്ടിരിക്കേണമെന്നാണ് ഈശ്വരാധിപി, ഇഷ്ടമെന്ന ചെയ്യാ
 ന്നവർക്കു സമയത്തിന്റെ വിവരവും താരിയുന്നതുമല്ല.

[illegible]

നീനായി പ്രേരിപ്പിച്ചാലും നിർബന്ധിച്ചാലും അവർ വ്യവസ്ഥിതകാരങ്ങളിൽ അവരുടെ അതതു കൃത്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിന് ഉപേക്ഷിക്കയില്ല. അവരെ അരാഗികളായിരിപ്പാൻ ഇനല്ലെന്നത് അവരുടെ കൃത്യനിഷ്ഠയാകുന്നു. ഐഹികജീവിതത്തിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശം ആരാഗ്യമാണല്ലോ.

എന്നാൽ ഇന്ത്യക്കാരായ നമ്മുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നവർക്കു നമ്മൾ തീരെ കൃത്യനിഷ്ഠയില്ലാത്തവരാണെന്നുള്ളതിനുള്ള നിരവധി ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. നമ്മുടെ ഉൾത്തോളം, ഉറക്കത്തോ, കപ്പിയോ മറ്റാറതെങ്കിലുമോ ഇന്നുസമയത്തെതെന്നോ, ഇന്നുവിയത്തിലെന്നോ, ഇത്രമാത്രമെന്നോ ഒരു വ്യവസ്ഥയില്ലാതെയാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. ഭരണിയാ കാവത്ത് ഏഴ്മണിക്കു കല്പിക്കുകയോ ഉപ്പുകയോ ചെയ്താൽ റിറോദിവസം അവ ഏഴ്മണിക്കായിത്തന്നെ വാങ്ങും. ഒരുപക്ഷെ ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു കൂട്ടം മിഥ്യ ധർമ്മത്തിനാൽ കൂടാതെ കഴിപ്പാനും മതി. ദൈവത്തോ കഴിഞ്ഞുള്ളതെ വല്ല ദിവസങ്ങളായ മധ്യപരമോടുകൂടി കിട്ടിയായ അവരെ ആരാദിക്കാനും നമ്മുടെ കൂടെ കൂടുന്നില്ല. കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ലാതെ ഭജിക്കുന്ന കൂട്ടമുണ്ട്. ഇതു മുമ്പാണ് മിക്ക മനുഷ്യരും രോഗംപിടിത്തരായിത്തീരുന്നത്. ഇക്കാലത്തിൽ ഐന്ദവന്മാർ അഗണ്യമായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനാൽ അവരുടെ ശക്തി ആർജ്ജവനാണം ഒരുപോലെ നിലനില്ക്കുന്നില്ല.

“നാലുരോമമായിട്ടിരിക്കുമോമനം-
 നാലുരോമമായിട്ടിരിക്കുമോമനം
 നാലുരോമമായിട്ടിരിക്കുമോമനം
 നാലുരോമമായിട്ടിരിക്കുമോമനം” — ഭക്ഷണ

കാരത്തിൽ ഇതിനെ ആധാരപ്പെടുത്തി അനുസ്മരിക്കുന്നവർ ഇവയെ നാലുരോമമായിട്ടിരിക്കുമോമനം എന്നു പറയുന്നതാണ്.

അതായിരിക്കും. “ആരോഗ്യവേദവേദവിൻമനസ്സതാപേവേദോ
രാനുമുൻമായിവുന്നിയറ്റച്ചിട്ടു”, എന്നുള്ളതും ഇദ്ദേഹം
സ്മരണീയമാണല്ലോ.

നാമുടെ പുരുഷികന്മാർ കൃത്യനിവൃത്തിയ്ക്ക് തല്പരനായിരുന്നെന്നു മുമ്പാകെത്തു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതു വാ
സ്തവമാണെന്നു താഴെ പ്രവചിക്കുന്ന സംഗതികളാൽ പ്രത്യ
ക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. ദിവാസത്തിൽ രണ്ട്, ആഴ്ചയിൽ രണ്ട്,
മാസത്തിൽ രണ്ട്, ആണ്ടിൽ രണ്ട് എന്നിങ്ങിനെ ആഹാരാ
ദിവിഷയങ്ങളിൽ അവർ ധ്യാനം കർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതുകൂടാ
തെ പ്രാതശ്ചാരാനിപാ സാഹസാനിപാ യാത്യാചാരാദി
പോലെ ഇതശ്ചാരസംഖ്യ ചെയ്യണമെന്നും പ്രാമിനന്മാർ നി
ർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ട്. രാത്രി ഭവനം താഴ്ന്നുവരുക, നഖം ചെത്തു
ക, തലമുടി വേർപെടുത്തുക, ചുണ്ണാമ്പിൽ വെള്ളമൊഴിക്കുക,
നാടയ്ക്കു ചവരുകകൂടുക മുതലായതൊന്നും അതുതന്നെ, നാ
ളിനെ ചെല്ലാൽ അനന്തം ദിവ്യഭാഗ്യം പൊതനന്തമായ
ഹിന്ദുക്കൾ അവരുടെ പുണ്യസന്താനങ്ങളോട് അന്ന് ഉപ
ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇന്നും അവരുടെ പിൻഗാമികളായ ആധു
നികർ അനുഗ്രഹിച്ചുവരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നി
ശ്ചയിൽ ചെല്ലാൻ പാടില്ലെന്ന നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെയും
പകലേ ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും, അങ്ങിനെ അല്ലെങ്കിൽ സ
മ്പ്രസ്തേശേഷം ചെയ്യേണ്ടുന്ന കൃത്യങ്ങൾക്കു പ്രതിബന്ധങ്ങൾ
നേരിട്ടേയ്ക്കുമെന്നും, തൽക്കാലാവശ്യത്തിന് ഉതകുന്ന വാ താ
തു സാധനങ്ങൾ അപ്പോൾ അന്വേഷിക്കുന്നതാകാൻ യഥോ
ചിതം വദിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെയോ, ആവശ്യനിവൃത്തിക്കു
കാലവിളംബമുണ്ടാകുകയോ ചെയ്യുമെന്നാകുന്നു ആ ദാന
അക്കാര്യങ്ങളുടെ ഉപദേശത്തിന്റെ താല്പര്യം. പൗരോഹിത്യം
ഹിന്ദുക്കളുടെ മിക്ക അനുമാദവിഷയങ്ങളും പൗരോഹിത്യമായി

സമുല്പിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളത് അവരുടെ പിൻഗാമികൾ ഈശ്വരനെ ഭയന്നെങ്കിലും, നിജകൃത്യങ്ങളെ അതൃപ്തം യഥാവസരങ്ങളിൽ യഥോചിതം പ്രവൃത്തിക്കാനിരിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിന്മേലായിരിക്കണം.

ജ്ഞബാധ പിടിച്ചുടുന്നതും, വ്യക്താംഗികൾക്കുപരിഷ്കൃതനാപര്യമുണ്ടാകുന്നതും, നിർണ്ണയാകുന്നതും, യഥേഷ്ടിതം കാല്പങ്ങൾ സാധിക്കാതെ വരുന്നതും, വ്യാധികൾ പിടിച്ചെടുക്കുന്നതും, സ്വമിത്രങ്ങൾകൂടി മുഷിയാൻ ഇടയാകുന്നതും മറ്റും കൃത്യനിഷ്ഠക്കുറവുകൊണ്ടുതന്നെയാകുന്നു. ബുദ്ധി കുറവായിരുന്നാലും ദോഷമില്ല. കൃത്യനിഷ്ഠയുണ്ടായിരുന്നാൽ മനുഷ്യർ അവരുടെ പ്രവൃത്തികളിൽനിന്ന് ഉദ്ദിഷ്ടഫലനിവൃത്തിക്കും സഹൃദിക്കും സംഗതിവരും. പക്ഷെ ചിലർ ചില കാര്യങ്ങളെ നോക്കുവാൻ താണിട്ടുള്ളവർ കൃത്യനിഷ്ഠയുണ്ടായാൽ വേഗത്തിലും, മനുഷ്യശിക്ഷകൾ സാവധാനത്തിലും അവരുടെ കർമ്മകൃത്യപര്യായങ്ങളെ ആസ്വദിക്കാറാകുന്നത് ഭരണമെന്നാണ്. മനുഷ്യർക്ക് സകലവിധമായ ഉന്നതമായും താഴ്ന്നതുമായ്കളിൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതും സിദ്ധിക്കുന്നതും കൃത്യനിഷ്ഠതാൽ തന്നെയാകുന്നു.

“ഇന്നാർജ്ജുനവിവാതിരകൃത്യനിഷ്ഠ-

യെന്നാമാവുശിക്ഷാവാദിവിദ്വദോഃ” — എന്നുള്ള വാസ്തവമാണെന്നു നമുക്ക് അനുഭവസിലഭാണമല്ലോ. അതിനാൽ ഏറ്റുവാങ്ങും ചെയ്ത വിഷയമാളികളുണ്ടോൽക്കർഷിതന്നു തുണയ്ക്കുവാൻ കൃത്യനിഷ്ഠയാകുന്ന പാദേവതയെ അനുകമ്പയും അനാരത്നവും ആരാധിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൩.

ഭൂമി.

“ധാരാധരാവ്യശിഖരീസ്തനമൃതയാതി
വാശാശിതാംവസനവുംവടിവോടുചാഞ്ചി
ധാരാമുകാന്തിയൊടക്ലിപ്തിതമാർമ്മേകം
പാരായിടുംഭഗവതിക്കനമസ്തരിച്ചേൻ.”

സംസ്കൃതവർഷാകരണന്മാർ ‘ഭൂമിയെ’ സ്ത്രീലിംഗമായിട്ടാണ് ഗണിച്ചുവരുന്നത്. ഫിനൂക്കൾ ഭൂമിയെ ‘ഭൂമിദേവി’ എന്നു ഉപപദത്തോടുകൂടി വിളിച്ചുവരുന്നു. ഭൂമി, സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ മുതലായ പ്രാകൃതദൃശ്യവിഷയങ്ങളെ പണ്ട് ആർക്കും ദേവന്മാരായി സങ്കല്പിച്ച് ആരാധിച്ചുപോന്നിരുന്നതു മുതൽക്കായിരിക്കണം ധരിത്രിയെ ഭൂമിദേവിയെന്ന് അഭിധാനമുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയത്. ‘ഭൂമിയോളം താഴണം’ എന്നു പ്രാചീനന്മാരും നവീനരും പറഞ്ഞതും പറഞ്ഞുവരുന്നതും ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ഭൂമിദേവിയെപ്പോലെ ക്ഷമ മററാർക്കുമില്ലെന്നാണ് കരുതേണ്ടി വരുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഭൂമിയെ ‘ക്ഷമാ’ എന്നു പറ്റിയുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. സംസ്കൃതവ്യാകരണനിയമപ്രകാരം ‘ആകാരവും’, ‘ഇകാരവും’ സ്ത്രീലിംഗപ്രത്യയങ്ങളാണെന്നുള്ളതു ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതും സന്ദർഭാചിതമായിരിക്കുമല്ലോ.

ഇനി ഭൂമിയുടെ ആകൃതിയെയും മറ്റും കുറിച്ചു പറ്റാലോചിക്കുക. ഭൂമി ഒരു ചെറുനാരങ്ങപോലെ ഉരുണ്ടതാകുന്നു. കാഴ്ചയിൽ അതു പരന്നാണിരിക്കുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കാം സാധാരണ ജനങ്ങൾ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ “ഭൂമി പരന്നിട്ടല്ലേ” എന്നു പറയുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു.

ഭൂമി ജലത്താൽ പരിവൃതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണ് “ആഴിയാകുമുടക്കാണുടയോളാമുഴി” എന്നും മറ്റും ക

വികരം ഭൂമിയെ വളർത്തിയിട്ടുള്ളത്. പൃഥ്വിയിലെ മുററിക്കിടക്കുന്ന സാഗരങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രവഹിക്കുന്ന കപ്പലുകൾ കാഴ്ചയുവാൻ വരുമ്പോൾ നമ്മൾ സമുദ്രതീരങ്ങളിൽനിന്നു നോക്കുന്നതായാൽ അവയുടെ മദ്ധ്യഭാഗങ്ങൾ നമുക്കു ശരിയായി കാണാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നതുകൊണ്ടു ഭൂമിയുടെ വിതാനം ഉപരിപരി വളിച്ചാണിരിക്കുന്നതെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ യഥാക്രമം മേൽക്കുമേൽ വളഞ്ഞിരിക്കുന്ന വസ്തുവിനെയാണല്ലോ ഗോളമെന്നു പറയുന്നത്. ഭൂമി സമനിരപ്പിലാണെന്നിൽ കൽക്കട്ടയിൽ മദ്ധ്യാഹ്നമായിരിക്കുന്ന സമയം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ്രഭാതമായിരിപ്പാനവകാശമില്ലല്ലോ.

ചന്ദ്രഗ്രഹണമുണ്ടാകുന്ന കാലത്തു ശശിമണ്ഡലത്തിൽ ഭൂതായ വർണ്ണഭാകൃതിയിൽ കാണപ്പെടുന്നുവെന്ന് ആംഗ്ലേയപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അവർ ഗ്രഹണാന്തഃപര്യന്തരം പ്രസ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു സന്ദർഭാവിതരായിരിക്കുമല്ലോ. “ഒരു വാവുമുതൽ മറുവാവിനകത്തു ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയെ ഒരു പ്രദക്ഷിണം വെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ചന്ദ്രൻ ഭൂതായയിൽ മറഞ്ഞു പോകാനും മതി. ഈ മറവിന്നാണ് ഗ്രഹണമെന്നു പറയുന്നത്. എന്നാൽ എല്ലാ പൌർണ്ണമാസികും ഗ്രഹണമുണ്ടാകാത്തതെന്നാണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്ന്, സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെ തെക്കുവടക്കുള്ള നീക്കത്തിന്നു യോജിപ്പില്ലാത്തതിനാലാകുന്നുവെന്നാണ് അവർ ഉത്തരം പറയുന്നത്”. ഈ സംഗതികളാലും ഭൂമി ഉണ്ടെന്നു വടിവിലുള്ള ഒന്നാണെന്നു സാധിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഇനി ഭൂമാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി സ്വല്പമിവിടെ വർണ്ണിക്കുന്നത് അനാവശ്യവും അടിസ്ഥാനരഹിതവുമായ്തീരുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. നമ്മൾ വസിക്കുന്ന വിശാലമായ ഭൂമിയിൽ അ

നവധി രാജ്യങ്ങളുണ്ട്. എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും വൃക്ഷസമ്പ്രദായികളിൽനിന്നും ഫലങ്ങളും കറുത്തു കളർച്ചെട്ടി മുതലായവയിൽനിന്നും പലമാതിരി ധാന്യങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തുണ്ടാകുന്നവ മറ്റു ചില രാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്നതുമില്ല. ഇതിന്റെ കാരണം എന്താണെന്ന് ആലോചിക്കുന്നപക്ഷം നമ്മു ഭൂമിയിലുള്ള ഇതിന്റെ തരദോഷമാണെന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല. പക്ഷെ ഓരോരൊ രാജ്യങ്ങളിലെ ഉല്പന്നങ്ങൾ പാശ്ചാത്യ ഇഷ്ടകരവുമതികൾ ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഭൂമിയുടെ സകല ഭാഗങ്ങളിലുമുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും ഒരുപോലെ കാണാനും ഉപയോഗിച്ചാനും ഇടവരുന്നു. ഇറക്കുമതിയും കയറുമതിയും ജലം വഴിയായും കരവഴിയായുമാണ് നടക്കുന്നത്. ഓരോരൊ രാജ്യത്തുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളുടെ ആകൃതിക്കും നിറത്തിനും രുചിക്കും ദോഷത്തി കാണുന്നതുമാണ്.

തൃണങ്ങൾ വൃക്ഷലതാദികൾ മുതലായ സത്താനങ്ങളെ വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭൂമി ആരെയാണ് ആനന്ദദിതന്മാരാക്കാത്തത്? നമ്മുടെയിടയിൽ സാധാരണയായി കണ്ടുവരുന്ന നെൽച്ചെടിയെത്തന്നെ ഇവിടെ ഒന്ന് ഉദാഹരിച്ചുനോക്കുക. വിത്തുവിതച്ച മുളച്ചു രണ്ട് അംഗുലം ഉയരത്തിൽ വരുന്ന അവസരത്തിൽ കണ്ടാൽ വിതച്ചിരിക്കുന്ന ആ വയലിലെല്ലാം പച്ചനിറത്തിലുള്ള സുഖികൾ നിറത്തി കഴിച്ചിട്ടിരിക്കയാണെന്നല്ലേ തോന്നുക? പിന്നെ കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞാൽ അവിടെ ഒരു പച്ചപ്പട്ടു വിരിച്ചിരിക്കയാണെന്നു തോന്നും. അങ്ങിനെ രണ്ടുനൂറു മാസം തികയുമ്പോൾ അതുകളിന്മേൽ ഉജ്വലപ്രളയികളായിട്ടു കലകളുണ്ടാകുന്നു. അനന്തരം അവയുടെ പച്ചനിറം വിട്ട് അവ പീതവർണ്ണത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നു. സൂര്യമന്ദ്രനാരുടെ കാന്തിയും മരുത്തിന്റെ സ്പർശവുമാണല്ലോ ഇതിന്റെ കാരണം. നെൽച്ചെടികൾക്കു മഞ്ഞവർണ്ണം വന്നുകഴി

ത്താൽ കരിയകളെല്ലാം തല വായ്ക്കുന്നു. ഇതിനെ കണ്യ ര
ണ്യ പ്രാചീനകവികളിങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

൧. “കലമാഃ പാകവിനന്ദാഃ
മുലതവാപ്രാതസുരഭികൽഹാതാഃ
പവനാകമ്പിതശിരസഃ
പ്രായഃകർപ്പന്തിപരിമളഗ്ലാഘാം.
൨. അധിഗതപാകാഃകലമാഃ
ശിരസാംലവനംസമീപഗന്മതപാ
നമുഖതാംജ്ജ്വലതാ
തഥാവിധാനാംഹൃന്മുഖതാ.”

ഭൂമിയുടെ നാനാപ്രദേശങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന മനുഷ്യ
രുടേയും നിർദ്വേഷാനികളുടേയും മറ്റു ജീവിജാലങ്ങളുടേയും ആ
കൃതി പ്രകൃതികൾക്കും ശബ്ദത്തിനും മറ്റും വ്യത്യാസമുള്ളതായി
കാണുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയുള്ള സകല സ്ഥാവരജംഗമങ്ങളേയും
ഭൂമി വഹിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു. ഓ! ഭൂമി എത്ര മഹാ ശക്തി
യുള്ളവൾ? എത്ര സാമനശക്തിയുള്ളവൾ? എന്നാൽ ഇതെ
ല്ലാം പ്രകൃതിവിലാസമെന്നല്ലാതെ പിന്നെയൊന്നാണ് പറയേ
ണ്ടത്? അതിനാൽ സ്വർണ്ണ ഭൂമിദേവിയെ നിജമാതാവെപ്പോ
ലെ ഗണിച്ചു ഭിന്നംപ്രതി നമസ്കരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൭.

വ്യായാമം.

‘കായാതിദാർഢ്യമൊട്ടകർമ്മപടുത്വമാർക്കം
വ്യായാമമുലമുഖരമുഖവായിടുന്നു
പേയാണകാർമ്മതിമാത്രമത്പരിചു-
പോയാൽസ്വദേഹപതനത്തിനുമുണ്ടാകും.’

“ശരീരമാലും വലുയർപ്പസാധനം” ഈ സംഗതി ആദ്യമായി സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. ജ്വലാദിരോഗങ്ങൾക്കു ശരീരവും രാഗഭേദാദിഭീനങ്ങൾക്കു മനസ്സും സ്ഥാനമാകുന്നു. യാതൊരു രോഗബാധയും കൂടാതെ നമ്മുടെ കായത്തെയും ഹൃദയത്തെയും സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ ചുമതലയാകുന്നു. എന്നാൽ അതിന്ന് ആവശ്യമായവ എന്തെല്ലാമാണെന്നാണ് ആദ്യമായി ആലോചിക്കേണ്ടത്. മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ പുഷ്ടിക്കും ആരോഗ്യത്തിനും കുമ്പി, ആമാശം, ജലപാനം, നിദ്ര, ശുദ്ധമായ ഏനീവ അവശ്യം ആവശ്യമാണെന്ന് ഏവരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. അതുപോലെ വ്യായാമവും പ്രത്യേകം ആവശ്യമാകുന്നു. ശരീരത്തിന്നൊ മനസ്സിന്നൊ ആയാസമുണ്ടാകുന്ന പ്രവൃത്തികൾ വ്യായാമമെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. അതുകൊണ്ടു വ്യായാമത്തെ കായികം, മാനസികം എന്നു രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഗാത്രാവയവങ്ങളുടെ ആയാസത്തിന്ന് ഉത്ഭവിക്കുന്ന വ്യാപാരമെല്ലാം കായികവും, മിത്തുള്ള വിഷയമായിട്ടു വിഭജിക്കുന്നതെല്ലാം മാനസികവുമാകുന്നു.

എന്നാൽ ഹോകത്തിൽ കാണുന്ന എല്ലാമനുഷ്യരും മാനസികവ്യായാമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇക്കാളിൽ വ്യത്യാസം കല്പിക്കാതിരിപ്പാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല. ഓരോരുത്തർ നടത്തിവരുന്ന കാര്യങ്ങളെ അനുസരിച്ചിരിക്കും അവരുടെ മാനസികവ്യായാമസ്ഥിതിയും. എല്ലാവർക്കും ചെയ്യാനുള്ള കാര്യങ്ങൾ തെപ്പോലെയാക്കിയിപ്പാൻ വഴിയില്ലല്ലോ. ഉപാദ്ധ്യായന്മാർ, അദ്ധ്യേതാക്കൾ, വക്കീലന്മാർ, ജഡ്ജിമാർ, കവികൾ മുതലായവർ ചെയ്യുന്ന മാനസികവ്യായാമം മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിയായി മനസ്സുകൊണ്ടു വ്യാപാരംചെയ്യുന്നവരോടൊന്നിച്ചു രോഗബാധയും സ്ഥായിയായതും കൂടുന്നു. അതിനാൽ മാനസികവ്യാപാരം അധികരിച്ചുള്ളവർ വ്യായാമം അവശ്യം ആവശ്യം പരസ്യമാകുന്നു. നമ്മുടെ വിവിതരംഗ

നിൽ അനവധി സംഗതികൾ നമ്മുടെ നേത്രേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും ശ്രോത്രേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും മറ്റും ഗോചരമായിരിക്കുന്നതിനാലും, അസംഖ്യം കാഴ്ചകൾ നമ്മുടെ പണ്ണാനുള്ളതുകൊണ്ടും, ആ വക കാഴ്ചകൾക്കു ഗൌരവസ്ഥിതികൾ പ്രത്യസ്തങ്ങളായി വരുവാൻ സംഗതിയുള്ളതുപോലും ഭാഗസിക്വായാമവിഷയത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകനിയമം ആപ്പെടുത്തുക എന്നത് ആർക്കും അസാധ്യമാകുന്നു. അതിനാൽ ആരും മനസ്സിക്കെക്കാണ്ട് അധികമായി വ്യാപിപ്പിക്കരുത്.

ഇനി ശാലിക വ്യായാമത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുക. നമ്മുടെ ശരീരത്തെ ഒരു ഘടികാരത്തോട് ഉപമിക്കാം. അതിൽ പലമായിരിക്കുന്ന ചക്രങ്ങളും മറ്റുമുണ്ട്. അവയുടെ പ്രവൃത്തികൾ ശരിയായി നടക്കുന്നതെങ്കിൽ വേണ്ടുന്നമയത്തു താക്കോൽ കൊടുക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ അവസ്ഥകൾക്കു തുരുമ്പു പിടിച്ചു ബലമന്റുപദയാഗയോഗ്യമല്ലാതായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ ശാലിക ചിലദിവസം നടത്തുകയും ചിലപ്പോൾ നടത്താതിരിക്കുകയും ചെയ്താലും അതിന്റെ അംഗങ്ങൾക്കു ശക്തി കുറയാം. മനുഷ്യരുടെ ബാഹ്യാവസ്ഥാവയവങ്ങൾ നിരന്തരം പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാലെ അവർ ശരീരസ്വന്തം ഉന്മേലപ്പോ പൊടിയുമുണ്ടാകയുള്ളൂ. പ്രവൃത്തി ഇല്ലാത്തവർ ചോകത്തിൽ ആരുമെന്നു ഇല്ലെങ്കിലും ചിലരുടെതു സർ്വാംഗങ്ങൾക്കു ആയാസമുണ്ടാക്കുന്നില്ല. ഉദയം മുതൽ അസ്തമയം വരെ നാലു മണിക്കൂറായിട്ടാണ് എഴുന്നേൽക്കുകയോ വായിക്കുകയോ ഇരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർ ഭാരതാരതം തൊഴിലുകരാണ് ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും, അവരുടെ തലമുറ്റാറിനും കണ്ണുകൾക്കും മാത്രമേ പ്രവൃത്തിയുണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. മാംസപേശികൾക്കു വേണ്ടിവോളം ചലനം ഉണ്ടാകുന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ ദേഹത്തിലുള്ള സകല അംഗങ്ങൾക്കു ആയാസമുണ്ടായിരുന്നാലല്ലാതെ അവ തക്കവിധത്തിൽ വിശ്രമിച്ചു വരുമ്പോൾ സ്ഥിരപ്പെടുന്നതല്ല. ഇതിന്നു വാഗ്ദാനം ആവശ്യമായിട്ടുണ്ട്.

നമ്മൾ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയുമെടുക്കാതെ സ്വസ്ഥമാ
യിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ക്ഷണനേരത്തിൽ ഏകദേശം പതിനാറു
പ്രാവശ്യം ശ്വാസംകഴിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് ആംഗ്ലേയപണ്ഡിത
ന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതിവേഗത്തിൽ ശ്വാ
സംവിട്ടവൻ സാധിച്ചാൽ ശ്വാസകോശത്തിൽ വായു അധി
കമായി പ്രവേശിച്ച് അംഗാരാദികൾ ശരീരത്തിൽനിന്നു പുറ
ത്തുപോകുന്നതും, അതിന്റെ ആഘാതംകൊണ്ടു രക്തത്തെ
ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ദേഹസുഖത്തിന്ന് ആധാരമായി
ട്ടുള്ളതു അധിശ്വാസമാകുന്നു. വായുവിന്റെ ശീഘ്രഗതി. വ്യാ
യാമത്തെ അവലംബിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. വ്യായാമംമൂലം ഹൃ
ദയം അതിവേഗത്തിൽ അതിന്റെ വ്യാപാരത്തെ നടത്തുക
യും, ശരീരത്തിലെങ്ങും രക്തം പ്രസരിച്ചു ജീവചൈതന്യം വ
ർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ ത്വക്കിൽ രക്തവ്യാപനശ
ക്തി അധികരിക്കുന്നതിനും, സ്വേദകണങ്ങൾ പൊടിഞ്ഞു
ശാത്രത്തിനുള്ളിലുള്ള മറിനാംശങ്ങൾ പുറത്തുവരുന്നതിനും,
മാംസപേശികൾ നാഡിഞാമ്പുകൾ എന്നിവ ശക്തിയുക്തം
വളരുന്നതിനും, ചിത്തബുദ്ധികളുടെ ശക്തിയും തെളിയിക്കും
വികാസത്തിനും, തലച്ചോറിന്റെ നൈർമ്മല്യത്തിനും, നിശ
യിൽ വേങ്ങുമായതു നിദ്രയുണ്ടാകുന്നതിനും, ഭീപനശക്തി
യും ശരീരായാസം പ്രത്യേകം ആവശ്യമാകുന്നു. വ്യായാമ
ത്തെ സംബന്ധിച്ച്,

“ലാഘവംകർമ്മസാമന്ത്രിം ഭീഷ്മാഗ്നിശർമ്മദസംക്ഷയഃ
വിദക്താവനശാത്രതപം വ്യായാമാദുപഭായതേ.” എന്നാ
ണ് വാഹദാചാര്യർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽനിന്ന് ഒരു ദിവസം ഏകദേശം ൪
൭ റാത്തലോളം മറിനവസ്കരൾ മലമൂത്രങ്ങൾ, സ്വേദം എ
ന്നീ മൂന്നുവഴിയായി പുറത്തുപോകുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽവെച്ചു
വിയറ്റിൽകൂടിയാണ് അധികഭാഗം പുറത്തുവരുന്നത്. നമ്മ
ടെ ത്വക്കിൽ അനവധി രോമകൂപങ്ങളുണ്ട്. ഈ സൂക്ഷ്മ

സ്രഷ്ടിയിൽകൂടിയാകുന്നു വിതപ്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും പുറത്തുവരുന്നത്. ധ്യാനം ചെയ്താൽ ദേഹമാസകലം വിതക്കും. അപ്പോൾ മലിനാംശങ്ങൾ പുറത്തുപോയി ശരീരത്തിന്നു സുഖമുണ്ടാകുന്നു. ആയാസാനന്തരം വിതപ്പിക്കുവാൻ ശരീരം മുഴുവനും നല്ലവണ്ണം തുടച്ചു വെടിപ്പാക്കിയില്ലെങ്കിൽ വെളിച്ചിലേക്കുവരുന്ന ദുർന്നീരു രോമക്രാപങ്ങളിൽ തങ്ങിനിന്ന്, അതു വീണ്ടും അന്തർഗതമാകുവെന്നു സുഖഹാനിവരുത്തും.

“തപശ്ചൈതാനസുഖംദേഹം മദ്യേയ്യസമന്തതഃ,” എന്നാണല്ലോ വിധി.

അവമവരുടെ ശക്തിയെ അധികരിച്ച് ആരും ആയാസം ചെയ്യരുത്.

“അയംശക്ത്യാനിര്യോധ്യസ്തബ്ധിവിസ്തീശ്വരോജിഭഃ,” എന്നാണ് വൈദ്യശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ബലഹീനൻ നാഡിസിറകൾക്കും ശ്വാസകോശാദികൾക്കും തളർച്ചപറ്റാത്ത വിധത്തിൽ മാത്രമെ ധ്യാനം ചെയ്യാവൂ. ശരീരായാസം ചെയ്യുന്ന സമയത്തു മകുതപ്രസരണവും ശ്വാസോച്ഛ്വാസവും അതിശീഘ്രമുണ്ടാകുന്നതിനാലാകുന്നു കടുപ്പമുള്ളതും അമിതവുമായ ആയാസം അവിമിതമാണെന്നു പറയുന്നത്. അതു മൂലം പല ദോഷങ്ങളും സംഭവിക്കാനിടയുണ്ട്.

“തൃഷ്ണാക്ഷയവ്രതമേകോ മകുതവിത്തംബ്രമഃകൃതഃ

അതിദ്വയായാമതഃകാസോ ജഘാമദ്വിശ്വജായതേ.” എന്നുള്ളതിനാൽ ആരും അമിതദ്വയാനം ചെയ്യരുത്.

“ശീതകാലേവസന്തേച മന്ദമേവതതോന്യദാ,” എന്ന ശാസ്ത്രവചനത്താൽ ഉഷ്ണസമയത്തു ധ്യാനം വർദ്ധിക്കേണ്ടതാണെന്നു വിചാരിക്കണം. ശീതകാലങ്ങളിൽ കഠിനവർണ്ണമുള്ളതിനാലായിരിക്കണം ആ കാലങ്ങൾ നന്നെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. കഠിനമാണ് ശരീരപുഷ്ടിക്ക് കാരണം. പക്ഷെ അത് ഒരു ദേഹത്തിൽ അമിതമായിരുന്നാലും കുറഞ്ഞിരുന്നാലും ദു

ഷിച്ചാലും ദോഷം തന്നെയുണ്ടാക്കുന്ന ദേഷിച്ച കഥത്തെ വെള്ളമാക്കി പുറത്തുകളയാനും, ആവശ്യത്തിൽ അധികമുള്ളതു മിതത്തിലാക്കുവാനും വ്യായാമത്തിന്നു ശക്തിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പ്രതാപയുക്തനായിരിക്കുന്ന സമയത്തു ശരീരായാസം അപരഗുണമാകുന്നു. പകൽ നമുക്കു പലവിധത്തിലും മനസ്സിന്നും കായത്തിന്നും ആയാസമുണ്ടാകാനിടയുള്ളതിനാൽ അതിന്റെ വിശ്രമത്തിന്നുള്ള സമയം രാവാണ്ല്ലോ. അതിനാൽ രാത്രിയിൽ വ്യായാമം ഒരിക്കലും വയ്ക്കാ. ക്ഷുഭപിപാസാദികളാൽ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുമ്പോഴും ആഹരിച്ച ഉടനേയും വ്യായാമം വർത്തിക്കണം. ദിവസവും മുക്കുമാതെയും ജ്യിഷ്ടസമയത്തിന്നു നീക്കുപാക്കുവരാതെയും വ്യായാമം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ പല ഗദങ്ങളും പിടിച്ചുപറ്റുന്നതാണ്. ശുശ്രൂഷൻ പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിശാലമായ സ്ഥലത്തുവെച്ചു ശരീരായാസം ചെയ്യാവൂ.

വ്യായാമത്തിന്ന് ആരംഭിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി സ്നേഹസങ്കലിതമായ മൂടുള്ള ദ്രവദ്രവ്യമെന്തെങ്കിലും അല്പം പാനം ചെയ്യുന്നതു നല്ലതാണ്. ശരീരത്തിന്ന് ആയാസം വന്നാൽ ഉടൻ മന്ദമാരുതൻ പ്രസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു ചെന്നിരുന്ന കറച്ചുനേരം വിശ്രമിച്ചതിനുശേഷം എണ്ണ തേച്ചുകളിക്കണം. മുഖകുളുടെ മദ്ധ്യത്തിലും മൂക്കിലും സർവ്വസന്ധികളിലും കഷ്ടങ്ങളിലും വിയർപ്പുകളാൽ പിന്നെ അന്നു വ്യായാമം ചെയ്യരുത്. അല്പംഗസ്സാനം നല്ലതാണെങ്കിലും ശരീരത്തിൽ ആപാദമൂലം മെഴുക്കുണ്ടാകരുതെന്നു പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാകുന്നു. രോമകൂപങ്ങൾ വിവൃതമായാൽ അതു രോഗബീജമായി പരിണമിക്കുമെന്നും ഇവിടെ സൂതസമ്പ്രദായമല്ലോ.

എന്നാൽ ഏതുതരം വ്യായാമമാണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് ആലോചിക്കുന്നപക്ഷം അതിനെ രീതിമാനിച്ചു പറയുക അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. ദിനംപ്രതി മരം വെട്ടുക, നിലം കിളയ്ക്കുക മു

തപായ വേലകൾ ചെയ്യുന്നവർ വേറെ ഒരു വ്യായാമം ചെയ്യേണ്ടതില്ല. മാനസികവ്യായാമം അധികമായുള്ളവർക്കും അലസന്മാർക്കുമാകുന്നു അതു മുഖ്യമായി വേണം. നമ്മുടെ പുസ്തകന്മാരായ സ്രീപുരുഷന്മാർ നമ്മളേക്കാൾ ഇലോം കായബലവും ആരോഗ്യമുള്ളവരായിരുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള വൃദ്ധന്മാരിൽ ചിലരെ കാണുമ്പോൾതന്നെ നമുക്ക് ആ സംഗതി അനായാസേന അനമാനിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. അവർ ദിവസേന സ്വകടംബസംബന്ധമായുള്ള പല പ്രവൃത്തികളും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാലാകുന്നു ഇന്നും അവരുടെ യൗവനം അക്ഷയം നിലനില്ക്കുന്നത്. ഈ കൂട്ടം പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു വ്യായാമം ആവശ്യമില്ല. ഇന്നുള്ള മിക്ക പുരുഷന്മാരും വനിതാജനങ്ങളും ഗ്രഹജോലികളിൽ വൈകുന്നേരം നടക്കുന്നത് നമുക്ക് അനുഭവസിദ്ധമല്ലേ? ഇതു വാസ്തവത്തിൽ ജലതപമാകുന്നു. ഏവർക്കും അഭിമാനം ആവശ്യമാണ്. പക്ഷെ അതു വ്യായാനാധ്യതയും സന്തോഷിതവുമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നാൽ ശോഭാവഹമായിരിക്കും. മനുഷ്യർ അവാവരുടെ ഗ്രഹജരണവൃത്തികളിൽ പ്രതിപത്തിയില്ലാതെ കാണിക്കുന്നത് ദോഷമാകുന്നു. അവരുടെ ഗേഹവൃത്തികളെ കഴിയുന്നതും യഥാശക്തി സ്വയമേവ നിർവ്വഹിക്കുന്നതായാൽ ധനനഷ്ടം കൂടാതെയും വേണ്ടതുപോലെയും പര്യാവസാനിക്കും. എന്നാൽ മല്ല; നാലാം വിശിഷ്ടാ, മനോര വ്യായാമവും ആവശ്യമായി വരികയുണ്ടില്ല. ഇതുമൂലം ശാരീരികബലവും പുഷ്ടിയും ഉണ്ടാകുന്നതുമാകുന്നു. ഒരു കാഴ്ചത്തിൽനിന്നു രണ്ടുതരം ഉത്ഭവിക്കുമെങ്കിൽ അതല്ലേ ചെറുപ്പം?

വ്യായാമത്താൽ ഇണമധികമുണ്ടാകുമെങ്കിലും, “വാതപിത്താമയിബാഹോ വൃദ്ധോജീർണ്ണീചതംശ്രുതേ,” എന്ന വൈദ്യശാസ്ത്രമുള്ളതിനാൽ ഏറ്റവും മനുഷ്യരും വ്യായാമം ചെയ്തുകൊള്ളണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. വിത്തം ഉത്താനം മുതലായ

വയാൽ ഒരുത്തൻ പ്രതാപയുക്തനായിരുന്നാലും, അവൻ അരോഗിയായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ പിന്നത്തെ അപകടം കഠിയെന്നായിരിക്കും? അരോഗികളായ അഗതികൾക്ക് അവരുടെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു പ്രവൃത്തിചെയ്തതു കൂലി വാങ്ങി കാലം കഴിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ല. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യരുടെ ജീവിതദശയിൽ അവർക്ക് പങ്കിക്കേണ്ടുന്ന വലിയ ഭാഗ്യം ആരോഗ്യമാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. എന്നാൽ,

“വ്യായാമജാഗമാലപസ്രീദാഷ്വാനന്യാദിസാഹസം

ഗജംസിംഹമിവ കർഷ്ണഭജനാതിവിനശ്രുതി” ഈ സംഗതിയാകട്ടെ എല്ലാവരും സദാഘ്രി സ്മരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അല്ലായം വ

ദുഷ്ടോധനൻ.

‘ധീരൻചാകുരിനമിത്തനദാരജിനൻ
വീരൻകൃതസ്തനദിമാനിഖവൽബലിയുൻ
ശൂരൻമുതന്തരമിത്തകളാൽമരിച്ചു-
ദുഷ്ടോധനൻസ്വജനസഞ്ചയധൂമകേതു.’

ജാത്യാന്യനായ ധൃതരാഷ്ട്രന്റെ പുത്രനാണ് ദുഷ്ടോധനൻ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മ സുബലരാജാവിന്റെ ആത്മജനായ ഗാന്ധാരിയാകുന്നു. ദുഃഖിച്ചു യുദ്ധം ചെയ്താൻ ശക്തനാകത്തക്ക വിധത്തിൽ സുലക്ഷണമുണ്ടായിരുന്നതിനാലായിരിക്കണം ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ദുഷ്ടോധനൻ എന്ന നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഗാന്ധാരി വ്യാസമുനിക്കു് രിക്കൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ആതിഥ്യത്തിനായി ഒരു വരം കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾക്കു് ആ പുത്രന്മാരുണ്ടാകവാൻ അനുഗ്രഹിക്കേണമെന്നാണ് അവൾ അപേക്ഷിച്ചത്. മുന്നിട്ടുകൊ

അനൗചിതമായ ഗാഥാവി ശരം ധരിച്ചെങ്കിലും മണ്ടു സംഭവ
സമയത്തു് അവർ പ്രസവിച്ചിട്ടില്ലെന്നല്ല, അനന്തരം ഗാ
ഥാവി ഒരു മാംസപിണ്ഡമാണ് പ്രസവിച്ചത്. അപ്പോൾ
തന്നെ ധ്യാനമുനി ആ ദശാപിണ്ഡത്തെ നോക്കിപ്പിച്ച് ആ ക
ണ്ണങ്ങളെ ഓരോന്നിന്നെയും ഓരോ ദോഷത്തിലാക്കി അടച്ചുകെ
ട്ടിവെപ്പാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ചിന്താൽ മോക്ഷമുക്തമായ ചി
ന്താജ്ഞാപാത്രം ഒരു ദാനത്തിൽ ഉള്ള മാംസക്കുട്ടിയിൽനിന്ന്
ആദ്യം ദുഷ്ടാധനൻ ഉത്ഭവിച്ചു. ഒരു മാംസം കഴിഞ്ഞതിന്നു
ശേഷം വാക്കിച്ചു ദോഷികളിൽനിന്നു ഓരോ ആൺസന്താ
നവും ഒന്നിൽനിന്ന് ഒരു കന്യയും ജനിച്ചു. ഇങ്ങിനെയാണ്
ദുഷ്ടാധനന്റെ ഉല്പത്തി. ദുഷ്ടാധനപ്രദതികളെ നോക്കു
പേർ എന്നും ആ കന്യയെ ദുഷ്ട എന്നും പറയുന്നു. 'കരു'
എന്നു സുപ്രസിദ്ധനായ ചന്ദ്രബംശജാജാവിന്റെ കലത്തിൽ
ജനിക്കുമ്പോൾ ദുഷ്ടാധനാചികരക്കു 'കരുക്കൾ' എന്നും 'കൈര
വർ' എന്നും പേരുകളുണ്ടായി.

പാണ്ഡുജാവിന്റെ നിന്ദാണാനന്തരം ധൃതരാഷ്ട്രർ പാ
ണ്ഡവരെ തന്റെ പുത്രന്മാരുടെ കൂടെ ഒരുമിച്ചു വളർത്തിക്കൊ
ണ്ടുവന്നു. ഗാഢപ്രയാഗത്തിൽ പാണ്ഡുപുത്രനായ മാരുതിക്ക്
അനിതരസാധാരണമായ പാടവമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അ
ക്കാലം മുതൽ സുയോഗനന്ത ഭീമസേനനോടു രസമില്ലാതായി
തുടങ്ങി. അന്യരുടെ ഇടണാൽക്കണ്ഠത്തിൽ അസമ്മുക്കൾക്ക്
അസുയ ജനിക്കുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ. ഇതുനിമിത്തം
ഭീമൻ ദുഷ്ടാധനൻ വിഷം കൊടുത്തു. എന്ന മാത്രമല്ല, ഒരി
ക്കൽ കൈകാലുകളെ കെട്ടി അവനെ ഗാഗയിൽ കൊണ്ടുവെ
ന്ന് ഇട്ടുകുടഞ്ഞു. ഇതുകൊണ്ട് ഒന്നും മാരുതിക്കു യാതൊരു
ദോഷവും പററിയില്ല.

“അരക്കിതാതിഷ്ഠതിദൈവരക്ഷിതം

സുരക്ഷിതംദൈവഹതംവിനശൃതി

ജീവതൃണാമോപിവനേവിസർജിതഃ

കൃതപ്രയത്നാപിഗൃഹേനജീവതി." എന്നുണ്ടല്ലോ.

അനന്തരം ഭാരതി നാഗലോകത്തിൽ ചെന്ന് അവിടെ നിന്ന് അന്തിതമായ ശക്തിയും ആരാഗ്രവും പ്രാപിച്ചു നിവൃത്തനായി. പാണ്ഡവന്മാർ അമരാംശസംഭവന്മാരും ദുര്യോധനാദികൾ കല്യംശസംഭൃതരുമാകയാൽ അവർ തമ്മിൽ ചേർക്കു അസാധ്യമാണെന്നുംകൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത് അനചിതമായിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. സജ്ജനങ്ങളും ദുഷ്ജനങ്ങളും തമ്മിൽ ഐകമത്യമുണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലോ. എന്നാൽ ബാഗ്വത്തിൽ സദ്യജ്ഞന്മാരായ പാണ്ഡുപുത്രരുമായി പെരുമാറിട്ടു ദുര്യോധനാദികൾക്കു സജ്ജനത്വമുണ്ടാകാതെ പോയത് അത്യതിശയംതന്നെ. സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടാണ് ഇണാനുണക്കൾ ഭവിക്കുന്നതെന്നുള്ള സ്ഥിതിക്ക്, ധർമ്മപുത്രാദികൾക്കു കരുക്കളുടെ സ്വഭാവം ഉണ്ടാകാത്തത് എന്താണെന്നു ചോദിക്കുന്നപക്ഷം അതിന്ന്,

“സത്സംഗാൽഭവതിഹിസാധുതാഖലാനാം

സാധുനാംനഹിഖാഃസംഗമാജ്ഖലതാം

ആദോദംകസുഭവംഭൂദേവധാതാ

മുൽഗന്ധംനതുകസുമാനിധാരയതി.” ഈ പദ്യം തക്കതായ മറുവടിയായിരിക്കുമല്ലോ. യുധിഷ്ഠിരുൻ ദുര്യോധനനേക്കാൾ മുത്തവനും ധർമ്മിണ്യനും സുശീലനായതിനാൽ സന്തോഷഭരിതനായ ധൃതരാഷ്ട്രൻ അദ്ദേഹത്തെ യുവരാജാവാക്കി അഭിഷേകം ചെയ്തവൻ ആലോചിച്ചു. എന്നാൽ സുയോധനൻ ആ സംഗതിയെ തീരെ വിരോധിച്ചു. എന്നതെന്നെയല്ല, പാണ്ഡവന്മാരെ നാട്ടിൽനിന്ന് ഓടിക്കണമെന്നും നിഷ്പ്രസിച്ചു. പാണ്ഡുപുത്രരെ ജതുഗേഹം പണിയിപ്പിച്ചതിൽ താമസിപ്പിച്ചെടുത്തിലും, ദുര്യോധനന്റെ സമീഹിതം സാധിച്ചില്ല. ഇദ്ദേഹങ്ങളായ പലേ ഉപദ്രവങ്ങളും ദുര്യോധനാദികൾ പാ

ണ്ഡവന്മാർ മെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും, അവർ അധർമ്മമായി യാതൊന്നും പ്രവൃത്തിച്ചതുമില്ല. എന്നാൽ ധർമ്മജാതികളുടെ ധ്യാനം,

“ക്ഷോണീകോണശതാംശപാലനകലാദർപ്പാരഗർപ്പാനല-
ക്ഷുദ്രല്ലബ്ധനരേന്ദ്രവാടരചനാംധന്യാനമന്ത്യാമഹേ-
ദേവംസേവിതുമവനിശ്ചിനമഹേയോസൗദയാപുരാ-
ധാനാമഷ്ടിമുഖേകമേവമനയേദത്തസ്സവിത്തേശതാം”-എന്നായിരുന്നതുകൊണ്ടു സയോധനാദികൾ ചെയ്ത ഉപദ്രവങ്ങളെല്ലാം കണ്ണിൽ കൊള്ളേണ്ടതു പരികത്തിന്റേലായി എന്നു പറഞ്ഞുപോലെയാണ് പരിണമിച്ചത്.

അരക്കില്ലത്തിൽനിന്നു രക്ഷ പ്രാപിച്ചതിനുശേഷം യുധിഷ്ഠരാദികൾ വനവാസം കഴിഞ്ഞ് ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിൽ എത്തി അവിടെവെച്ചു രാജസുയന്മാരും ചെയ്തു. ഇതു മൂലം ദർപ്പാധനൻ പാണ്ഡവന്മാരിൽ പൂർവ്വാധികം വൈരമുണ്ടു ധർമ്മന്മാരിനെ ഏതത്തിനായി ഹസ്തിനപുരത്തിലേക്കു വരുവാൻ സ്വപിതാവിനെക്കൊണ്ടു ക്ഷണിപ്പിച്ചു. മൂതുകളിലും പോരാട്ടവും രാജധർമ്മങ്ങളാണല്ലോ. ഈ വിഷയങ്ങളിൽ ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്ന ദ്രുപാലന്മാർ അതിൽ വിമുഖരാകവാൻ രാജധർമ്മം അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു ധർമ്മപുത്രർ ദർപ്പാധനനെ ഈ വിഷയത്തിൽ അനുസരിച്ചത് അന്യായമായെന്നു വരുത്തല്ലല്ലോ. സയോധനൻ ശകുനിയുടെ സഹായത്താൽ ധർമ്മപുത്രരെ തോറ്റിച്ച് പാണ്ഡവന്മാരുടേയും പാണ്ഡാലിയുടേയും സർവ്വസ്വവും അപഹരിച്ചെടുത്തു. ചുതാട്ടത്തിൽ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന വാശത്തമാണ് പാണ്ഡവരുടെ വനവാസത്തിന്നു കാരണമായി ഭവിച്ചത്. അനന്തരം പാണ്ഡവന്മാർ ഒരു സംവത്സരം അജ്ഞാതവാസവും വേണ്ടിവന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ അവർ പല അത്യാകർമ്മങ്ങളെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ദർപ്പാധനനാൽ ഉദ്യമനാശം നേറ്റവനാകാൻ കഴിയാതെ കണ്ടു സഹിച്ചു

കൊണ്ടിരുന്ന ധർമ്മപുത്രരുടെ സഹനശക്തിയും, തീവ്രസൗ
ത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ച ഭീമസേനന്റെ ആണത്തവും പ്രശംസനീ
യംതന്നെ. പാണ്ഡവന്മാർ വനവാസത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ അ
വർണ്ണാകാരുന്ന ഭാരിദ്രാദി അരിഷ്ടങ്ങളെ കണ്ട് ആനന്ദി
കാൻ പോയിരുന്ന സുയോധനനെ ചില ഗന്ധർവ്വന്മാർ പിടി
ച്ചുകെട്ടി. ആ സന്ദർഭത്തിൽ പാണ്ഡവന്മാർ ചെന്ന് അവ
നെ അവരിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തി. “കൊന്നാൽ പാപം തി
ന്നാൽ തീരു”മെന്നും “പുല്ലുകളെക്കൊണ്ടു മുപകാമുണ്ടാകും”
എന്നും, മറ്റും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്തുമിശേഷങ്ങളാണല്ലോ.

പാണ്ഡവന്മാർ വനവാസവും മറ്റും കഴിഞ്ഞു മടങ്ങി വ
ന്നതിനുശേഷം ദുര്യോധനാധികളോടു യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതായി
ടാണ് സംഗതി വന്നത്. ഈ ആരംഭവിഷയത്തിൽ ദുര്യോധന
നും മിശ്ശപുത്രനായ മിശ്ശവും ബ്രീഹദ്യുദ്ധഗോവർധനൻ സഹായ
ത്തിനായി അപേക്ഷിച്ചു. നിദ്രിതനായ ഭഗവാന്റെ തലയ്ക്കൽ
ഭാഗത്തു തൊസനത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്ത സുയോധനന്റെ അ
റക്കാരവും, കാപ്പൽഭാഗത്തു വന്നു വിനീതനായി തൊഴുതും
കൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന അർജ്ജുനന്റെ ദക്തിവിനയാദികളും അ
തിശയനീയമാണെന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല. മധുസൂദനൻ
ഉണർന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ആഗ്രമായി കണ്ടത് അർജ്ജുനനെയാ
ണ്. ഭഗവാൻ പാർത്ഥനെ കണ്ട മാത്രയിൽ കശവപ്രശ്നങ്ങൾ
ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഫൽഗുനൻ ദുര്യോധനജ്യേഷ്ഠൻ വന്നിട്ടു
ണ്ടെന്നു ഭഗവാനെ അറിയിച്ചു. കൈഭാരി ദുര്യോധനനോടു
കശവവാർത്തകൾ ചോദിച്ചു. അർജ്ജുനന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി
യിൽനിന്ന് ആയാചുടെ ദ്രാഗദക്തിസ്സേഹങ്ങളും ധർമ്മബുദ്ധി
യും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. സുയോധനൻ വന്ന കാഴ്ച പ
റഞ്ഞപ്പോൾ ബ്രീഹദ്യുദ്ധഗോവർധൻ “താൻ ആയുധമെടുക്കുകയി
ല്ലെന്നും, അതിനാൽ തന്റെ കൈന്തങ്ങളും മതിയൊ, അഥ
വാ താൻതന്നെ വേണമോ” എന്നു ചോദിച്ചതിന്ന്; സൈ

ബ്രഹ്മരൂപമതിയെന്നു സുയോഗനൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അതിനാൽ ഭഗവാൻ സസന്തോഷം സൈന്യങ്ങളെ ദുർദ്വായനന് അയച്ചുകൊടുത്തു. വിജയൻ സഹായത്താൽ ഭഗവാൻ പോന്നാൽ മതിയെന്നു സമ്മതിച്ചു. ഉടനെ ദുർദ്വായനാദികളും പാണ്ഡവന്മാരും തമ്മിൽ ദയങ്കരയുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. പതിനെട്ടാം ദിവസം സുയോഗനൻ പരാജിതനായി, സമരാധനത്തിൽ നിന്ന് രാടി ഒരു തടാകത്തിൽ ചെന്ന് ഒളിച്ചു. ഭീമസേനൻ ആ സ്ഥലം എത്തിയെന്നയാ കണ്ടുപിടിച്ച് അവിടെവെച്ച് അവർ ഇരുപരം തമ്മിൽ ഗമായുദ്ധം നടത്തി. വളരെനേരം യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടും മാതൃകയെ ദുർദ്വായനനെ വിജയിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കെ പാണ്ഡവന്മാരുടെ പൂർവ്വശ്വപഥം ധാരണയിൽ വരുകയും, ഉടനെ ഗമകൊണ്ടു ദുർദ്വായനന്റെ തുടയിൽ അടിച്ച് എല്ലു പൊടിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇതു യുദ്ധമുദാത്തയ്ക്കു ചേർന്ന പ്രവൃത്തിയായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാൻ പാടില്ല.

സുയോഗനൻ ഇങ്ങിനെ അറംഗനായി രീപ്രദവദനയോടേ കിടക്കുമ്പോൾ അശ്വത്ഥാമാവിനോടു പാണ്ഡവന്മാരുടെ ശീർഷങ്ങൾ എടുത്തു തന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവന്നു വെക്കണമെന്ന് ഉറക്കെ വിളിച്ച് ആജ്ഞാപിച്ചു.

“സാരനാംപുരുഷനെപ്പാരമിട്ടിടിച്ചാലും
സാരശക്തിയെത്രമിച്ഛിട്ടാറില്ലതന്നെ
തീയെരിയുന്നുകൊള്ളികീഴാക്കിപ്പിടിച്ചാലും

തീയുടെജവാലമോല്ലോട്ടല്ലാതെജപിക്കുമോ?”, എന്നല്ലേ സൗസകവി കഞ്ചൻനന്ദന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അശ്വത്ഥാമാവും രണ്ടു ഭടന്മാരുംകൂടി പോയി ഉപായേന പാണ്ഡവന്മാരുടെ അഞ്ചു പുത്രന്മാരെ കൊന്ന് അവരുടെ തലകളെ കൊണ്ടുവന്നു ദുർദ്വായനനെ കാണിച്ചു. അപ്പോൾ ക്രിമിയു

ഞായിരുണെയിലും, അഞ്ചു തലകളുണ്ടെന്നു സുയോധനൻ ക
യ്യുകൊണ്ടു തപ്പിനോക്കി ഗ്രഹിച്ചു സന്തോഷസാഗരത്തിൽ
നിമഗ്നനായി. അന്നത്തരം ഭീമസേനന്റെ തലയെ അതിൽ
നിന്നു തിരിഞ്ഞെടുത്തു തന്റെ കയ്യിൽ കൊടുപ്പാൻ ദുര്യോധ
നൻ അവരോടു കല്പിച്ചു. അശ്വത്ഥാമാവ് അതിൽനിന്ന് ഒ
ന്നെടുത്തു കയ്യിൽ കൊടുത്തു. സുയോധനൻ അതിനെ താഴ്ന്നു
വെച്ചു തല്ലിച്ചതയ്ക്കുവാൻ ഒന്ന് അമർത്തിയപ്പോൾ അതു പ്ര
യാസാകൂടാതെ ചത്തതുപോയി. അപ്പോൾ ദുര്യോധനന്
അതു ഭീമസേനന്റെ ശിരസ്സല്ലെന്നു നീളുവന്ന് അത്യന്തം പ
രിതപിച്ചു. ഇതുമൂലം കോപാക്രാന്തനായ ദുര്യോധനൻ അ
ശ്വത്ഥാമാവിനെ ശാസിച്ചു കിടന്നുകൊണ്ടു പരദലാകത്തെ
പ്രാപിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ൯

ജലം.

“പാനീയംപ്രാണിനാംപ്രാണഃ വിശ്വമേവചതന്ത്രം.”

ജലം വണ്ണമില്ലാത്തതും രുചിയില്ലാത്തതുമായ ഒരു ദ്രവ
ദ്രവ്യമാകുന്നു. ശാസ്ത്രപ്രകാരം രണ്ടു ഭാഗം ജലബാഷ്പവും ഒരു
ഭാഗം അമിളതയും കൂടിച്ചേർന്നുണ്ടായ ഒരു പദാർത്ഥമാണ് വെ
ള്ളം. എന്നാൽ സലിലം ഏതെങ്കിലും ജന്തുക്കൾക്കുവെന്നു നോക്കു
ക. ആഴത്തിൽ കുഴിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ ഭൂമിയിൽ വെള്ളമു
ണ്ടെന്നു നമുക്കുനഭവപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. എല്ലാ ഭിക്ഷിലും കുഴി
ച്ചുനോക്കിയാൽ ജലം കണ്ടുവെന്നും വരികയില്ല. കണ്ടാൽത്ത
ന്നെ അത് എല്ലാക്കാലത്തും ഒരുപോലെ നിലയിൽ നില്ക്കുന്ന
തായും കാണുന്നതുമാകില്ല. ഇതു ഭൂമിയുടെ നിർമ്മാണരഹസ്യം

ദേവങ്ങളാൽ റെവിനങ്ങാകുന്ന ദേവഗതിയായിരിക്കണം. സു
 ചോദ്യശക്തിയാണ് ജലത്തെ ജലാശയങ്ങളിൽനിന്ന് ആവി
 രൂപേണ ആകർഷിച്ചു വാരിവാഹത്തിലാക്കുന്നത്. അതിന്നു
 ശേഷം ശീതജലമല്ലെങ്കിൽ ഘനത്തിന്റെ ഘനം കുറച്ചു ജലക
 ണങ്ങളെ ഭൂമിയിലേക്കു വീഴ്ത്തുന്നു. ഇങ്ങിനെയാകുന്നു മഴയുണ്ടാ
 കുന്നത്. ഇതുമൂലം ഭൂമിയിൽ സവിവരൈശ്വര്യവുമില്ലാതായി
 തീരുന്നു.

ഒരു പക്ഷെ ഒന്നോ രണ്ടോ നാൾ ഭക്ഷണംകൂടാതെ ക
 ഴിച്ചുകൂട്ടാമെയിലും, തൃഷ്ണാവശഗനായ ഒരുത്തന് ഒരു നാഴിക
 പോലും ജലപാനമൊഴിച്ചുവെക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ആ
 സമയത്തു കിട്ടുന്ന ജലം ഹൃദ്യമല്ലാതിരുന്നാൽതന്നെയും ആ
 യാൾ കുടിച്ചുകൂടും. ശരീരസുഖത്തിനും പോഷണത്തിനും മ
 റ്റും അവശ്യം ആവശ്യമായവയിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനാകാമല്ലാ
 ത്ത ഒരു വസ്തുവാണല്ലോ വെള്ളം. “ജീവനുള്ള ജനത്തിന്റെ
 ജീവനായതുജീവനം.”

എന്നാൽ സ്നാനപാനാദികൾക്കുള്ള വെള്ളം എങ്ങിനെ
 യുള്ളതായിരിക്കേണമെന്നാണിനി ആലോചിക്കേണ്ടത്. അ
 മൃതപ്രാണികസമാനമായ ജലം കുടിക്കുകയും അതിൽ കുളിക്കുകയും
 ചെയ്യുന്നതു ശരീരസുഖരക്ഷയാകുന്നു. ആയുഷ്കാലത്തിൽ മനു
 ഷ്യർ മുഖ്യമായി ലഭിക്കേണ്ടുന്ന ദാഗ്ദ്ധ്യം അമോഹതയാണല്ലോ.
 മലിനമായ ജലം മുലമാണ് മിക്ക രോഗങ്ങളും അങ്കുരിക്കുന്നത്.
 വെള്ളത്തിൽ പാമാണുപ്രായങ്ങളായ കൃമികളും കരടകളുമു
 ണ്ട്. അവ നമ്മുടെ മാംസപക്ഷുസ്സുകൾക്കു ഗോചരങ്ങളല്ല.
 അതിനാൽ കുടിക്കുവാനും കുളിക്കുവാനുമുള്ള വെള്ളത്തിൽ മാ
 ലിന്യം തീരെയുണ്ടാകരുത്. അത് ആരോഗ്യഹാനികരമാകുന്നു.

അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നു വാരികണങ്ങൾ അവനിയിൽ
 പതിച്ചാൽ അതിൽ മലിനാംശങ്ങൾ കലരാതിരിക്കയില്ല.
 അതു നിലത്തായാലും തടാകത്തിലായാലും കൂപത്തിലായാലും
 പുഴയിലായാലും ഘലം ഒന്നുതന്നെയാണ്. പക്ഷെ കിണറു

കൾ കല്പകൊണ്ടു കെട്ടിപ്പൊക്കുന്നതിനാലും ആൾമാർ ഇടുന്നതു കൊണ്ടും അതിലെ ജലം അധികം മലസമ്മിശ്രമാകുന്നതല്ല. എങ്കിലും അത് ആഴമുള്ളതും വിസ്താരം കുറഞ്ഞതും ആകയാൽ അതിൽ ആദിത്യാഗ്നി വേണത്തുപാലെ പററാത്തതു കൊണ്ടും, അടിയിൽ പരുമുറിനില്പാൻ ഇടയുള്ളതിനാലും, പടുത്തിട്ടുള്ള കല്ലുകളുടെ ഇളമ്പുകളിൽനിന്നു പൊടിയും മറ്റും കലരുന്നതു നിമിത്തവും കിണററിലെ വെള്ളത്തിലും മാലിന്യം ഭവിക്കാതിരിപ്പാൻ വഴിയില്ല. കൂടുതൽ വസനങ്ങൾ അലക്കുന്നതുകൊണ്ടും, കവിയും മഴക്കുമ്മ പാത്രങ്ങൾ തേച്ചുകഴുന്നതു മുലയും മലിനജലം അതിൽ വെച്ചുവന്നു ചേരുന്നതിനാലും അതിലെ വെള്ളവും പ്രാദയണ നാത്ര നന്നായിരിക്കയില്ല. പുഴയിൽ കന്നുകാലികളെ ഏറക്കുന്നതുമുലയും അതിലെ മിക്ക മാഗങ്ങളും നിർഗ്ഗാണതങ്ങളായിരിപ്പാൻ സംഗതിയുള്ളതുകൊണ്ടും, ചീയുന്ന സാധനങ്ങളും ചപ്പും ചവറും അതിൽ വീണ് ചീഞ്ഞു താഴ്ന്നുകിടന്നു ചളികെട്ടിനില്പാൻ എടയുള്ളതിനാലും അതിലെ വെള്ളവും നിർമ്മലമായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ മഴവെള്ളമാണ് നല്ലത്. എങ്കിലും അതു ഗഗനത്തിൽനിന്നു പോന്ന ഭൂതലത്തിൽ പ്രാവശിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പായി മലിനവാതസ്സർന്നതുകൊണ്ടും മറ്റും ആ വെള്ളവും ചീത്തയാവാനിടയുണ്ട്. മഴപെയ്യുമ്പോൾ വൃക്ഷങ്ങളുടേയോ മറ്റൊരു തടവിലാത്ത ഒരു വെളിസ്ഥലത്ത് രോൾ പൊക്കത്തിൽ ഒരു തട്ടുണ്ടാക്കി അതിന്റെ മുകളിൽ ഒരു വലിയ പരന്ന മൺപാത്രമോ കരിങ്കൽപാത്രമോ വെച്ച് അതിന്റെ മുകളിൽ രണ്ടിൽ കുറയാതെ നേരിയ വസ്ത്രമിട്ടു കാറത്തു പറന്നുപോകാതെ കെട്ടി വെയ്ക്കുക. മഴ നിന്നാൽ ആ പാത്രത്തിലുള്ള വെള്ളമെടുത്ത് അടച്ചു സൂക്ഷിക്കുക. ഇത് ഏറ്റവും നല്ല ജലമായിരിക്കും.

ജലസ്രവീകരണ മാർഗ്ഗങ്ങൾ:— കിണററിലോ പുഴയിലോ കൂടുതലിലോ നിന്നു വെള്ളം കോരിയെടുത്ത് അരിച്ച് ഒരു പാത്രത്തിൽവെച്ചു കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയും

നന്നായി അറിയണം. അതിൽപിന്നെ അതിൽ തേറ്റാറുപെട്ടവർ, പടിക്കാഴ്ച, കരിക്കട്ടയോ ഇട്ടു കറുത്തുനന്നു അടയ്ക്കുക. അനന്തരം നന്നായി അറിച്ച് മുൻപറഞ്ഞ ഏതു നന്നു പാത്രങ്ങളിലെത്തിച്ചാൽ അടയ്ക്കുക. ഈ വെള്ളത്തിൽ തീരെ മാലിന്യമുണ്ടാകയില്ല. പച്ചവെള്ളം തിളപ്പിച്ച് അരിച്ചെടുത്താലും അതിൽ ദോഷംഗമമുണ്ടാകയില്ല. കാരണം, അതിലുണ്ടാകാറുവന്ന പാചാരപ്രാണികൾ നശിച്ചു പോകുന്നതുതന്നെ.

ജലപരിണാമങ്ങൾ:— ബാക്റ്റീരിയ, റൂബ, ഫുണ്ടി എന്നു സ്വയംപ്രകാശം പ്രദാനിച്ചു ജീവിക്കുന്ന റിപ്പോർട്ടർ കല്പിക്കുന്നു. ഈ ഉപന്യസിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലമുണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രപഞ്ചം കാരണം ശീതോഷ്ണാവസ്ഥകളാകുന്നു. ശീതാധിക്യം ഫുണ്ടിപ്രകാശത്തിന്റെയും, റൂബത്തിന്റെ കൂടുതലുള്ളതായ സ്ഥിതികൾ പ്രപഞ്ചപ്രകാശമേയും കാരണങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഇവയിൽ പ്രകാശമായിരിക്കുന്ന ജലത്തെയാണ് നാം പ്രായേണ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. വെള്ളം ഫുണ്ടിപ്രകാരമായാൽ അതിന്നു ദാഹം കൂടിയിരിക്കും. നിറത്തിന്നു ദോഷം വരുന്നതുമാണ്. ഇതു അത്യുഷ്ണമെന്നതിന്നു വിശേഷമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ അതു വാതരോഗികൾക്കു തീരെ വിരോധമായിരിക്കും.

അതിനാൽ ജലം സകലജീവികൾക്കും അവശ്യം ആവശ്യമായിത്തീരുന്നതിനും, അതിന്റെ ഗുണത്തെ കണ്ടറിഞ്ഞ് ആരംഭിച്ചുള്ള ജലം കടിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതായാൽ അത് ആരോഗ്യത്തിന് ആനുകൂല്യമായിരിക്കുമെന്ന് എല്ലാവരും ഓർക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൦.

സ്വയമർത്ഥത.

‘അജകളകലെന്നിക്കും, രാജസന്മാന്യരാക്കും,
രജനിയുടെ വരൻപോൽ ബുദ്ധിയെ പ്രദായാക്കും,
നിജമുറനിറവേറുന്നോക്കിവയ്ക്കും കൈമേലേ
സുജനനിരപൊഴിക്കും പ്രീതിയുപനയിക്കും.’

ഒരു മനുഷ്യൻ നടത്തേണ്ടതായ ധർമ്മത്തിൽ ആയാൾക്കു ജനിക്കുന്ന ആസക്തിയാണ് ‘സ്വയമർത്ഥത.’ അവരവരുടെ ധർമ്മപരിപാലനത്തിൽ അന്യപ്രേരണം അനാദരണീയമാകുന്നു. എത്രതന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യവും പ്രാബല്യവുമുണ്ടായിരുന്നാലും, ദോഷപ്രഭങ്ങളായ അധർമ്മങ്ങളെ ഒരിക്കലും ചെയ്യരുത്. ഒരു ധർമ്മ മരണാഭ ധർമ്മത്തിന്നു വിരുദ്ധമായി ഭവിച്ചുവെന്നു വരാം. ആ സന്ദർഭത്തിൽ യാതൊന്നിനെയാണ് ആലോചിക്കേണ്ടതെന്നുള്ള സന്ദേഹമുണ്ടാകാം. എന്നാൽ സാധാരണയായി അശക്തൻ ഈ അവസരത്തിൽ അവന്റെ ശക്തനായിട്ടുള്ളതു യാതൊന്നൊ അതിനെ ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധരായിരിക്കും. ശേഖരൻ കൈകേയിച്ചോട് ചെയ്തു പ്രതിജ്ഞാസാരമുണ്ടെന്നതിന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വീകാര്യമായ ഭൂമിമാമനെ രാജാവാക്കി അഭിഷേകം ചെയ്തിരുന്നതിന്നും ഘോരം മനോഹരമായി പർവ്വതമുഖം ഈ രണ്ടും ഓളാൽ നടത്തപ്പെടേണ്ടതായി വരികയും ചെയ്തുപ്പോൾ ഭരതമുമ്പാകെ പ്രവൃത്തിച്ചതെന്താണ്? അത് ഇവിടെ സ്മരണീയവുമാണല്ലോ. ധർമ്മവ്യധിയിൽ അങ്ങനെയൊരു വിചാരം പിഴയ്ക്കുക തന്നെ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ പരാതനന്തരാണെന്നുള്ളതിന്നു പല വശങ്ങളും കാണാനുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് എല്ലാ കാർണ്യത്തിലും മനുഷ്യർ സ്വയമർത്ഥത അവലംബിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

സ്വയംമാനസ്സാനന്താലാണ് മനുഷ്യരുടെ അജ്ഞാനം നീങ്ങി അവർക്ക് സുജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നത്. പതിവുതയായ ദമയന്തിയെ ഉൾക്കൊള്ളിയിട്ട് രക്ഷിച്ചു വേടനെ അവൾ ശപിച്ചു സ്തോശേഷനാക്കിയത് അധർമ്മമാണെന്ന് ഒരു പക്ഷെ ചിലർ വിചാരിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഇക്കാലത്തിൽ രക്ഷിച്ചു വന്നെ ദ്രോഹിച്ചത് ആണ് അധർമ്മമെന്നായിരിക്കാം അവരുടെ യുക്തി. പാതിവ്രത്യം ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഉത്തമധർമ്മമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ദേശോദി കിരാതനെ ശപിച്ചു ദ്രോഹാക്കിയത് അവളുടെ സ്വധർമ്മപരിപാലനത്തിനാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതുളളവെന്നും മറ്റൊരു പക്ഷവുമാണ്.

നിജധർമ്മാചരണപരായണനായെന്നുള്ള പ്രസ്താവിക്കുപ്രായേണ ശക്തിയും ഫലവും കൂടിയിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ അബലയും അഗതിയുമായിരുന്ന ദൈമിക്ക് അപ്പോൾ ആ വ്യാധനെ ശപിച്ചു ക്ഷാരമാക്കുവാൻ ഒരിക്കലും കഴിയുന്നതല്ല. വാസ്തവത്തിൽ സ്വധർമ്മാസ്ഥിതികളാകുന്നു കേവലം ധന്യപദത്തിന് അർഹ്വം. സ്വധർമ്മപ്രാപ്തികളെ വീടുകാരും നാട്ടുകാരും കൂടി വെടിയും. ഒരു കഡംബത്തിലെ അംഗങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടത് ആ തറവാട്ടിലെ കാരണവരുടെ ധർമ്മമാണല്ലോ. ആയാൾ അതു ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ആയാളുടെ ധർമ്മത്തിന് ദംഗമായി. ഇതുനിമിത്തം കഡംബക്കാക്ക് ആയാളോടു പ്രീതിയുണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, അനന്തരവർ ആയാളെ കെട്ടുകാൽക്കുമ്പോൾ കഷ്ടതയും ചെയ്യും. തന്നിമിത്തം ആയാൾക്കുള്ള ബഹുമാനം നൂന്തലായി തീരുകയും ചെയ്യും. സ്വധർമ്മങ്ങളെ സംരക്ഷിച്ചു നടക്കുന്നവരുടെ ദ്രോഹം ഇപ്രകാരമായിരിക്കും.

അവരവരുടെ നാടിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ഉൽക്കർഷത്തിനും മനസ്സും പ്രയത്നിക്കേണ്ടതു മനുഷ്യരുടെ ധർമ്മമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഓരോരുത്തർ പഠിച്ചു ഉന്നതാവസ്ഥയിൽ വന്നവെന്ന് വിചാരിക്കരുത്. അനന്തരം ആയാൾക്കുതന്നെ പണം ചിഹ്ന

ചെയ്തു പഠിപ്പിച്ചു ഉദ്യോഗത്തിലിരിക്കാറാക്കിയ കഡംബക്കു
രുടെയും സ്വന്തനാടിന്റെയും നാട്ടുകാരുടെയും ക്ഷേമത്തിനും
ഇണങ്ങിനുമായി യത്നിക്കാതിരിക്കുകയാ കഡംബക്കാരെയോ
നാട്ടുകാരെയോ ഉപദ്രവിക്കുകയാ മറ്റൊരാ ചെട്ടുന്നതായാൽ
അത് ആയാളുടെ ധർമ്മത്തിന്നു വിപോതമാകുന്നു. ഇതു മൂലം
നാട്ടുകാർക്കും ആയാളിൽ ബഹുമാനമുണ്ടാകുന്നില്ല. എന്നുമാത്ര
മല്ല, അത് ആയാളുടെ പേരിൽ നാവകു് ഒരു ശത്രുതയായും
പരിണമിക്കുന്നു. “വലിയവന്റെ മാനം എളിയവന്റെ എ
ളിയിൽ” എന്നുള്ള പഴമൊഴി മനുഷ്യർ സദാ ഹൃദി കരുതി ന
ടക്കേണ്ടതാകുന്നു. “പഴംചൊല്ലിൽ പതിരങ്ങളിൽ പാലു
കയ്യും” എന്നല്ലേ പൌരാണികന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ആ
ർക്കു നാർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള സർവ്വതുണങ്ങളും അവരുടെ സ്വധർമ്മാച
രണനിഷ്ഠയെ അറിയാൽ മാത്രമാണെന്നു പ്രമാണങ്ങളാൽ അ
റിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

സ്വധർമ്മത്തിൽ താല്പര്യവും ശ്രദ്ധയുമുള്ളവരുടെ ഹൃദയ
ശ്രമിയിൽ രാഗദോഷാദികളാകുന്ന മീതവിത്തുകൾ അർജ്ജു
നെന്നല്ല. കാമക്രോധാദികളുടെ വിളനിലമായ മനസ്സുള്ള
വർക്കു മുക്തിക്ക് ആസ്പദമായ ആത്മജ്ഞാനം അങ്ങാടി മരു
ന്നോ പഠിച്ചെന്നോ എന്നുകൂടി അറിയാതെ അസാധ്യമാകുന്നു.
അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യരുടെ ജീവിതകാലത്തിൽ സ്വധർമ്മസംര
ക്ഷണത്തിൽ തല്പരനായി യഥാവിധി അനുഷ്ഠിച്ചാലേ സജീ
വനായിരിക്കുന്ന കാലത്തിലും ചരമഗതിക്കുശേഷവും അവരു
ടെ കർമ്മഫലപ്രാപ്തിയുണ്ടാകയുള്ളവെന്നു കരുതി എല്ലാവരും
അവരവരുടെ പുറുരുകൾ മെരുക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൧.

ക്ഷാ ന്തി.

‘ഘോരാനുജ്ഞ, യാത്നപ്രിയയൊടുമനുജ-
നാമൊടും കാലമൊന്ന-
ല്ലീമാറാണ്ടാവസിച്ഛ, വിഷമേനനക്രതം
പീഡയെല്ലാംസമീച്ഛ,
രാമാണ്ടജ്ഞാതവാസത്തെയുമവിടെയന-
ഷ്ടിച്ച, ധർമ്മാത്മജനാ-
ധീരാഗ്രന്ഥ; ക്ഷാ ന്തിയെന്നവരുടെ ചരിതം
പ്രത്യേകം സൂത്രമല്ലോ.’

ക്ഷാ ന്തി എന്നത് ആത്മോദ്ദേശ്യകൃത്യങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ‘ക്ഷാ ന്തി’, ‘ക്ഷമ’ എന്നീ പദങ്ങൾ രൂപണമാത്രയിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളായി തോന്നാമെന്നിപ്പോ, നവയുടെ അർത്ഥവും ഉല്പത്തിസ്ഥാനവും ഒന്നതെന്നതാണ്. ഈ രണ്ടും ‘ക്ഷമ’ എന്ന മുലാക്ഷരശ്രുതിയിൽനിന്നു തന്നെയാണ് ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആത്മോദ്ദേശ്യകൃത്യങ്ങളുടെ പരിച്ഛേദ പരിചയമോ ഇല്ലാത്തവർക്കു ഭേദത്തിന്റേറയോ ദേവീമുദേയോ ബാഹ്യാന്യന്തരപോഷണവിഷയത്തിൽ യാതൊന്നി: വുമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ശരീരാത്മാക്കളെക്കൊണ്ടല്ലാതെ ഐന്ദ്രിയപാശ്ചാത്യകൃത്യങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. ഈ ഗുണസാമ്യതയ്ക്കും ക്ഷമ അഗ്രാന്തം അനക്രവിഷണനതിനാൽ ജീവിതസുഖകാംക്ഷികൾ ക്ഷമാശീലന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ക്രോധാഗമത്തിൽ മനസ്സെ സാഹസമായി ഓരോന്നു പ്രവൃത്തിപ്പിച്ചയാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ, നാനു ദോഷപ്രമാകയാൽ ത്യാജ്യമാണെന്നും മറ്റും അവരുടെ മനസ്സാ

ക്ഷിതാട് ഉപദേശിച്ച് ആ ഉദ്ദിഷ്ടോദ്യമപ്രാരംഭത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുവാൻ യാതൊന്നാണ് നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നത് അതാകുന്നു ക്ഷമ. മനുഷ്യരുടെ മനസ്സു പലവിധമായ വികാരധാരണങ്ങളുടെ വിളനിലമാകുന്നു. നല്ല ധാത്രക്കൾ സമൃദ്ധിയായി വിളയുന്ന നിലം കൈവശം വെക്കേണ്ടതും ആ നിലയ്ക്കു ദോഷം വരാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. ചീത്ത വിത്തുകൾ വിളയുന്ന സ്ഥലം വിപ്ലവമോ നന്നാക്കുവാൻ യത്നിക്കുമോ ചെത്തില്ലെങ്കിൽ ഫലമില്ലല്ലോ. നാനൂ നല്ല വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വികാരങ്ങൾക്കിടപ്പാൻ ഏതത്തിൽ എടം കൊടുക്കുകയും ദുഷ്ടികാരങ്ങളെ അകറ്റുകയും വേണം. ഇതിന്നു ക്ഷമയല്ലാതെ മറെറാന്നിന്നു ശക്തിയില്ല. എന്നാൽ മനോവികാരങ്ങൾക്കു പ്രായേണ സുസ്ഥിരതയുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഓരോ സമയങ്ങളിൽ ഓരോ കാർഷ്വകാരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഇവയുടെ പരിണാമാവസ്ഥയും മറ്റും പലപ്രകാരേണ പ്രശോഭിക്കുന്നതാണല്ലോ വാസ്തവത്തിൽ നാടകരംഗത്തിലെ നടന്മാരെപ്പോലെ മനോവികാരവേഷക്കാർ ഏതരംഗത്തിൽ പലവിധത്തിൽ അഭിനയിക്കുന്നുണ്ട്.

മനുഷ്യർ പരസ്പരപരസ്യങ്ങൾ അവരുടെ ഏറ്റവും വ്യാപാരങ്ങളിലുണ്ടാകാനിടയുള്ളതുകൊണ്ടു സന്തോഷസന്താപങ്ങളും സാമജങ്ങളാണല്ലോ. സന്താപമുദ്രമായ അഹിതസംഗതികളിൽ മനുഷ്യർ കോപിഷ്ടന്മാരായിത്തീർന്നു കുറ്റനവാക്കൾ പറയുന്നതും നീമകർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതും കാണുമ്പോഴും കേൾക്കുമ്പോഴും ആർക്കാണ് വെറുപ്പുതോന്നാത്തത്? കോപം എല്ലാവർക്കും ഉള്ളതായി കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അതു മനുഷ്യരുടെ കൂടപ്പിറവിയാണോയെന്നു പലർക്കും സന്ദേഹമുണ്ടാകാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ അത് ശിക്ഷയും അങ്ങിനെയല്ല. ശ്രോധം മൂലം സാഹസകർമ്മങ്ങളാലിപ്പാൻ സംഗതിവരുന്ന

ഇതുകൊണ്ട് അതുണ്ടാകുമ്പോൾ രാജകുടുംബം മനസ്സിനെ മരൊന്നിൽ വ്യാപരിപ്പിക്കുവാൻ ക്ഷമയുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ അത് അവഗ്രഹിക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നു. രാജാവിനെയും മാലിന്യങ്ങൾ സമീപത്തുനിൽക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെക്കൊണ്ടു നിശ്ശേഷം ക്ഷാമനാക്കിയെന്നു മനസ്സാക്ഷിയാകുന്ന മണിപ്പൂർക്കു തെക്കുപോലും സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇത് അവിവാൽ കഴിയുന്ന കാലമല്ല. ഉത്സാഹമെന്നാകാതെ നിമിത്തം യതിച്ചാൽ മാത്രമേ അതു കാവലാകുന്ന സുസാധ്യമാകയുള്ളൂ. അത്രയും കർമ്മങ്ങളിൽ മനസ്സാക്ഷി പ്രാവീണ്യത്തെ നിയന്ത്രണം ചെയ്യുന്നതിനും, ധർമ്മപാതകങ്ങളിൽ മനഃപ്രവേശമുണ്ടാകുന്നതിനും ക്ഷാതി തന്നെയാണ് മേന്മയുണ്ടാകാൻ ഉള്ളത്. അനീതികളിൽ മനഃപ്രവേശമുണ്ടാകാൻ ശ്രമിച്ചും ധർമ്മാർത്ഥങ്ങളിൽ കൂടി ചരിക്കുന്നവൻ ക്ഷമാശീലനാകുന്നു.

എന്നാൽ അനീതിസംഭവങ്ങളിൽ അസത്തുഷ്ടിയും അസംതുഷ്ടിയും ഇല്ലാതാക്കുവാൻ പ്രയത്നം മനസ്സാക്ഷിയും ഉണ്ടാകുന്നതു നമുക്കനുഭവിക്കേണ്ടതല്ല. അതിനായി നോക്കുന്നതിനോ അതുപോലോ കാരണമുണ്ടായ വല്ല സംഗതികളുമായാ കുമ്പോൾ ആ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ മിക്ക ആളുകളും കോപാക്രാന്തന്മാരായി ഭ്രാന്തന്മാരെപ്പോലെ അടിസ്ഥാനരഹിതമായും അന്യോപദ്രവകരങ്ങളായും ഉള്ള രാജാ നിശ്ചയകർമ്മങ്ങളെ അനഷ്ടിക്കുന്നതു നമ്മൾ കാണുന്നില്ലേ? എന്തെങ്കിലും ഒരു കാണുകയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ അവയെക്കുറിച്ച് ആകസ്മികമായി രോഷപ്രായം പറയരുത്. അക്ഷമന്മാർക്ക് ഇങ്ങനെ ചെയ്യാൻ തോന്നുകയുള്ളൂ. ഇവയെയാണല്ലോ സാമസികളെന്നു പറയുന്നത്. ഈ കൂട്ടം യാതൊന്നിടത്തും ഇങ്ങനെയൊന്നിടത്തിന് വൈദഗ്ദ്ധ്യമുണ്ടാകുന്നതു മല്ല.

ക്ഷമയെ മനസ്സാക്ഷിയുടെ ശക്തിയായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു.

“ക്ഷമാബദ്ധശക്താനാം ശക്താനാശ്രവണംക്ഷമാ”, എന്നുണ്ടല്ലോ. ശക്തൻ അക്ഷമനായി ഭവിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അനന്തമുള്ള അവനെ നിമിത്തം എന്നപോലെ വേർപെടാതിരിക്കാം. അവൻ സൽക്കീർത്തിസമ്പാദ്യമോ സുഖസമ്പ്രാപ്തിയോ അസാധ്യം തന്നെ. ‘ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ’, ‘ചന്ദ്രമതി’ എന്നീ രേഖനിമാർ അപരിമിതമായ കഷ്ടനഷ്ടാഭിഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിട്ടും ക്ഷമാവചംബിതരായിരുന്നതിനാൽ പിന്നീട് അവരുടെ ശ്രേയസ്സും മറ്റും വർദ്ധിച്ചുതന്നു. ഇന്നും അവർ സ്തുത്യർഹരല്ലോ. ഈ ലോകത്തിലുള്ള ദുഷ്ടന്മാർ ഭൂമിദേവിക്ക് അസമ്യതയോടു നസംഭൂതം ദുഷ്ടതയുടെ ചെയ്യുന്നില്ലേ? അവയെല്ലാം സസന്തോഷം പൊറുത്തുകൊണ്ടല്ലോ അവർ നമ്മളെയും മറ്റും വെറിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്? ഇതുവലമാകുന്ന ഭൂമിദേവിക്ക് ‘ക്ഷമാ’ എന്നു പറ്റിയുമുണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

ക്ഷമയ്ക്കും ധൈര്യത്തിനും പാസ്കരാത്രയത്പമുണ്ട്. ധൈര്യത്താൽ ക്ഷമയും ക്ഷാന്തിയാൽ ധൈര്യവും വർദ്ധിക്കുന്നതാണ്. പക്ഷെ ധൈര്യപരമായുണ്ടാകുന്ന ക്ഷമാഭിദ്യുതി വേഗത്തിലും, ക്ഷമനിമിത്തമുള്ള ധൈര്യാഭിദ്യുതി സാവധാനത്തിലും ആണുണ്ടാകുന്നത്. സദാചര്യങ്ങളിൽ ധൈര്യമാവശ്യവും ദുർഗ്ഗങ്ങളിൽ അനാവശ്യവുമാകുന്നു. പരമജ്ഞത്തിനായി ചില അവസരങ്ങളിൽ ക്ഷമയെ വർദ്ധിക്കേണ്ടിവരും. ഒരു വിദ്യാർത്ഥി നിദാനം നിജപാഠങ്ങളെ പഠിക്കാതെ പാഠശാലയിലേക്കു വരികയും വല്ല റ്റസ്സാമത്സ്യം കാണിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഉപാദ്ധ്യായന്മാർ വാസ്തവത്തിൽ ക്ഷമാശീലന്മാരായിരുന്നാലും അവർക്ക് ആ സന്ദർഭത്തിൽ അവരുടെ പ്രകൃതിയെ മാരാജ്ഞിവരുന്നില്ലേ? അത് അവിടെ ആവശ്യമാണല്ലോ. ഇതുപോലെ തന്നെ മറ്റു ചില കാർഷ്ട്യങ്ങളിന്മേലുള്ള ആവേശമായി വരും.

“ക്ഷമാശതൗ ചമിത്രേ വയതിനാമേവദൃഷണം.”

എന്നാൽ ഇക്കാർച്ചത്തിൽ മുൻ പ്രസ്താവിച്ചതനുസരിച്ചു കാർച്ച കാരണങ്ങളുടെ ഗതിയുമാലോചിക്കേണ്ടതാണ്.

“തേജഃക്ഷമാവാനെകാന്തഃ

കാലജ്ഞസ്യമഹീപതേഃ

നെകമോജഃപ്രസാദോവാ

സദാ വവിദീകരഃ” — എന്നാണ് മാലകവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

എങ്കിലും, “സുഖദഃഖങ്ങളിൽട്ടെക്കെകൂടുകൂടേ,” എന്ന ജതുക്കൊണ്ടു മനഃശൃംഗളം ജീവിതം സുഖദഃഖാഭ്യവസ്ഥകളുടെ അനുഭവസ്ഥാനമാകയാൽ അവസ്ഥാഭേദങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും മനസ്സിനു നല്ല വിശ്വാസത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നും, ആ വക ഭേദങ്ങൾ കൂടാതിരിച്ചാൽ ക്ഷമാവി അത്യാവശ്യമാണെന്നും, അങ്ങിനെയല്ലെങ്കിൽ ജീവസന്ധാരണഫലം മലിനപ്പെടുമെന്നും എല്ലാവരും സദാ ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൨

ആത്മസംയമനം.

‘ആത്മോദ്യമകൃത്യമൊക്കെയറിയുമെന്തുനൊരാൽക്കിടത്തനാത്താവുമുവക്കെമിറ്റുവഴിയെന്നൊത്തസ്സകൃത്യങ്ങളിൽ നന്നാവാതിടുത്തസംയമനമാർന്നെന്നതച്ചുറ്റനാന്നാത്തജ്ഞാനധനത്തിന്നുപന്നവനാംസമുച്ചിന്തയാനഗ്രഹൻ.’

മനസ്സിനെ മുറ്റികാരങ്ങളുടെ അധീനത്തിൽ പെടുത്താതെ സദാചര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു് അതിൽനിന്നു തെറ്റിപ്പോകാതെ കീഴടക്കി നില്പതിൽ നില്ക്കുന്നതിന്നാണ് ആത്മ.

സംയമനമെന്നോ ആത്മനിയന്ത്രണമെന്നോ പറയപ്പെടുന്ന
ത്. 'ആത്മ' എന്ന പദത്തിന്നു പല അർത്ഥങ്ങളെ നിർവ്വചി
ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇവിടെ അതിന്നു 'മനസ്സ്' എന്നർത്ഥം നിശ്ച
യിക്കേണ്ടതാണ്. 'സംയമനത്തിന്നു' സമ്യക്കാകാവണ്ണം (വ
ഴിപോലെ) അടുക്കൽ എന്നാകുന്നു അർത്ഥം. 'യമം' എന്ന
ധാതുവിൽനിന്നാണ് 'യമനം' എന്നു പദമുണ്ടായത്.

ആത്മനിയന്ത്രണത്തിന്നു സാധിക്കുന്നവനല്ലാതെ തന്നെ
ത്താനേ മരിക്കുവാൻ ശക്തമാകയില്ല. അവനവന്റെ ഇണാനു
ണങ്ങളെ വിഭവചിച്ഛിദ്രിയാതു സദ്ഗുണങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുക
യും ദുഷ്ടങ്ങളെ ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ ശക്തിവന്നാൽ അ
വനവനെ അറിയാറായെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. എ
ന്നാൽ ആത്മനിയന്ത്രണത്താൽ കീഴടക്കി മരിക്കേണ്ടതായ പ
ലസംഗതികളുമുണ്ട്.

കാമക്രോധാദികളുടെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം മനുഷ്യരുടെ ഹൃ
ദയമാകുന്നു. ഇവ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്നു സമീപങ്ങളും മനു
ഷ്യരെ അപകടപാതയിൽ തള്ളിയിടുന്നവയുമാകുന്നു. ഈ
ദുഷ്ടങ്ങളുടെ ശല്യത്തിൽനിന്നു മനസ്സിനെ ഉദ്ധരിപ്പാൻ ത്രാ
ണിയുള്ളവനെ മാത്രമേ സ്വർഗ്ഗസ്ഥിതനെന്നു പറയാൻ പാ
ടുള്ളൂ. അധർമ്മങ്ങളുടെ അപരിഹാരസാധ്യങ്ങളും സമാധാന
സൽകൃത്യനിഷ്ഠകളുടെ അപരിചിതമായ സൽഫലങ്ങളും തിരി
ച്ചറിവാൻ മാന്യർ അശക്തരായി ഭവിക്കുന്നത് ആത്മഭരണ
ശക്തിയില്ലായ്മയാകുന്നു. പലർ പണ്ഡിതസദസ്സുകളിലും
ആയോധനസമേതസ്ഥാനങ്ങളിലും വെച്ചു കോറിക്കൊണ്ടും
ണത്തുറന്നും അവരവരുടെ ശാസ്ത്രപരാജയശാസ്ത്രാഭ്യാസ
ബലവും നൈപുണ്യവും പ്രകടിപ്പിച്ചു യഥാശക്തി മാറ്റവരെ
വെന്നു ജയപതാകകൾ നാട്ടിടുള്ള വിവിധ ഗുണമന്ദാരയണ
തന്മാരും ഇപ്പോഴും ഇങ്ങിനെത്തുള്ള യോഗ്യരുണ്ടെന്ന് അനുഭവ

അല്ലെങ്കിൽ നമുക്ക് അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. പക്ഷെ ആത്മദ
മനസ്സിൽ വിജയം പ്രാപിച്ചവരുടെ സംശയ വിമുക്തിക്കി എ
ണ്ണുപാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ ആദ്യം മടക്കിയ ആ വിമുക്തിയും പ
രമമായി പൂർവ്വസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടായി വരുമെന്നു സം
ശയമാണ്. അനാധി രാജ്യങ്ങളെ ഭരിക്കുമ്പോൾ കീഴടക്കിയ
ധീരന്മാരായ ചാല രാജാക്കന്മാരും സേനാധിപന്മാരും പണ്ടു
ഇപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നതും ഉള്ളതും നാം കേട്ടറിയുന്നില്ലേ?
എന്നാൽ കാമരൂപാഭിരവെരികളെ അധീനപ്പെടുത്തുവാൻ
അവർ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? ഹരിശ്ചന്ദ്രാജാവിനെ, വൈശാമി,
വിഭീഷണനെ എന്നിവർ അസംശ്യാം കല്യാമിഷ്ടതകളാസിച്ചിട്ടും
അവർ ചാലരൂപാഭിരവെ മോഹാഭിരവെ നിയന്ത്രണം ചെയ്തു
സത്യം, ചാരിത്ര്യം മുതലായ സുധർമ്മങ്ങളെ പാലിച്ചതിനാൽ
അവർ ഇന്നും ഭൂമിയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെയും നിന്നു സഞ്ചന
ത്തോടെ സ്വതന്ത്ര ഭരണത്തോടെയും അധികാരം സഭയും
ഭരണശക്തികളാണല്ലോ. പരാക്രമശാലികളെ ഭരണശക്തി
വെറുക്കുകയും ഭരണപ്പെടുകയല്ലാതെ അവരെ ആരും സർവ്വ
വൃത്തങ്ങളെ പരയുകയോ പ്രശംസിക്കുകയോ ഇല്ല.

മനസ്സിന് ദാഹം, അഭിമാനം, അകൃത്യങ്ങളിൽ വൈ
രാഗ്യം എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയെല്ലാം മനസ്സിന് ദാഹ
ദേഹാഭിമുഖ്യം കീഴടക്കി ദിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഇ
തിന് കാരണമോ ഇങ്ങനെയൊക്കെയോ മാനുഷമായാൽ പോ
രാ. ബുദ്ധി ശാസ്ത്രാദികളെക്കൊണ്ട് അല്ലാത്തതായി ശക്തി
നൽകി ചിന്തയെ പരിചരിപ്പിച്ചു സാധനപ്പെടുത്തേണ്ടതാക
ുന്നു. ആത്മഭരണത്തിന് ആനുകൂല്യമായും പ്രാതികൂല്യമായും
നില്ക്കുന്നതു വിനയമെന്നാണ്. സന്യാസ്തരിൽ ആലോച
ന ചെയ്യുന്നവന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ തനിക്കാകട്ടെ അന്യനാ
കട്ടെ ദോഷസംഭവംകൊണ്ടുവരുന്ന ദുഷ്ടചാരങ്ങളാകുന്ന

തല്ല. ഒരു പക്ഷെ ഉണ്ടായാൽതന്നെയും അതു വേരുന്നി നി
 പ്പന്നതുല്ല. സൽഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരും, വിദ്യസ്തകതിയുടെ
 പ്രയോഗങ്ങളാലും മറ്റും പല നൂതനയന്ത്രങ്ങളെ കണ്ടുപിടി
 ച്ചിട്ടുള്ള ബുദ്ധിശാലികളും ലോകത്തിൽ പലരുമുണ്ടായിരുന്ന
 തും ഉള്ളതും നമ്മളറിയില്ലേ? അവർ സൂത്രപരരണമി
 ലും ആത്മസംയമികളായി കാണുന്നില്ലല്ലോ. അദ്ധ്യാനപ
 ഹിത്രമുള്ളവർ പരോപകാരത്തിനും പല വിശേഷവിദ്യകളെ
 കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ബുദ്ധിമന്മാർക്കുകൂടി ഇത് അത്ര സുസാദ്ധ്യ
 മല്ലെന്നറിയുന്ന സ്ഥിതിക്കു സാധാരണന്മാർക്ക് എളുപ്പത്തിൽ
 ആത്മനിയന്ത്രണത്തിന്നു സാധിക്കുന്ന കാര്യം സംശയമാണ്.
 അതുകൊണ്ടു “മെല്ലെത്തിന്നാൽ മുള്ളും തിന്നാം” എന്ന പര
 ണതപോലെ ആത്മസംയമനാത്മം ബാല്യം മുതൽതന്നെ പ്ര
 യത്നിച്ചു സാധിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

തന്നെത്താനേ ദിക്കാൻ കഴിയുന്നവർക്കല്ലാതെ അന്യരെ
 ദിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. മനുഷ്യരെല്ലാവരും പരസ്സരം ദി
 ക്കേണമെന്നാണ് ഈശ്വരന്റെ ഉദ്ദേശം. മർത്യാവിനു മാത്ര
 യേയും സന്താനങ്ങളേയും മാത്രയ്ക്കു മർത്യാവിനേയും സന്താനങ്ങ
 ലേയും മിത്രാദികളേയും കന്യാബാലാരേയും ദിക്കാതെ കഴിയു
 ന്നതല്ലല്ലോ. ആത്മദോഷശക്തിയില്ലായ്മയാലാണ് അന്തഃ
 ഛിദ്രത്തിന്നും ആക്ഷേപാവമാനങ്ങൾക്കും ധ്വസനത്തിന്നും സാ
 ധാരണയായി മനുഷ്യർ സംഗതി വരുന്നത്. അമിതഭോജന
 പ്രീതി, ഇഴപ്പു, അഹങ്കാരം, പരദൂഷണം, ക്രോധം എന്നിത്യാ
 ദികളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നുകൊണ്ടുതന്നെ മനുഷ്യർ ദോഷം
 സംഭവിക്കുന്നതാണ്. അതിനാൽ അവയെ പരിമേരിച്ചില്ലെ
 മിൽ സുഖജീവിതം അസാദ്ധ്യം തന്നെ. ആത്മസംയമികൾ
 ൽ ഈ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെ അമർത്തി നില്ക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.
 അതിനാൽ എല്ലാവരും ആദ്യമായി ഹൃദയത്തെയാണ് സം

സ്തരിക്കുന്നു. കായികപരിഷ്കാരം കാഴ്ചയ്ക്കുമാത്രമെ പ്രശോ
ഭിക്കുകയുള്ളൂ. “പുത്തൻ പരിഷ്കൃതി വെറുംമിലവിനു കൊള്ളാം”,
എന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണല്ലോ. നമ്മുടെ ഈ ഭൂമിയിൽ സൽ
പ്രജകളും ദുഷ്ടജകളുമുണ്ട്. അവർ പാല പ്രവൃത്തികളും ചെയ്
തുന്നതുമുണ്ട്. ഈ സംഗതി നമുക്ക് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ.
ഇതുപോലെ മനസ്സാകുന്ന ഭൂമിയിൽ മനസ്സുക്കിയാകുന്ന രാജാ
വും, ഈശ്വരഭക്തി, സമീപ, പിതൃഭക്തി, ഗുരുഭക്തി, സത്യം,
മാതൃഭക്തി, ഷമ, ധർമ്മസ്ഥിരത, പ്രാണിസ്തേയം മുതലായ സ
മഗ്നങ്ങളും രാഗദോഷാദികളായ ദുഷ്ടനങ്ങളും വസിക്കുന്നു
ണ്ട്; പല പ്രവൃത്തികളും നടത്തുന്നതുമുണ്ട്. ദുഷ്ടജകളിൽനി
ന്നാണല്ലോ രാജാക്കന്മാർ പ്രാദേശിക പല അസഹ്യതകളും
നേരിടുന്നത്. എന്നാൽ ഇവരുടെ മുമ്പ് അമരേണ്ടുന്ന ദാ
മോഹിതം രാജകാർഷ്ട്യവിധാകകനായ ആ രാജ്യത്തിലെ സ
മീപന്റെ ധർമ്മമാകുന്നു. അതുപോലെ ബുദ്ധിയാകുന്ന അ
മാത്യന്റെ മന്ത്രശക്തികൊണ്ടു കാമദ്രാഗാദി വൈരികളെ
പരിബന്ധിച്ചു മനസ്സാക്കിയാകുന്ന അമാന്യനേയും സർവ്വജന
മേയും അവനും ചെല്ലുന്നുണ്ട് ആ മന്ത്രിയുടേയും മുറയാണ
ല്ലോ. ഇതിന്ന് ആത്മമനശക്തിയില്ലാത്തവർ സാധിക്കുന്ന
തല്ല.

മനുഷ്യർ സാധാരണയായി പ്രതാപൈശ്വര്യാധികാരാ
ലുപസ്ഥകളിൽ പ്രാമാന്യമുള്ളവരായിക്കാണുനന്നമിരിക്കും, ക
ലിധർമ്മാലോചിക്കുന്നതായാലും അസംഭാവ്യമായി കരുതാവു
ന്ന ഒരു സംഗതി പ്രത്യക്ഷാനുഭവമായി വരുന്നതായാൽ അ
തിനെ വിലവെക്കുന്നതിനിപ്പാൻ ത്രായമില്ലല്ലോ. അതിനാൽ
ഇഹപാങ്ങളിലെ സുഖാനുഭവത്തിന് ആസ്സദമായ ആത്മ
സംയമനശക്തി ഉണ്ടാക്കുവാൻ എല്ലാവരും നിരന്തരം പ്രയ
ത്നിച്ചു പരിശീലിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൩.

കുഞ്ഞി കുട്ടൻ തമ്പരൻ.

‘കണ്ടാൽ തൂമ്പുചുരുണ്ടുനീണ്ടുടിയും,
വിസ്താരമാം ഫാലവും,
നീണ്ടാഴ്ചംഗിയെഴുന്ന മുക്കു, നെടുതാം
നേത്രങ്ങൾ, കോമമുറ്റം,
മണ്ടാം വെണ്മണിയ മ്പുനെന്നുപറയാൻ
പാകത്തിലക്കുംഭയും
പൂണ്ടാക്കോമമു ‘കുഞ്ഞുഭൂപ’ഗുരുവെൻ
വില്ലങ്ങൾ തീർത്തിടണം.’

ചരിത്രസംബന്ധമായി പണ്ടുതന്നെ പ്രസിദ്ധി പ്രാപി
ച്ചിട്ടുള്ള ഒരു രാജ്യമാണ് കോടിവിംഗപുരം അല്ലെങ്കിൽ കൊ
ടുങ്ങല്ലൂർ. പെരുമാക്കന്മാർ രാജ്യഭരണം ചെന്തിരുന്ന കാലത്തു
കേരളത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നു. എല്ലാ
പെരുമാക്കന്മാരുടേയും വാസസ്ഥാനം അവിടെ മഹോദയപ
ട്ടണത്തിലായിരുന്നു. അക്കാലത്തും അരിന്ദ്രശേഷം ഏതാനും
കാലങ്ങളിലും തൃക്കണാമതിലകം ഗ്രാമവും അവിടുത്തെ നാടു
വാഴികളും ജനങ്ങളും കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജാധികാരികളുടെ കീഴി
ലായിരുന്നു. ജുതന്മാരും സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളും ആദ്യമാ
യി മലയാളത്തിൽ വന്നിറങ്ങി താമസിച്ചിട്ടുള്ളതായതും കൊ
ടുങ്ങല്ലൂരിലാണ്. തുറമുഖം, വ്യാപാരം, സൈന്യസങ്കേതം മു
തലായവയാൽ ഈ രാജ്യം പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ഒന്നാം കിടയിൽ
ചേർക്കപ്പെട്ട ഒന്നായിരുന്നു. ഈ സംഗതികളെല്ലാം ഈ സ്ഥ
ലത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിന്നും പ്രസിദ്ധിക്കും തക്ക വകുപ്പുള്ളാ
ണല്ലോ.

എല്ലാജനങ്ങളും വിശ്വാസിയുള്ള ഈ കോടിലിംഗപുരത്തിന്റെ അധിപനായ പശ്ചിമാഖ്യീശവംശത്തിൽ ആണ് ഈ തിരുമേനി അവതരിച്ചത്. ഈ രാജവംശത്തിൽ പുത്തൻ കോവിലകം, ചിറയ്ക്കൽ കോവിലകം എന്ന രണ്ടു താവഴിയുണ്ട്. ഇതിൽ പുത്തൻകോവിലകത്തിൽ ചേർന്ന രംഗമാണ് ഈ മാമാൻ. ഇദ്ദേഹം ൧൦൪൦ - ൧൦൭൦ കുന്നിമാസം ൪ - ൧൦ - ൨൦ - അശ്വതി നക്ഷത്രത്തിൽ റിവിഞ്ഞു ൨ അടി ൪ വിരൽ ചെന്ന സമയത്തു ജനിച്ചു. തദവസരത്തിൽ അവിടുത്തെ പിതാവ് അടി അട്ടന്നനോക്കിട്ടു ജാതനായ ആ കട്ടി 'ചാത്തൻ' ആണ് എന്ന് ഒരു ഫലിതം പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതായ സാരം വായനക്കാർക്കെന്ന ഉൾമിച്ചു കൊള്ളട്ടെ. കേരളത്തിൽ വാടിക്കിടന്നിരുന്ന ദാഷാകവിതാവല്ലിയെ വാത്സല്യപൂർവ്വം വളർത്തി ഫലവത്താക്കിത്തീർപ്പാൻ അത്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്തിട്ടുള്ള മാമാന്മാരിൽ അദ്ദേഹനായ വെണ്മണി അച്ഛൻനമ്പൂരിപ്പാടാണ് ഈ തിരുമേനിയുടെ പിതാവ്.

ഈ രാജകുമാരൻ ബാല്യത്തിൽ പറയത്തക്ക അരിഷ്ടങ്ങളൊന്നു മുണ്ടായിട്ടില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സാക്ഷാൽപേർ 'രാമവർമ്മ' എന്നാണ്. ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഈ തിരുമേനിക്കു തട്ടിത്തകത്തു കളിച്ചുനടക്കുന്നതിനും ഫലിതങ്ങൾ പറയുന്നതിനാലാണ് അത്യാധികമായ ആസക്തിയുണ്ടായിരുന്നത്. തിരുമനസ്സിലെ പച്ചമകളാലും മറ്റും അവിടുന്ന് മാതാപിതാക്കളോടൊന്നിച്ച് കോവിലകത്ത് എല്ലാവരും കണ്ണിലുണ്ണിയായിത്തീർന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന് ഒരു സഹജൻ മാത്രമേയുള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിനും കവിതയുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു നാട്ടുവിദ്യകളിലാകുന്നു അധികമായ സാമർത്ഥ്യമുള്ളത്. സംസ്കൃതത്തിലും വ്യസ്തതി ഇല്ലെന്നില്ല.

ആകൃതിയിൽ കഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ കറിയ കാലുകുളുടിയ കൃശാംഗനും, വൃദ്ധോരസ്സോടും, വൃഷസ്സുന്ധത്തോടും കൂടി ഇരുനീറത്തിലുള്ള ഒരാളാകുന്നു. വാമനരൂപം കല്പിക്കുന്നതു യുക്തമല്ലെങ്കിലും ഉയരം കുറവാണെന്നു പറയാതെ കഴിക്കയില്ല. സാധാരണ മനുഷ്യക്ക് വലത്തുകയ്ക്ക് എന്നപോലെ അവിടെത്തേക്കു വാമഹസ്സുവും സ്വാധീനമാണ്.

ഈ മഹാൻ സ്വഭാവത്തിൽ ശാന്തനും, ഉദാരനും, സൗസന്ദം, സ്വകർമ്മാനുഷ്ഠാനനിഷ്ഠാത്മ്യമെന്നും, നിഷ്പക്ഷപാതിയും, ആത്മീയപരായണനും, കരുണാഭാജനവും, സമബുദ്ധിയോടുകൂടിയ ഗംഭീരാശനും ആണെന്നുള്ള വാസ്തവാവസ്ഥ അവിടുത്തോട് അടുത്തുപരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു വ്യക്തമായി അറിയാൻ കഴികയുള്ളൂ. തിരുമേനിക്കു കൃത്യനിഷ്ഠയിൽ സുസ്ഥിരത അദ്ദേഹം കുറവാണെന്നു പറയുന്നവരുമുണ്ടാകാം. ബാല്യമുതൽതന്നെ തിരുമേനിക്കു താൻ ഒരു രാജകുലജാതനാണെന്നോ മറ്റോ തീരെ അഭിമാനമില്ല. ജനങ്ങളെ രഞ്ചിപ്പിക്കുവാനുള്ള നയം അവിടുത്തെ കയ്യിൽനിന്നു പോയതേയുള്ളൂ. കട്ടി കാലത്തുതന്നെ ഇദ്ദേഹം പദാധികാരമുൾക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഈ തിരുമേനിയെ അഞ്ചാം തിരുവയസ്സിൽ ഏഴുത്തിനു വെപ്പിച്ചു. അക്ഷരാദ്യാസം മുതലായ ചിലതെല്ലാം വളർപ്പിൽ ഉണ്ണി ആശാന്റെ അടുക്കൽ കഴിച്ചതിനുശേഷം തിരുമനസ്സിലെ നേരെ അമ്മാമനും ഇപ്പോഴത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജസ്വരൂപത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ രാജാവുമായ വിദ്വാൻ വലിയ കഞ്ഞിരാമവർമ്മൻ തമ്പുരാൻ എന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ ആ തിരുമനസ്സിലെ കീഴിൽ കാവ്യപാഠം ആരംഭിച്ചു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജാക്കന്മാർ പണ്ടേതന്നെ വിദ്യയിൽ പ്രഖ്യാതി പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവരാണല്ലോ. നമ്മുടെ ഉപന്യാസനായകനു ബാല്യത്തിൽ പഠിപ്പിൽ അത്ര ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരുന്നില്ല. രാജാമോ ക്രീഡ

കുളിപ്പാതിരുന്ന ഈദ്ദാമം മനസ്സിനെ അധികമാവിട്ട് പ്രേരിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നത്.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച രാജകുമാരന്മാർ ഉപനയനാനന്തരം അവിടത്തെ ശ്രീകുടുംബക്കാവിൽ ഒരു സംവത്സരം ഭജിക്കേണ്ടതെന്ന വളരെ പുരാതനമായി ഒരു നിശ്ചയമുണ്ട്. ഇതനുസരിച്ച് ഇദ്ദേഹത്തെ മാതാപിതാക്കളാൽ മാതൃപുരംകൂടി നിർബന്ധിച്ചു എന്നുകൊല്ലം ഭജിപ്പിച്ചു. ഭജനാനന്തരം തിരുമനസ്സിലേക്കു പഠിപ്പിച്ച് അഭിഷേചിയും, ഹൃദയം, ഞ്ഞോലാചനാശക്തിയും അനിതരസാധാരണമായുണ്ടാക്കിത്തന്നു. തദ്വേദികാവ്യനാടകാലങ്കാരാദികളേയും ക്ഷത്രിയർക്കുവേണ്ടുന്ന വൈദികവിഷയങ്ങളേയും മാതൃപുരമായ വിദ്വാൻ വലിയ കുഞ്ഞുമാരുവാർക്ക് തമ്പരൻ തിരുമനസ്സിലേക്കു, തർക്കശാസ്ത്രം 'മുത്താവലി'വരെ വിദ്വാൻ കുഞ്ഞൻതമ്പരൻ തിരുമനസ്സിലേക്കും, ജ്യോതിഷത്തിൽ 'പഞ്ചബോധം'വരെ ശ്രീയശ്വേതപുരം തിരുമേനിയുടെ മുത്തശ്ശിയായ എളയത്തമ്പരൻ തിരുമനസ്സിലേക്കും ശിഷ്യരിൽ കീഴിലാണ് പഠിച്ചത്. വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം ഈ തിരുമേനിക്കും ശിഷ്യസമ്പ്രദായമായിത്തീർന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പരക്കന്മാർക്കു ശിഷ്യസമ്പ്രദായം പണ്ടുപണ്ടുയുക്തമാണല്ലോ.

ബ്രഹ്മചര്യകാലത്തുതന്നെ കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സാകാണു കവിത എഴുതാൻ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതൊന്നും അക്കാലത്തുതന്നെ പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടില്ല. അവയിൽ മിക്കവാറും ഇപ്പോൾ മരിച്ച മരിച്ച രാസികകളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതായി അറിയാനാണ്ട്. കവിതയുടെ അഭിപ്രായം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതിനാൽ തിരുമനസ്സുടെ ഒരു അമ്മാനം കവിതയാൽ സാക്ഷ്യമെന്നും ദൈവഭാഗ്യസരണമായ ചെറിയ കൊച്ചുപുസ്തകം തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും, ദോഷാശ്രയണപൊന്മണിയും

വെണ്മണി അച്ഛനും ആയ അച്ഛനും, മഹാമാണ് തിരുമേനിക്കു സഹായിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഭാഷയിൽ എന്നപോലെ സംസ്കൃതത്തിലും ഇദ്ദേഹം വളരെ കവിതകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. തിരുമനസ്സിലെ കവിതാവിത്തിൽ ദ്വൈതം ഓരോ പതിമുണ്ടെന്ന ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുമായിരിക്കും. എന്നാൽ കൂസൽകൂടാതെയും തക്കവും തമവും കാലവും നോക്കാതെ പട്ടുവിത്തുകളെ എവിടെയും വാരിക്കോരിവിതച്ചു വിളവെടുത്തു കേരളസാഹിത്യപുഷ്പിപഥത്തിൽ ആ പുണ്യദ്വാരകൻറെ ശ്ലോകധാന്യങ്ങളിൽ മുതൽക്കുമായി ഓരോ മുറിയുണ്ടായിരുന്നാൽകൂടിയും സാഹിത്യമർഗ്ഗാധികൾ അതു സാധമായി ഗണിച്ചിട്ടുമാത്രം എന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഏതായാലും തിരുമനസ്സിലെ കൃതികളെല്ലാം ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൻറെ മൂലധനങ്ങളാണെന്ന് ഏവരും ഐക്യം ഐക്യം സമ്മതിക്കുന്നതാണ്.

കിളിപ്പാട്ട്, തുള്ളപ്പാട്ട് എന്നിവയുടെ സൃഷ്ടികർത്താക്കളായ തുഞ്ചത്ത് എഴുത്തച്ഛൻ, കഞ്ചൻനാഥ്യാർ എന്നീ മഹാനാരായണപ്രാർത്ഥന 'നല്ലഭാഷ'യുടെ മനകനാണ് ഇദ്ദേഹം. ശുദ്ധമലയാളത്തിൽ കവിതയെഴുതുകയെന്നതു സാധാരണ കവികൾക്ക് അത്ര സുകരമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'കവിഭാരം' ആണ് തിരുമേനിയുടെ ആദ്യത്തെ കൃതി.

ഇദ്ദേഹം മലയാളകാലം ൧൦൬൩ കന്നി ൧൩-ാം തീയതി കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽപ്പെട്ടു നടത്തപ്പെട്ട കവിതാവേഗപരീക്ഷയിൽ ൧൦൦ ശ്ലോകങ്ങളോടുകൂടി അഞ്ച് അങ്കത്തിൽ 'സ്മരതകം' എന്ന നാടകം വെച്ചു മണിക്കൂറുകൊണ്ടും, തുലാം ൧൮-ാം തീയതിലെ പരീക്ഷയിൽ ൩൦൦ ശ്ലോകങ്ങളോടുകൂടി പത്ത് അങ്കത്തിൽ 'നല്ലവരിതം' എന്ന നാടകം പന്ത്രണ്ടു മണിക്കൂറുകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കി. ൧൦൬൩-ൽ തെക്കൻ കോട്ടയത്തുവെച്ചു നടത്തപ്പെട്ട കൃതകവിതാവേഗപരീക്ഷയിൽപ്പെട്ട ഈ തിരുമേനി അ

ബുദ്ധിമുട്ടുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതാണ് 'ഗംഗാവതരണം' നാടകം. ഈ പരീക്ഷയിൽ ഒന്നാമനായി ജയിച്ചത് ഇദ്ദേഹമാണ്. "നാടകാന്താകവിത്വം" എന്നുണ്ടെങ്കിലും കഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സ് കവിതാരംഭത്തിൽത്തന്നെ നാടകരചനാൻ തുടങ്ങിയെന്ന് അറിയുമ്പോൾ അവിടുത്തെ വാസനാബലവും മറ്റും അനുമതിക്കാവുന്നതാണ്ല്ലോ.

൧൦൮൧-ൽ ഒരിക്കൽ തൃപ്പൂണിത്തുറ കുന്നിന്മേൽ കോവിലകത്തുവെച്ച് ഇപ്പോൾ രാജ്യഭാരത്തിൽനിന്ന വിമുക്തനായി വിരമിച്ചിരിക്കുന്ന ഗംഭീരശയനം സകലകലാവല്ലഭനായ മഹാമഹിമന്ത്രി സർ രാമവർമ്മാ ജി. സി. എസ്സ്. ഐ. ജി. സി. ഐ. ഇ. കൊച്ചി മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും മറ്റു ചില മാന്യരായ നമ്പൂരിമാരുംകൂടി വെടിപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവിടെ സന്നിഹിതനായിരുന്ന ഈ കവിവർണ്ണനോടു മഹാരാജാവു "നമ്മളിപ്പോൾ ഇവിടെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഉടൻ ഒരു പട്ടുമുണ്ടാക്കിക്കേൾക്കട്ടെ" എന്നു കല്പിച്ചതനുസരിച്ച് ഈ കവിപ്രവീരൻ,

"വരമ്പാത്തിടിനമാടമാജനമുമാൽ

താൻകൊല്ലുമോരായിര-

തൈമ്പത്തൊന്നിൽ വിശിഷ്ടമായ മകരം

പത്തൊത്ത നാലാംദിനേ

കുന്നത്തേരിക്കലത്തിലസ്സുകൃതിയാം

കർത്താവു ദണ്ഡാലയം

കുന്നത്തുമ്മകൊടുങ്ങയിൽപ്പുന്നികഴി-

പ്പിച്ചീടിനാൻ കേശവൻ."

എന്ന ഗ്ലോക്കു അഞ്ചുമിനിറ്റിനുള്ളിൽ ഉണ്ടാക്കി ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിനോടു 'സമസൂത്രകവികീർത്തി' എന്നുള്ള പേരിന് അർഹത

യുണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്ക് ഈ സംഗതിയും മതിയായ തെളിവ് ആണല്ലോ. ചുരുങ്ങിയ ജീവിതകാലത്തിനിടയിൽ തിരുമേനി പലതരത്തിലായി അനവധി കൃതികളുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവയിൽ മുഴുവനാക്കാതെയും അച്ചടിക്കാതെയും പലതുമുണ്ടെന്നാണ് അറിയുന്നത്. അറിവു കിട്ടിയേടത്തോളം അവിടുത്തെ കൃതികളുടെ വിവരങ്ങളെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു വായനക്കാർക്ക് ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുമല്ലോ.

‘കാവ്യങ്ങളായുള്ള കല്പിതകവിതകളിൽ’ കവിദാരതം, ഭക്ഷയാഗശതകം, മദിമാധിയാത്ര, നല്ലഭാഷ, പാലുള്ളിമിഴിതം, ഫംസസന്ദേശം, തൃപ്പുകോലാമ്പി, മംഗളമാല, കേരളം (അഞ്ചു സഗ്ഗം)-ഇവ അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘അംബോപാദേശം’ ഇതുവരെ പുറത്തായിട്ടില്ല. ഇവയിൽ ‘ഭക്ഷയാഗശതകം’ പലതേനായ കാത്തോളമീൽ അച്ചുതമേനാൻ മുതലായ ചില മാന്യകവികളോടു മാശരിച്ചു രണ്ടു ചുണ്ണൂരുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്.

‘രൂപകങ്ങളിൽ’ ‘നളചരിതം’ നാടകം ഒഴികെ ‘സുമനാകാ, സന്താനഗോപാലം, ചന്ദ്രിക, വക്ഷണാസംഗം, ഗംഗാവതരണം, മാനവിക്രമചരിതം’ എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അച്ചടികഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ‘മാതാഞ്ചലചരിതം’ എന്ന ചരിത്രസംബന്ധമായ നാടകത്തിന്റെ നിർമ്മാണം മുഴുവനാക്കാൻ തിരുമേനിയുടേ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് കേൾക്കുന്നത്.

‘ഗാഥകളിൽ’ ‘ഭാഗവതവായനാഗാനം വെളിച്ചപ്പാട്ട്’, ‘ഭാഷാപാഠകഥകളിൽ’, കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതി കുറഞ്ഞിപ്പാട്ട്, ‘അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡം തുളു’ ഇവകളൊഴികെ, ‘ദോഷവിമാനം കിട്ടിപ്പാട്ട്’, വേട്ടക്കൊരുക്കൻ പാന, ചൊല്ലൂർ ശ്രീകൃഷ്ണൻ പാന, വയ്യത്തപ്പൻ പാന, ആത്മബോധം പാന’ എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രചാരത്തിലായിട്ടുണ്ട്.

‘ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ’ അച്ചടിക്കാതെ പലപ്പോഴിലായി അസംഖ്യമുണ്ടെങ്കിലും, ‘രണ്ടു കരാർ, ശാസനബന്ധം, പ്രതിമാണിക്യം, പ്രാണാധാർമ്മ്യം, കംസൻ’ മുതലായി പലതും പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എഴുത്തുകാരും വർണ്ണനകളും ആയി എഴുതുമ്പോൾ ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രയാസമാണ്.

‘സംസ്കൃതകൃതികളിൽ’ ‘ജാതസന്ധവധം’ ഒഴികെ ‘ആത്മാശ്രമം, സ്വയംവരമന്ത്രാക്ഷരമാല, കിരീടശാസ്ത്രം, ബ്രഹ്മവേദവിജയം, കിരീടാത്മനീയം, സദ്രാമരണം, ദശകമാലയിത’ (എഴുതാനുമാഗം) അച്ചടിച്ചു പുറത്തിറക്കിയിട്ടുണ്ട്. തിരുമനിയുടെ സംസ്കൃതത്തിലുള്ള പല ചിലമ്പുകളിലും ‘സദ്രാമരണം’ എന്ന സംസ്കൃതമാസികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘തത്ത്വമന്ത്രാക്ഷരമാല’ ‘മഹാഭാരതം’ ആണ് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. ഇതിനോടൊത്ത് ‘ശതരാജാജയം, കോകിലസന്ദേശം, ഗുഹസന്ദേശം, കാഞ്ചനകുമാരസാരം, ചന്ദ്രികാവിധി, രത്നശാസ്ത്രം, ശാകുന്തളം, മൃഗാഭിജ്ഞം, വിശ്വദർശനം, ഭാഗവതം (ചതുർത്ഥസ്കന്ധം), ഹരിവംശം, ഹരിശ്ചന്ദ്രാപാഖ്യാനം’ എന്നിങ്ങനെയുള്ള അവിടുത്തെ ഭാഷാപ്രകാരമാണ്.

കുഞ്ഞിരുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിന്റെ ഇണവാണി വശഗയല്ലെങ്കിലും ആ തിരുമനസ്സിന്റെ ‘മാംസലം’ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ്നാടകത്തെ മലയാളത്തിൽ നാടകമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവിടുത്തെ സ്റ്റേജിനും ആദ്യകാലങ്ങളിലുണ്ടായ ഒരു മാന്യൻ ഇംഗ്ലീഷ് വായിച്ചു തിരുമനിയെ അതിന്റെ സാരം മലയാളത്തിൽ ധരിപ്പിക്കുകയും അപ്പോൾതന്നെ അവിടുത്തെ മലയാളത്തിൽ നാടകമായി തത്ത്വമെഴുതുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഈ കവിപുരുഷൻ അദ്ദേഹം ഈ ഇംഗ്ലീഷ്നാടകത്തെ പരി

ഭാഷപ്പെടുത്തി പ്രഖ്യാതി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതോർത്തോടും ഈ കലാകശലന്റെ പ്രതിഭാപ്രഭാവത്തെപ്പറ്റി ആരാണ് അതി ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്?

‘ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ’ ഒരു ഭാഷാപ്രാകരണത്തിൽ ‘ഗ്രിയാകാ ണ്ഡം’ മാത്രം തിരുമേനി എഴുതിട്ടുണ്ട്. ഇതിലെ ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ അവിടുത്തെ മാതൃഭാഷയായ വിദ്വാൻ വഴിയ കണ്ടതി രാമവർമ്മൻതമ്പുരാൻ മുതലായ രണ്ടു മഹാനാകരുടെ വകയാ ണ്. ഈ ഗ്രന്ഥം രാജ്യഭരണത്തിൽനിന്നു വിമുക്തനായി ഇപ്പോൾ തൃശ്ശിവപേരൂരിൽ വാണരുളുന്ന സർ. രാമവർമ്മമഹാ രാജാവു തിരുമനസ്സിലെ സഹജനം ധീരനും കശാഗ്രബലിയും പണ്ഡിതശിരോമണിയുമായ ഇടിക്കാലക്കുട്ടെ കോവിലകത്തു വെച്ചു തീർപ്പെട്ട ഏതയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാ രം വിശ്വാസ്യതയുള്ള ഉപയോഗത്തിനായിട്ടാണ് വിരചിച്ചിട്ടു ജ്ഞതെന്ന് അറിയുന്നു.

ഈ കവിവരൻ ‘ശബ്ദാലങ്കാരവും കരപ്പൻചികിത്സയും’ കൂടി ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾകൂടി അവിടുത്തെ കൃതികളായിട്ടുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവയുടെ വാസ്തവവിവരങ്ങൾ മുഴുവനും കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് അവയുടെ പേരുകൾ ഇവിടെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല.

ഈ മഹാശയന തർജ്ജിമയിൽ ഉള്ള പാടവും അനന്യസ റഗമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. മുവകവിയുടെ ആശയം തീരെ വിടാതെയും ട്രൈഷ്, അർദ്ധപുഷ്പി, സൗന്ദര്യവും, അർത്ഥശബ്ദാലങ്കാര സാരവും എന്നിങ്ങനെയുള്ള അപരപ്രകാരങ്ങളായി ഗീർവാണ ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഭാഷയിൽ അതിവേഗത്തിൽ ഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ള തഴക്കവും പഴക്കവും നൈപുണ്യവും അനിതരസാധാരണമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതിൽ ആർക്കും വിസമ്മതമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ‘ഉണ്ണ

ചൈവപായനമുനിയാൽ മൂന്നരക്കൊല്ലംകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട 'മഹാദാരതജലധിയിൽ' അങ്ങുചിങ്ങും ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന കുറിനാത്മപ്പാറകളിൽ തട്ടിത്തടഞ്ഞുനില്ക്കാനേയും, ഗഹനതമങ്ങളായ അലങ്കാരക്കൊടുങ്കാറ്റിനാൽ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു വല്ല ഭഗ്വത്സ്ഥാനങ്ങളിൽ ചെന്നുകൊണ്ടേയും, മൂന്നരക്കൊല്ലംകൊണ്ടുതന്നെ തിരുമേനിയുടെ ആയതബലിയാകുന്ന തീക്കപ്പലോടിച്ച് അതിനെ അനായാസേന കേരളത്തിൽ ഏത്തിച്ച മലയാളികളുടെ മാഷാഗ്യാപാമാദായത്തിന്നു സംഗതിവരുത്തിയ ആ തിരുമേനിയുടെ വിപുലഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ച് വല്ല പൊടിപ്പും തൊണ്ടലും കെട്ടിച്ചമച്ചു ഫലിപ്പിക്കേണ്ടെന്നു ആവഗ്രഹിക്കുന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പുണ്യമിഷ്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിന്നു മോയാശ്ശോകരചന്ദ്രനയിൽ അതീതമായ പാടവമുണ്ടെന്നു പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ താഴെ പറയുന്ന രണ്ടു പദ്യങ്ങൾ തെളിവുകമാണല്ലോ.

൧. "മുന്മുഖത്തൊടുതാൻമറുകിയരിക-

ത്തല്ലംമുറുക്കാനായ്"-

മുമ്മാതേമണിപത്തപ്പതുവരേ

മുടിപ്പുതച്ചങ്ങിനേ

ബ്രഹ്മസപ്തമോമായതിമൻറവടിയിൽ

പുണ്ണാനമോദംപര-

ബ്രഹ്മംകണ്ടമരുന്നവെണ്ണണിമകൻ

നമ്പൂരിയെക്കണ്ടുതാൻ.

൨. മട്ടോറംനീണ്ടമുക്കും,നെടിയമിഴികളും

ധീരമാംകോട്ടവുംപൊൻ-

മട്ടേന്തുംമെയ്യണിഞ്ഞുതടിയു,മുയരവും,

വീതിയേറുന്നമാറും

മുട്ടാഭംനിങ്ങളെകവിശിനാലനനടയും,
മറുമത്രേപ്രസിദ്ധം-
പ്രേട്ടാമാധർമ്മാപ്യസന്ധനികനാ
ധർമ്മപ്രമുഖൻറത്രപം."

ഈ തിരുമേനിയുടെ നിസ്തർജ്ജുതമങ്ങളായ റെറ്റോ
കളരും എണ്ണമില്ലാത്തതാകട്ടെ. അവയിൽ രണ്ടെണ്ണം ഇവി
ടെ ചേർന്നതു വായനക്കാർക്ക് സൗകര്യമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വ
സിക്കുന്നു.

൧. "ലോകംതന്നെമുക്തിയെട്ടിൽമുഴുവൻ
വ്യാപിക്കിവുമുന്തിവേ-
താകന്നോരിത്രതന്നെജീവനമുതത
ന്നത്യാദരം കാക്കണം
നീർകൊണ്ടുള്ളഭിഷേകമേറുകടലാ
വൻകായലാകണ്ടുക-
ണ്ണീർകൊണ്ടിങ്ങനെനാകുത്തരുചിടം
ശംഭോ!ഇതുംനൽകണം.

൨. ആയത്തിൽക്കൈപരത്തിട്ടകവവയമരം
മന്നവൻശൻറമായോ-
പായത്തിൻകീഴിലായിക്കിഴിവുപദവിയിൽ-
പ്പെട്ടശിഷ്യംപ്രഭുക്കൾ
ഞായത്തിൽജ്വലിച്ചുനൊടുവിലിടവരം
തുല്യമായോരൊടിഷ്ടം-
പ്രായത്തിൽശുഭിനിഷ്ഠനിവരിലൊരുമമാ
ശത്രുവുംപുല്ലുപോലേ."

ഇങ്ങിനെ പലപ്രകാരത്തിലും കേരളീയഭാഷാസ്വാഭാവി
കളേയും മലയാളരാജ്യത്തേയും സൽക്കവിതാവിത്തത്തിനാൽ
ജ്ഞാപകതം സഹായിച്ചു പോഷിപ്പിച്ചു വെള്ളിമാലയ്ക്കുംകൂട

പരിഭവം ജനിപ്പിക്കുമാറു നാടൊന്നും തുറന്നുശ്ശു പരത്തിവാ
ണ ഈ തിരുമേനിക്ക് മറുപുറമാണു ധനുമാസം ൨൯-ാംനു-
അസ്തിമിച്ച് അതിസാരം തുടങ്ങി, അത് ഉപശ്ചരി വർദ്ധിച്ചു
മകുമാസം ൧൦-ാംനു- പകൽ സന്ധ്യയ്ക്കുമുമ്പായി അവിടുന്ന്
ഇഹലോകം കൈവെടിഞ്ഞ വിവരം ഇവിടെ പ്രസ്ഥാപിക്കു
ന്നതിനുമുമ്പായി എന്റെ ഗുഹിക ഇതാ താഴെ പതിച്ചുകഴി
ഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്തുചെയ്യാം?

ഈ തിരുമേനി തീർപ്പുവന്നതിന്നു കുറച്ചുമുമ്പായി അവി
ടുത്തെ മരുമകനായ ഒരു ചെറിയ തമ്പുരാനോടു പെൻസിലും
കടലാസും കൊണ്ടുവരുവാൻ കല്പിച്ചു. മരണശ്വാശതനായ
നമ്മുടെ തിരുമേനി കിടന്നുകിടപ്പിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു 'ലോക
മാതാ' എന്ന നാലക്ഷരം എഴുതി. അപ്പോഴേക്കും അവിടു
ത്തേക്കു കുമ്പസാരം തുടങ്ങിയപ്പോൾ മരുമകനോടുതന്നെ എ
ഴുതാൻ ആജ്ഞാപിച്ചുകൊണ്ട്,

൧. "ലോകമാതാവിനിസ്സുട്ടു; ലോകമാംസ്വന്തസന്തതി

അവിടുത്തേക്കുപിഴച്ചെഴുതിവിടേക്കിട്ടുമോസുഖം.

൨. സ്വന്തസന്താനജന്മതമ്മിൽ ചന്തംവിട്ടേററതിക്കുകിൽ

ഹന്ത! ദുഃസ്ഥർദ്ദുഃഖിച്ചു സ്വപാതസ്ഥർസുഖമെന്നിയേ."

എന്നീ പദ്യപയത്തെ രണ്ടുമുന്ന മിനിറ്റിനുള്ളിൽ ഉണ്ടാക്കി
ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു. അനന്തരം അവിടാബാ തിരുമനസ്സിലെ
ധാരണ ക്ഷയിച്ച് ഉടനെ അവിടുന്ന് പരലോകത്തെ പ്രാപി
ച്ചു. ഇങ്ങിനെ ഗ്ലോകം ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു ഈശ്വരസ്മരണയോ
ടെ ഭൂവാസം വെടിഞ്ഞ പുണ്യഗ്ലോകനായ ഈ വരകവിരുടെ
അകാലനിന്ദാണകാർത്തരിൽ നിന്ദാജമായി പരിതപിക്കാത്ത
വർ ഭൂലോകത്തിലുണ്ടാകുമോയെന്ന സംശയമാണ്.

'സരസ്വതകവികിടീടമണി'യായ ഈ തമ്പുരാൻ തിരു
മനസ്സുകൊണ്ടു കൈമുദ്രിപ്പുണ്കിടാവിനെ സന്തോഷസമേ

തം മനോഹരങ്ങളായ പല ഗദ്യപദ്യഭൂഷണങ്ങളുണ്ടാക്കി അറിയിച്ച ഭംഗിവരത്തി സന്തോഷിപ്പിച്ചു, 'കേരളബാദരായണൻ' എന്ന പേരെടുത്ത് ഇത്ര വേഗത്തിൽ പരലോകഗതനായതുകൊണ്ട്, കേരളഭാഷാപോഷാശിരോഭൂഷണം ശിഥിലമായിത്തീർന്നുവെന്നിവിടെ, ഈ ദിവ്യപുരുഷന്റെ പ്രശസ്തി ആഴിയിലുഴിയാഴംവരെ നിർമ്മലമായി നിലനില്ക്കുവാൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ തന്നെ മതിയാകുന്നതാണല്ലോ. എന്നാൽ കേരളഭാഷാപോഷണതല്പരനായ ഈ തിരുമേനിക്കു ദീർഘായുസ്സില്ലാതെ വന്നതു കൈരളിയുടേയും കേരളീയരുടേയും നിഷാഗൃഹക്കുതിയാണെന്നു വ്യസനപൂർവ്വം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൪

മന്ത്രവാദം

“വേദംകുളഞ്ഞുപുരുഷർമംസന്തരിഷ-
ന്മാദംകുളഞ്ഞുരുദുരഞ്ജനത്തിനെല്ലാം
വേദംപുകഴ്ന്നപടിയേന്മകലർന്ന-
വാദംജഗത്തിലധുനാ വിജയിച്ചിടുന്നു”.

ആദിവാർകൾക്കും കൊല്ലവർഷാരംഭത്തിനുമുമ്പുതന്നെ മലയാളത്തിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതിലും, അതുവരെ കേരളബ്രാഹ്മണമന്ത്രവാദികൾ സ്വഭാതിഷാക്കല്ലാതെ അതിനെ മറ്റൊരർക്കുപദേശിക്കാതെയായിട്ടില്ല. കൊല്ലവർഷാരംഭത്തിനുശേഷമാണ് മലയാളഭാഷയിൽ മന്ത്രവാദസംബന്ധമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടാവാൻ തുടങ്ങിയത്. ഇതിന്റെ കാരണം പാരദേശബ്രാഹ്മണരുടെ കേരളത്തിലേക്കുള്ള ആഗമനവും സ്ഥിരവാസവുമാകു

ന. ഇവരിൽനിന്നാണ് ആരും മന്ത്രവിദ്യ അഭ്യസിച്ചാനു രംഭിച്ചത്.

പരശുരാമൻ മലയാളികളുടെ രക്ഷയ്ക്കായി ആട്ടുകാവത്തിൽതന്നെ കേരളബ്രാഹ്മണരിൽ പന്ത്രണ്ട് ഇല്ലക്കാർക്കു മന്ത്രവാദത്തെ ഉപദേശിച്ചു. അതിൽ ആറ് ഇല്ലക്കാർക്കു സമ്പന്നവും ബാക്കിമനക്കാർക്കു ദുഷ്കൃതമാണ് ഉപദേശിച്ചത്. അവർ ക്രമേണ മന്ത്രതന്ത്രയന്ത്രകർമ്മങ്ങളിൽ അതിവരുണരായിത്തീർന്നു. ദുഷ്കൃതാകൊണ്ടു ജനരക്ഷയുണ്ടാകുമൊയെന്ന സംശയമാണ്. എന്നാൽ ദുഷ്ടന്മാരെ അടക്കുവാൻ ദുഷ്ടകർമ്മം ചെയ്യേണമെന്നപോലെ നീച ദേവതകളാൽ ഉണ്ടാകപ്പെടുന്ന ഉപദ്രവങ്ങൾ ദുഷ്കൃതന്മാരെ വിനാശം വരികയുള്ളവെന്നായി ഭിക്ഷണം പാരശുരാമന്റെ ഉദ്ദേശം. അജ്ഞാനികൾക്കു ദേവതോപദ്രവം ബാധിക്കാനും മതി. 'ബോധം വന്നാൽ ദേവോവന', എന്നുമാത്രമേ ഇക്കാളിൽ അഭയാധിഷ്ഠാനമുള്ളൂ. ഇന്നും നമ്പൂരിമാരുടെ ഇടയിൽ കല്പർ, ചേന്ദസ്സ, ദ്രോളിതീരനം മുതലായ ചില മനക്കാർ മന്ത്രവാദികളായിട്ടുണ്ട്. ഇവർ കൂടാതെ ഇവരുടെ വർഗ്ഗത്തിൽ സമ്പന്നികളുമുണ്ട്.

നാലാം വേദത്തിൽനിന്നാണ് മാന്ത്രികഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. മന്ത്രവാദത്തിൽ ശാസ്ത്രപ്രകാരം സപ്തകോടി മഹാതന്ത്രങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ അവയുടെ ഉപന്യാസകൃമങ്ങളെ വിസ്തരിച്ചുപറയുന്ന 'കല്പാ, ചേന്ദസ്സ്, ദേവത' എന്നിവയുടെ പേരുകളും 'അംഗത്യാസം, കൗത്യാസം' മുതലായ ന്യാസങ്ങളും 'ധ്യാനം, മലമന്ത്രം, ജപം, ഹോമം, തപ്തം' മുതലായവയെ പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടുന്ന വിവരങ്ങളും അടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംസ്കൃതഭാഷയിലാണ് അധികമുള്ളത്. മലയാളത്തിൽ വളരെ ചുരുക്കമേയുണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. മലയാളഭാഷയ്ക്കു നല്ല പ്രചാരം വന്നതോടുകൂടി മലയാളത്തിൽ മന്ത്രവാദമേ കരയുവാൻ തു

ടക്കിയിരിക്കണം. അദ്വൈതത്തിൽ നന്നുചിമാക് ഈ വകയിലുള്ള നല്ല ഗുണങ്ങളെ അന്യർ കിട്ടുവാനിടയാകരുതെന്നുള്ള വിചാരമുണ്ടായതായിരിക്കണം. ഈ സംഗതികളിലായിരിക്കാം മലയാളത്തിൽ മന്ത്രവാദപ്രചാരത്തിന്നു വിരോധം നേരിട്ടിട്ടുള്ളതെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ പഴയ സത്ഗുണങ്ങളില്ലാതായി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിന്നു കാരണം അവരുടെ സ്വാർത്ഥപ്രതിപത്തി ഒന്നാകുമാണ്. മാന്ത്രികഗുണങ്ങൾ ഉത്തമങ്ങളായിലാണ് അധികം പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നത്.

ശക്താ പാർവ്വസ്വാമികൾ ഈ വിഷയത്തിൽ 'മന്ത്രസമുച്ചാരം, തന്ത്രസമുച്ചാരം' എന്ന രണ്ടുഗുണങ്ങളുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പിന്നെയും കേരളത്തിലെ പുരാതനമന്ത്രവാദികൾ പലരും പല മന്ത്രവാദഗുണങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ഇന്നും മലയാളരാജ്യത്തു 'മന്ത്രസാരം, പ്രപഞ്ചസാരം, പ്രയോഗസാരം, മന്ത്രകല്പസമുച്ചാരം, യന്ത്രചുഡാമണി, യന്ത്രചിന്താമണി, മന്ത്രകല്പചിന്താമണി' മുതലായി അപൂർവ്വം ചില മന്ത്രവാദഗുണങ്ങളുണ്ടെന്നറിയുന്നത് ഇതിന്നു മതിയായ വക്യമാണല്ലോ. ഇക്കാലത്തു കേരളത്തിൽ പട്ടാഭ്യുക്തജനങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടെങ്കിലും, ആരുംതന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഗുണമെഴുതി കാണുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ട് ഈ നവീനകാലത്തു ജനങ്ങൾക്കു മന്ത്രവാദത്തിൽ താല്പര്യവും വിശ്വാസവും കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. ഈപ്പോഴുള്ള മാന്ത്രികഗുണങ്ങളെ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ആ വക ഗുണങ്ങൾ മിക്കതും പട്ടത്തിലായിക്കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ആദ്യമേതന്നെ മന്ത്രവാദഗുണങ്ങൾ പട്ടത്തിലായി വിനിയമിക്കേണ്ടതെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്.

ഇവർക്കു മന്ത്രവാദകർക്കും അല്പം അറിയാറായതിന്നുശേഷമാണ് കണ്ഠാൻ, വേലൻ, പാണൻ, പറയൻ എന്നിവർ

പോകരുതെന്നു കരുതിയപ്പോൾ ഇങ്ങനെയൊരു
ശോകത്തിനില്ലാത്തവകാശമേയുണ്ടാകൂ

നമ്മൾ നമ്മുടെ സമന്വയവരോടു ചെല്ലേണ്ടുന്ന കൃത്യമെന്താകുന്നു? നമ്മൾ അവരോടു എങ്ങനെ പെരുമാറണം? ഈ സംഗതികൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ പാശ്ചാത്യരുടെയും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ പാശ്ചാത്യരുടെയും അറിയാത്തവകാശമെന്താകുന്നു. സമന്വയത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളിൽ പ്രാഥമ്യത്തെ വഹിക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു ലോകപരിവർത്തനം. നമ്മുടെ അഭാവത്തിൽ ശാസ്ത്രപ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലം നമ്മുടെ വർത്തമാനത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. അതിനാലാണ് നമ്മുടെ സമന്വയത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളിൽ പ്രാഥമ്യത്തെ വഹിക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു ലോകപരിവർത്തനം. നമ്മുടെ അഭാവത്തിൽ ശാസ്ത്രപ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലം നമ്മുടെ വർത്തമാനത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. അതിനാലാണ് നമ്മുടെ സമന്വയത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളിൽ പ്രാഥമ്യത്തെ വഹിക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു ലോകപരിവർത്തനം.

“ആത്മവൽസർപ്പരൂപം

യഃ പ്രശ്നം സപ്രശ്നം” — എന്നാണല്ലോ പ്രമാണത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തേണ്ടത്. നമ്മുടെ ആത്മവൽസർപ്പരൂപം നമ്മുടെ സമന്വയത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. അതിനാലാണ് നമ്മുടെ സമന്വയത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളിൽ പ്രാഥമ്യത്തെ വഹിക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു ലോകപരിവർത്തനം. നമ്മുടെ അഭാവത്തിൽ ശാസ്ത്രപ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലം നമ്മുടെ വർത്തമാനത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. അതിനാലാണ് നമ്മുടെ സമന്വയത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളിൽ പ്രാഥമ്യത്തെ വഹിക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു ലോകപരിവർത്തനം.

“ശാസ്ത്രം ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്

ശാസ്ത്രാധിപതിയെക്കൊണ്ട് ഹർഷം വരും” — എന്നതാണ് നമ്മുടെ വിജയപ്രശ്നം. അതിനാലാണ് നമ്മുടെ സമന്വയത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളിൽ പ്രാഥമ്യത്തെ വഹിക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു ലോകപരിവർത്തനം. നമ്മുടെ അഭാവത്തിൽ ശാസ്ത്രപ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലം നമ്മുടെ വർത്തമാനത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. അതിനാലാണ് നമ്മുടെ സമന്വയത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളിൽ പ്രാഥമ്യത്തെ വഹിക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു ലോകപരിവർത്തനം.

വിശ്വസിച്ചു പെരുമാറേണ്ടതാകുന്നു. പക്ഷെ ഈ സ്റ്റേറ്റ് വിശ്വാസാധികാര മനസാവാചകമെന്നാ തെറ്റായൊ വിശ്വാസം പ്രശോഭിച്ചിരിക്കുന്നു; മേനിക്കാരും അവയെ പ്രകടിപ്പിച്ചാൽ പോരാ. അതു വാചകമാകുന്നു. നമ്മുടെ ശീലിന പ്രത്യേകമായ ഒരു അതിശയശക്തിയുണ്ട്. അതിനെ ആർക്കും വിസ്മരിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതു നമ്മുടെ മിത്രമിത്രപ്രാപ്തിക്കു പ്രധാനമായ ഒന്നാണ്.

“വാഗ്ദത്താൽ സർവ്വലോകപ്രിയത്വം

വാക്പാത്യാൽ സർവ്വലോകാപ്രിയത്വം

കോവാലോകേ കോകിലേനോപകാരഃ

കോവാലോകേ ഗദ്യേനോപകാരഃ”—എന്നാണല്ലോ പ്രമാണം.

മാന്യനിലയിൽ വട്ടാരത്തവരാണ് അസത്യവാചകൻ പറയുന്നതും അന്യർ നീരസം ജനിക്കത്തക്ക നീലപ്രവൃത്തികളെ ചെയ്യുന്നതും. വാക്കുകളുടെ ആസ്പദം മനസ്സാകയാൽ ഒരുവന്റെ മനസ്സിന്റെ ബാഹ്യാഭിപ്രായങ്ങളായ സ്വഭാവപ്രാപ്തികളെ അറിയുന്നതു കേവലം അവന്റെ വാക്കുകളാകയാൽ മറ്റുള്ളവരെ രഞ്ജിപ്പിക്കുവാൻ അർഹമായ വാക്കുകളെ മാത്രമേ പറയാവൂ. ഇതു മലം മനസ്സു പല സന്ദർഭങ്ങളിലും അന്യോന്യം അനുഭവിക്കാവുന്ന ഗുണം അപരിമിതമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും പുറത്തേക്കു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനുമുമ്പു പറയുവാൻ ഉള്ളിൽ കരുതിയ ആ വാക്കുകളുടെ ശരിയായ ശക്തിയും പിന്നീട് അവകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഫലപ്രാപ്തിയും നന്നായാലോമിക്കണം. അന്യർ നമ്മളെ സ്നേഹിക്കേണമെന്നു നമ്മൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലേ? ഇതുപോലെ അല്ലെ അവരും ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? അതിനാൽ നമ്മുടെനിയംകൂടി ഇതെന്നോടെ ഏതെങ്കിലും അർത്ഥമായ വാക്കുകളെ പറഞ്ഞതുപോകരുത്.

സ്നേഹപൂർവ്വമായ ചിന്ത ഇല്ലാത്ത രത്നത്തൻ പ്രീതിരമ്പമായ വചസ്സുദിച്ചാടുകയോ പ്രവൃത്തിക്കുകയോ ഇല്ല. അനാശ്രവമായി ആചരിക്കുന്നതു സുഹൃത്തുക്കളുടെ ധർമ്മമാണല്ലോ. എന്നാൽ രത്നപന മറ്റൊരാളത്തന്നെ സഹായിക്കാൻ ശക്തിയില്ലെന്നിപ്പോ, അവന്റെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതായാൽ അതുകൊണ്ട് അവന് അത്രയധികം മനസ്സാമ്പ്രദാനാകുന്നതാണ്. കല്യാണഹൃദയന്മാരുടെ കരുണ സൈപരമുണ്ടാകുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ഉത്തമധർമ്മമാകുന്നു.

“പരോശിതജ്ഞാനഫലാഹിബുദ്ധയഃ”, എന്ന് ഒരു പ്രാമീനകവിയും, “അന്യവിത്താമിപ്രായം ഗാർഹ്വാനല്ലാജ്ഞാൻ തന്നുടെയുള്ളിൽ ബുദ്ധിസാരത്തെ വാരിക്കുന്നു”, എന്നു സരസ്കവി കഞ്ചൻനമ്പാലും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും, അത് എല്ലാവർക്കും അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സുസാദ്ധ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഇംഗിതം രത്നപക്ഷെ അന്യൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നിപ്പോ, സർവ്വജ്ഞാമിയായ ഇശ്വരൻ അത് അറിയാതിരിക്കുകയില്ല. മാനസികവ്യാപാദത്തിന്റെ ശക്തി ഒന്നോളമാണ് നമ്മുടെ വാക്കുകൊണ്ടും കർമ്മകൊണ്ടും സംഭവിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ നന്മതിന്മകൾക്കു കാണുന്നത്രമാകുന്നത്. പ്രീതിദമായ മനോവ്യാപാദമാണല്ലോ മനുഷ്യരെ പരസ്സരം സംയോജിപ്പിക്കുന്നതായ ശക്തി. ഇതില്ലാതെ പോയാൽ ലോകത്തിൽ സത്തുക്കളും സദ്പ്രവൃത്തികളും സദാചരണങ്ങളും നാമാവശേഷമായിത്തീരുന്നതാണ്.

“അകത്തു കത്തിയും പുറത്തു വത്തിയും”, എന്ന ഭീതിയിൽ ഉള്ളിൽ കരിനമായ ദോഷവിചാരം വെച്ചുകൊണ്ടു പുറമേ സ്നേഹദാവം നടിക്കുന്നതു വളരെ പാപമാകുന്നു. ഇതാണല്ലോ ആത്മവഞ്ചന. മനസ്സാക്ഷിയെ വഞ്ചിക്കുന്നവൻ ഒരു ലോകത്തും ഇന്നും സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. നമുക്ക് അന്യരുടെ സ

ഹായം. ആദ്യം പ്രിയപ്പെട്ടതും അത്യന്തം നല്ലതും സഹായം ആവശ്യമായി വന്നപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്നതു മുൻപാകുന്നു. ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളായ നിബിഢസ്ഥാവരണംഗമങ്ങളും അന്യോന്യം ആശ്രയിച്ചിരിക്കണമെന്നാണ് ഈശ്വരന്റെ ഉദ്ദേശമെന്നു നമുക്ക് അനുഭവസിദ്ധമല്ലേ? ഒരത്തൻ ഇങ്ങൊട്ടു സഹായിച്ചാലേ മരണാവസ്ഥ അങ്ങൊട്ടും സഹായിക്കൂ എന്ന് അവൻ ഒരിക്കലും കരുതിപ്പോകരുത്. പ്രതിഫലകാംക്ഷകളാതെ പ്രവൃത്തിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളിൽനിന്നു മാത്രമേ ഗുണമുണ്ടാകയുള്ളവെന്നുള്ളൊ ശാസ്ത്രവിധി.

മനുഷ്യർ അവസ്ഥകൊണ്ടോ മരണ തടവറകളോ മറ്റു നാശാവസ്ഥകളിൽ മാത്രം സ്നേഹം കാണിച്ചാൽ പോരാ. മനുഷ്യസ്വഭാവം എല്ലാം അർത്ഥവും ദൈവപാപവും ആകയാൽ മനുഷ്യരെല്ലാവരും പരസ്പരം സമന്വയിക്കുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യർ തമ്മിൽ തുല്യനാകും സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ തമ്മിൽ കാര്യം താഴ്ന്നവരേയും സ്നേഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു. സാധുക്കളെ കൊണ്ടാണല്ലോ ധനികൻ അധികം ഉപകാരമുണ്ടാകുന്നത്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഒരു ദരിദ്രൻ ധനികനാവാൻ ഒരു പണവാൻ ദരിദ്രനാകാൻ പ്രയാസമില്ല. ഇതു രണ്ടും കാണാനിട വരുന്നതു മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തിഗുണവും ദോഷവുമാണ്. “ലക്ഷ്മിയും അസ്ഥിര്യമല്ലോ”, എന്നല്ല പൗരാണികർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നാവാമിട്ടാൽ ഇതിന്റെ ഗുണലക്ഷണം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്.

“മാണുഷ്യോപിദൃത്യാനാം

അർത്ഥമാത്രം പ്രയത്നേതി

നേതുസമ്മാനമാത്രേണ

പ്രാപ്തൈരപ്യപകർതേ.”— എന്ന ആപ്തവാ

ക്യം ഇവിടെ സമ്പദേശം സ്മരണീയമാണല്ലോ. എന്നാൽ ന

മെളെക്കാൾ ഉയർന്നവരിൽ നമുക്കു സ്നേഹം ആവശ്യമില്ലയെന്നു ചൊരിക്കുന്നപക്ഷം അതും ആവശ്യമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അവരിൽ നമുക്ക് ആന്തരമായ ഭക്തിബഹുമാനാദികളും ഉണ്ടായിരിക്കണം. നിമ്നലമായ സ്നേഹം മനുഷ്യജീവിതത്തെ സഫലമാക്കിത്തീർന്നു. അതുകൊണ്ട് സകലരും പരസ്പരം ആലോചനാപൂർവ്വം സ്നേഹാകലങ്കാരമായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അല്പായം ൧൧൮

അതിഥിപൂജ

“ബാലോപായഭിവാദ്യമോയുവാവാഗ്രഹമാഗതഃ
തസ്യപൂജാവിധാതവ്യാസമുന്യാദ്രാഗതോതമഃ.”

നമുക്ക് അന്യരിലുള്ള ബഹുമാനാസ്സാദാദികളുടെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതിയെ അവരെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായ ഒരു ഉത്തമധർമ്മമാണ് അതിഥിസൽക്കാരം. ഈ വിഷയത്തിൽ ജാതിഭേദമോ മറ്റോ നോക്കേണ്ടതാവശ്യമില്ല. എന്നാൽ മതാചാരങ്ങൾക്കു ലംഘനം ചെയ്യരുതെന്നും സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. യാവനൊരുത്തൻ യദുള്ളയാ നമുക്കു ഗൃഹത്തിൽ വന്നു കേറുന്നുവോ അവനാണ് അതിഥി. അയൽവാസികൾക്കു പരസ്പരം പരമ ആവശ്യങ്ങൾക്കുമായി അടുക്കുമിക്കൂട്ടം വന്നും പോയിക്കൂട്ടം കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടിവരുന്നതിനാൽ അവർ വരുമ്പോൾ അവരെ വാസ്തവത്തിൽ ഒരു അതിഥിയായി ഗണിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഭവനത്തിൽ ദൂരസ്ഥനായ ഒരുവൻ വരുമ്പോൾ ശത്രുവായിരുന്നാലും അവനെ പൂജിക്കാതിരിക്കരുത്. ആകസ്മികമായി ആഗതനായ അതിഥിയെ ഭഗ്നാശയനായിട്ടു മടക്കി അയച്ചാൽ ആ വീടിന്റെ നേതാവിനെ പാപവും പോരാളിയും ആ അതിഥിക്ക് പുണ്യമാകുന്നു.

സഹോദരസഹോദരിമാരെ സ്നേഹിക്കേണ്ടതു മനുഷ്യരുടെ ധർമ്മമാണല്ലോ. മനുഷ്യരെ എല്ലാം സൃഷ്ടിച്ചത് റോളല്ലയോ? ഈ സ്ഥിതിക്കു സകല മനുഷ്യർക്കും പരസ്പരം സഹോദരസഹോദരിഭാവമില്ലാതെ വരുന്നതല്ലല്ലോ. അതിനാൽ അതിഥി പരമാർത്ഥത്തിൽ നീവനായിരുന്നാലും വേണ്ടതില്ല, അവനെ സസ്തോദരം അഭിനയിച്ച് ആദരിക്കണം. “സർവ്വദേവതയോതിഥി”, എന്നാണല്ലോ ഹിന്ദുത്വത്തിന്റെ നമ്മളെ ഉപദേശിക്കുന്നത്. പുരാതനരീതിയെ അനുസരിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ പാദാർപ്പണാദികളായി ഷോഡശം ഉപചാരങ്ങളുണ്ട്.

എന്നാൽ അതിഥിക്കു യാതൊരുവിധത്തിലും യാതൊന്നിൽനിന്നും അധിതമുണ്ടാകാതെ യഥായോഗ്യം പൂജിച്ചു സന്തോഷിപ്പിച്ചുവേണ്ടതാണ്. പക്ഷെ അതിഥിപൂജ അവശ്യം ചെയ്യേണ്ടതാണെങ്കിലും, അതിനായി പണം കടം വാങ്ങി വിനിയോഗിക്കരുത്. മനുഷ്യർ അവരവരുടെ അവസ്ഥാനുസൃതം ആചരിക്കുന്ന അതിഥിപൂജയ്ക്കു ഫലമുള്ള. ഹൃദയമാശ്രയിക്കുകയാണ് അതിഥിസൽക്കാരം ചെയ്യാൻ അധികം ശ്രമമുള്ളത്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം നാത് അവരുടെ ഉത്തമ ധർമ്മമാണെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രോത്സാഹിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കണം.

മനസ്സിലാക്കുക അതിഥിപൂജയിൽ താല്പര്യവും ശ്രദ്ധയുമുള്ളവരാണെന്നു ഭാഗവതം, ഭാരതം, രാമായണം മുതലായ പല സർഗ്ഗനാമങ്ങളിൽനിന്നു നമുക്കു ദിവ്യസേന എന്നപോലെ അറിയാനിടയുണ്ടാകുന്നുണ്ടല്ലോ. സകല ലൌകികാചാരവികേതമായ തപോധനന്മാരും ഈ കാർത്തികയിൽ ഉപേക്ഷകൂടാതെ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതോടൊത്ത് അതിഥിപൂജ നിസ്സീമമായ തുണയെ ചെയ്യുന്നെന്നാണെന്ന് അനുമാനിച്ചാൽ ന്യായമുണ്ടല്ലോ. അതിഥിപൂജാ വാസനയുള്ളവർക്കു സഹജീവിസ്നേ

ഹം ഉണ്ടാകുകയും അത് ഉപയുക്തമായി വർദ്ധിച്ചുവരികയും ചെയ്യും. എന്നാൽ മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ ബഹുമാനത്തിനായി ചെയ്യുന്ന അതിഥിപൂജയ്ക്കു പാപം മാത്രമാകുന്നു ഫലം. സ്വർഗ്ഗനരകങ്ങൾ ഇഹത്തിൽ തന്നെയുണ്ടെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. നമുക്കു നമ്മുടെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ നമ്മുടെ വീട്ടിലും നാട്ടിലും അനുഭവിപ്പാൻ സംഗതിവരുന്ന സുഖദുഃഖങ്ങളാണല്ലോ ഇഹത്തിലെ സ്വർഗ്ഗവും നരകവും. ഒരു കഡംബത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്ന ആളുകൾ സന്തോഷപരീനം മനശ്ചേച്ഛയില്ലാതെ തമ്മിൽ തമ്മിൽ കൊള്ളിവാക്കൾ പറഞ്ഞും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രതിപത്തിയെ കാണിച്ചു അംഗീകരിച്ചായി 'അമ്പടങ്ങനെ' എന്ന ഭാവത്തിൽ പെരുമാറിവരുന്നതു നമ്മൾ കാണുന്നില്ലയോ? ഈ കഡംബം ഒരു നരകവും ആ കഡംബംഗങ്ങൾ നരകം അനുഭവിക്കുകയുമാകുന്നു ചെയ്യുന്നത്. ഇതുപോലെ ഹോകത്തിലുള്ള നാരികളാനുഭവങ്ങളെല്ലാം വാസ്തവത്തിൽ നരകമാകുന്നു. സ്വർഗ്ഗക്കാരുടെ വാസസ്ഥലമാണല്ലോ സ്വർഗ്ഗം. അതുകൊണ്ടു സർവ്വവൃത്തികളെ ചെയ്തു സുഖസന്തോഷങ്ങളോടും മനസ്സാധാനത്തോടുംകൂടി ജീവിതത്തെ നയിക്കുന്നതു സ്വർഗ്ഗസുഖമാകുന്നു.

ആർക്കാണ് ഒരു ദിവസത്തിൽ ഒരു അതിഥിയെക്കൊണ്ടും പൂജിക്കാതെ ദമ്യം കഴിക്കാമിട്ടെന്ന് ഒരു നിഷ്ഠയുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വേദത്തിലും അതിഥിപൂജ അവശ്യം അനുഷ്ഠേയമാണെന്നും, അതിനെ സന്തോഷസമനപിതം ദേവബലിയാടുകൂടാതെ നിഷ്ഠുർവ്വേദം അനുഷ്ഠിക്കേണമെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. ഇതാമതക്കാരുടെയിടയിൽ ഇക്കാളത്തിൽ ശ്രദ്ധ കാണുന്നതിനാൽ അവരുടെ പ്രമാണഗുണങ്ങളിലും അതിഥിപൂജയ്ക്കു വിലമതിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എല്ലാവരും കാളത്തിന്റെ താമരത്തലമറിഞ്ഞിട്ടല്ലെങ്കിലും

അതിമിസൽക്കാരം ഇപ്പോഴും ബലമായി പെണ്ണുവരുന്നെന്ന് എന്നാൽ നവീനന്മാർ ഇപ്പോൾ ഇതിനെ ദേവസ്വയാ ആചരിച്ചുകാണുന്നതാണല്ലോ അത്യന്തിശയമായിരിക്കുന്നത്. അഗതികളായ അതിഥികളെ ആട്ടിപ്പറ്റത്താക്കി വാതലടയ്ക്കുന്ന യോഗ്യരുടെ ഭാഗ്യവത്സ്യ എന്തായിരിക്കുമെന്ന് അവർ അനഭവിച്ച് അറിയേണ്ടതായിത്തന്നെയിരിക്കും.

ചിലർ സ്വബന്ധജനങ്ങളെ സൽക്കരിക്കുന്നതല്ലാതെ മറ്റൊരേയും സൽക്കരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിലും ചില പ്രകാരങ്ങളേതും കാണുന്നുണ്ട്. ഒരു കഡംബത്ത് ഒരു നാമ്മയ്ക്കു മണോ മൂന്നോ പുത്രിമാരും ഒന്നോ രണ്ടോ പുത്രന്മാരുമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. ഇവരിൽ ചിലരുടെ പേരിൽ ആ സ്ത്രീകൾ പ്രീതിയും നാധികമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും കരുതുക. ഈ സന്താനങ്ങളെക്കല്ലാം ലോകകീർതി നാനുസരിച്ചു ചാർച്ചക്കാരും വേട്ടിക്കാരുമുണ്ടായെന്നും വരാം. അതിവാസഗൃഹത്തോടെ കരുതിവരുന്ന സന്താനങ്ങളേയും അവരുടെ ബന്ധുചിത്രങ്ങൾമേയും ആമാതാവോ അവർക്ക് വേണ്ടുപുറ്റവരോ ഹൃദയപൂർവ്വം അതിർകവിഞ്ഞു സ്നേഹിക്കയും സൽക്കരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. സമോപനിയന്മാരായ മറ്റു ബന്ധുക്കളുടെ കാർപ്പത്തിൽ പ്രസ്തുത ഗൃഹജനം തീരെ ഔദാസീന്യം കാണിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇവരുടെ ഹൃദയം പരിഹൃദ്ധമാകുന്നതെങ്ങിനെ? ഇവരുടെ ഈ സൽക്കാരം ശാസ്ത്രാക്തമാണ് എന്നതോ? ഇവർ എന്തു പുണ്യം ചെയ്താലാണ് ഫലമുണ്ടാകുന്നത്? ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ഗൃഹനാതികളുടെ തറവാട്ടിൽ ഭ്രീദേവി നൃത്തം കനിക്കുമോ? ഈ ഗൃഹം കലിയുടെ ആവാസമായിട്ടല്ലേ വരുന്നത്? ഈ തരക്കാരല്ലെ സ്വാതന്ത്രിയർ? ഇവരെ നന്ദനങ്ങൾ അധീനമായിട്ടല്ലേ ഹിക്കുമോ? ഇവർ എന്തെല്ലാം ദരിതമാണ് നാനദവിക്കാനിരിക്കുന്നതെന്നു കണ്ട് അറിയാത്തതേതന്നെയാണ്. അതിനാൽ ദേവസ്വദി ഒരാരംകാണുകയുണ്ടാകരുത്.

മാഷ്യവിൽ ചിലർ തൽക്കാലകാർദ്ദലാഭത്തിനെ മാത്രമായ്ക്കൊണ്ടു അന്യരായ പൂജിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ടു ഗുണമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ധനികർ, ദരിദ്രർ, മിത്രങ്ങൾ, അമിത്രങ്ങൾ എന്നു ഭേദംകൂടാതെ എല്ലാവരെയും അതിവിപുലാകാർദ്ദത്തിൽ രക്ഷപാലെ ഗണിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൭

രാജാവു പ്രജകളും.

“പ്രജാനാംവിനയാധാനാദ്രക്ഷണാൽഭരണാദേവി
സ്വപിതാപിതമസ്ത്വാസാദേവലംജനമേതവഃ”

‘രാജാവു’ എന്ന പദത്തിന്നു രാജാജനങ്ങളോടുകൂടിയവനെന്നോ, പ്രജകളെ രക്ഷിപ്പിക്കുന്നവനെന്നോ ആകുന്നു അർത്ഥം. ‘സ്വയമേവ രാജതേ ഇതിരാജാ’, അതായതു പ്രസ്തുത പദത്തിന്നു (വീർയ്യശൗർദ്ധാദികളാൽ) താനേതന്നെ ശോഭിക്കുന്നവൻ എന്നും വ്യക്തിത്വം അതിനുള്ളതല്ലെന്നും. ‘രാജ’പദം നാനാർത്ഥവാചകമാണെന്നിലും, ‘ജനാൽ ജ്ഞേയതി’ അതായതു ജനങ്ങളെ രക്ഷിപ്പിക്കുന്നവൻ എന്നർത്ഥത്തിലാണ് അതിന്നു രൂഢിയുള്ളത്. ഇതിനാൽ ജനപരിപാലനം രാജകൃത്യമാണെന്നു വരുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈശ്വരനല്ലേ എല്ലാവരുടേയും രക്ഷശിക്ഷാകർത്താ. എന്നാൽ നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ കഴികയില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ദൈവം രാജ്യത്തിന്റേയും ജനങ്ങളുടേയും രക്ഷശിക്ഷാഭാരവാഹിയായി കല്പിച്ചു രാജാവിനെ നമുക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി ലോകത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്.

“അഷ്ടാഭിശ്ലോകപാലാനാം മാത്രാദിന്നിമ്മിതോഗ്രപഃ”

എന്നുള്ളതിനാൽ അഷ്ടാഭിപാലന്മാരുടെ അംശങ്ങളെക്കൊ

ണ്ടാണ് രാജാവിനെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു വരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അദ്ദേഹത്തിന്നു ന്യായാന്യായങ്ങളേയും സത്യാസത്യാങ്ങളേയും അറിഞ്ഞു ജനങ്ങളുടെ രക്ഷശിക്ഷകളെ ചെയ്യാൻ കർത്തൃത്വവും ശക്തിയുമുണ്ടായതെന്നു വിചാരിക്കണം. ദൈവീകഗുണങ്ങളായ സത്യത്തേയും ന്യായത്തേയും പാഠിച്ചു നില്ക്കുന്നവനുള്ള അധികാരം ഈശ്വരൻ രാജാവിന്നു നൽകിയിട്ടുള്ളതിനാൽ രാജാവിനെ ദൈവപ്രതിനിധിയായി വിചാരിക്കണം.

ഒരു രാജാവു തന്റെ ധർമ്മത്തെ സംരക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ പ്രജകൾ അദ്ദേഹത്തെ തീരെ മാനിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ പ്രജ, ഈശ്വരശിക്ഷയ്ക്കും പാത്രമായിത്തീരും. ധർമ്മിഷ്ഠ, സത്യസന്ധത, പ്രജാക്ഷേമകാംക്ഷ, അദ്വൈതത്തിൽ ക്ഷമ, വിപദിയെപ്പറ്റും എന്നിത്യാദികൾ രാജധർമ്മങ്ങളാകുന്നു. “ദുഷ്ടവസ്തുബലം രാജാ” എന്നുള്ളതിനാൽ ബലവാന്മാരുടെ അക്രമങ്ങളിൽനിന്ന് അബലന്മാർക്കു സങ്കടം നേരിടാതെ പാലിക്കേണ്ടത് ഒരു രാജാവിന്റെ മുഖതലയാണെന്നു വരുന്നുണ്ടല്ലോ. ജനങ്ങൾ പരസ്പരം സ്നേഹാകലന്മാരായിരിക്കണമെന്നാകുന്നു ഈശ്വരന്റെ നിയമം. നിയമം എല്ലാവരേയും ബന്ധിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. അതിനെ ലംഘിച്ചാൽ ശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമാകും.

ഒരു രാജാവിന്നു വിത്തുവാനും ദരിദ്രന്മാരും ഒരുപോലെ ഉണ്ടെന്നുള്ള ഭാവമേ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. ധർമ്മിയുനായ ഒരു രാജാവു പ്രജകളുടെ സുഖജീവിതത്തിന്നു വേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളെ അനവധതം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു സമയത്തു മനസ്സമാധാനമുണ്ടാകുന്നില്ല. രാജാവു സ്വപ്രഭാതികളുടെ സന്തോഷസന്താപാദികളിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നു. രാജത്വം വാസ്തവത്തിൽ ദൈവീകനിയമത്തിന്റേയും കരുണയുടേയും ഒരു സ്വരൂപമാകയാൽ സ്വരാജ്യത്തുള്ള എല്ലാ പ്രജകളേയും ഒന്നായിക്കൂട്ടിച്ചേർന്ന ഒരു രജവണ്ഡമാണ് ഒരു രാജാവിന്റെ

നില എന്ന പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'യഥാരാജാത്ഥാപ്രജാ', എന്നുള്ളതിനാൽ ഒരു രാജാവിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകൾ എല്ലാക്കാലത്തുളളിടയും അനുകരിക്കേണ്ടതെന്നാണ് കാണുന്നത്. പ്രജകൾ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അനന്തരമേ അവരെ പിൻതുടന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. പക്ഷെ രാജാക്കന്മാർ സൽഗുണ സമ്പൂർണ്ണാല്ലാതെയിരുന്നാൽ "ചാരിയാൽ ചാരിയതു നാഭഃ", എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ പ്രജകളുടെ ഈ അനുകരണകൊണ്ട് അവർ ദുർമ്മാർഗ്ഗികളായിത്തീരുന്നതുമാകുന്നു. തന്നിരിക്കുന്ന ഭട്ടവിൽ രാജാവിനും രാജ്യത്തിനും നാനാപ്രകാരേണയുള്ള ആ പത്തുകളും സംഭവിക്കും. ഒരു രാജാവു തന്റെ പ്രജകളെ സ്വസ്ഥാനങ്ങളെപ്പോലെ സ്നേഹിച്ചു പരിപാലിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഇനി പ്രജകളുടെ കൃത്യങ്ങളെ പ്രസ്താവിക്കട്ടെ. പ്രജകൾ അവരുടെ രാജാവിനെ അവരുടെ പിതാവിനെപ്പോലെ വിചാരിച്ചു സ്നേഹിച്ചും ആദരിക്കേണം. സ്വന്താനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ അച്ഛനിൽ ഭയഭക്തിസ്സഹാദികൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് അവരുടെ ഉത്തരധർമ്മമാണല്ലോ. ഒരു കന്ധംബഭരണം ചെയ്താൽ എന്നത് എത്ര പ്രയാസമുള്ള കാര്യമാണെന്നു നമുക്ക് അനുഭവമായിട്ടുള്ളതല്ലേ? ആ സ്ഥിതിക്ക് ഒരു രാജഭരണകർത്താവിന്റെ സ്ഥിതി പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു പ്രജകൾ രാജഭക്തരായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

പ്രജകളെ രാജാവു സംരക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹം പ്രജകളിൽനിന്നു കരം പിടിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അതു പ്രതിഫലമായില്ലേ? പിന്നെ എന്തിനാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ ഭയഭക്തിബഹുമാനാദികളെന്തിങ്ങിനെ ആരും മരിക്കലും വിചാരിച്ചുപോകരുത്. പ്രജകളിൽനിന്നു പിടിക്കുന്ന കരം അവരുടെ ഗുണങ്ങൾക്കു മറുപടിയായി വിനിമയംഗിക്കുന്നതല്ലാതെ രാജാവ് അതിൽനിന്ന് ഒരു ചെലവോടും സ്വന്തം ആവശ്യത്തിന്

എടുക്കുന്നില്ല. സ്ത്രീകളുടെ കാൽക്കെത്തന്നെ ആലോചിച്ചു നോക്കുക. രാജരാജരാജാക്കളെ പീഡിപ്പിക്കുന്ന പക്ഷികളെക്കുറിച്ചു എത്രയുണ്ട്? പീഡിപ്പിക്കുന്ന സ്ത്രീകളിൽത്തന്നെ പീഡിപ്പിക്കുന്നവരെ വാല്യോന്മാർ ശമ്പളം കൊടുക്കുവാൻ മതിയാകുന്നുണ്ടോ? എന്നാൽ,

“പ്രജാനാമേവഭൂതൃപ്തം സതാദ്യോബവിമഗ്നഹിതം സമസ്രഗുണമുപസ്മദാഭൈതദിമസംഭവിഃ—”, എന്നുപോലെയാണ് ഒരു രാജാവ് പ്രജകളിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന അനേകംകൊണ്ടു ചെലയ്ക്കുന്നത്.

അതിനാൽ പ്രജാപരിപാലനാർത്ഥം അനേകം മിശ്രാഗ്രസ്തനായി മനസ്സുചെലിപ്പിക്കുന്ന രാജാവിനെ എല്ലാവരും,

“മനരീദേവതാഹ്വയം

നാത്രാപണതിഷ്ഠതി”.— എന്നു ഏകദേശം സൂരിച്ചു നോക്കുന്നതായിരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഉപദേശിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൮

വൃദ്ധസായം

‘രാജാൽക്കർമ്മമേൽക്കുന്നവരുടെ വാക്കിടുന്ന കർമ്മങ്ങളിൽ പ്രാജ്ഞാനുസൃതമായി പഠനത്തിനായിട്ടുള്ളവരുടെ നാമത്തിൽ പൂജ്യംതാൻ വൃദ്ധസായമെന്നായിരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഉപദേശിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

വൃദ്ധസായമെന്നതു പ്രയത്നമാകുന്നു. ഇത് ഒരു രാജാവിന്റെ ഉൽക്കർഷ്ഠിതനും അഭിപ്രായിക്കും യശസ്സിനും ഉള്ള പ്രധാനകാരണങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. വൃദ്ധസായത്തെ കൃഷി, ക

ച്ചവടം, കൈത്തൊഴിൽ എന്നു മൂന്നായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇതിൽ കൃഷിയും കർഷകന്മാരും ഒരു അമ്പതു കൊല്ലത്തിന്നു് ഇപ്പറം ക്ഷയിച്ചാണു് വരുന്നതു്. കൃഷി ചെയ്യുന്നതു പരിഷ്കാരത്തിന്നു പോരാത്തതാണെന്നും അവമാനമാണെന്നുമാണു് നവീനന്മാരിൽ ചിലർ വിചാരിച്ചു വരുന്നതു്. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഈ വിധമുള്ള വിചാരങ്ങളുണ്ടാകാൻ തുടങ്ങിയതുതൽ ക്ഷാമം എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും സ്ഥിരവാസമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ക്ഷേമം ബോധ്യശന്മാർ മുതൽ ദരിദ്രർവരെയുള്ളവരുടെ ക്ഷേമത്തി

ക്കുന്നതു്. ഒരു രാജ്യത്തിൽ കൃഷി കുറവായിരുന്നാൽ അവിടെത്തന്നെ വ്യാപാരത്തിന്റെ ശക്തി കുറഞ്ഞിരിക്കും. പൂർവ്വികന്മാർ കൃഷി ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടാണു് ഗണിച്ചു വന്നിരുന്നതു്. അക്കാലത്തു ധാന്യങ്ങളുടേയും കായ്കുറിച്ചഭാഗങ്ങളുടേയും വിലയും വളരെ ലഘുവായിരുന്നു.

കൃഷികാർത്തിൽ ചില പാഠ്യം പരിചയവും ആവശ്യമാകുന്നു. അതായതു് ഇന്നകാലത്തു നിലം ഉഴുക അല്ലെങ്കിൽ കിളയ്ക്കുക, ഇന്നപ്പോൾ വിതയ്ക്കുക, നിലത്തിന്റെ തരം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു വിത്തുകൾ വിതയ്ക്കുക, വളം ചേർക്കേണ്ടുന്ന മയങ്ങളിൽ ചേർക്കുക, അതു് ഇന്നതു് ഇത്രമാത്രം ചേർക്കുക, വളം നിരത്തേണ്ടുന്നകാലത്തു നിത്തുക, കളയേണ്ടിവരുമ്പോൾ കളയുക മുതലായി പല സംഗതികളും കർഷകന്മാർ ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. നട്ടുനനകൃഷികളുടെ സമ്പ്രദായത്തിലും ഇതിൽ ശേഷാൽ ഭേദഗതിയൊന്നുമില്ല.

കച്ചവടത്തെ സ്വദേശീയമെന്നും പരദേശീയമെന്നും രണ്ടായി വിഭാഗിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തു കൃഷി ചെയ്തു വരുന്ന സാധനങ്ങളെ അവിടെതന്നെ വ്യാപരിക്കുന്നതിന്നു

ണ് സപദേശീയ വ്യാപാരമെന്നു പറയുന്നത്. അവിടെ മറ്റു കൈത്തൊഴിലുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളെ അവിടെത്തന്നെ വിറ്റഴിക്കുന്നതായാൽ അതിന്നും ഈ പേര് തന്നെയാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഒരു രാജ്യത്തുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളെ അന്യനാടുകളിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്പനയും ആദിക്കുകളിൽ ആദായത്തിൽ സുലഭമായി കിട്ടുന്നതും ഇവിടെ ചിട്ടാത്തതുമായ പദാർത്ഥങ്ങളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നുവില്പനയും ചെയ്യുന്നതിന്നു പദേശീയവ്യാപാരമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. വ്യാപാരികൾ ഇത്തരം വ്യാപാരങ്ങളെ കടൽവഴിക്കും കരവഴിക്കും വാഹനങ്ങളിൽ നടത്തിവരുന്നു. ഇതിന്നാണ് കയറുമതി, ഇറക്കുമതി എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. വിദേശീയവ്യാപാരത്താൽ അന്യോന്യം സൗഹൃദം, ഐക്യവും എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഉണ്ടാകാൻ സംഗതിവരുന്നതുകൂടാതെ അങ്ങനെയും പരിഷ്കാരങ്ങൾ കണ്ടുപഠിക്കാനും കഴിയുന്നതാണ്. എന്നാൽ തുല്യ, വിദേശീയവ്യാപാരത്താൽ അധികദാദവും കിട്ടുന്നതുമാകുന്നു.

വ്യാപാരം ചെയ്യാൻ ആരംഭിക്കുന്നവർ ആദ്യമായി അതിന് അധികം പണം ചിലവാക്കരുത്. തുടങ്ങുമ്പോൾത്തന്നെ വിദേശീയവ്യാപാരത്തിന്നും ഒരുങ്ങരുത്. ആദ്യം ചെറുതായി തുടങ്ങി വ്യാപാരമെങ്കിലും നയവും കണക്കും മറ്റും നല്ലപോലെ ഗ്രഹിച്ചതിനുശേഷമേ വലിയ കച്ചവടത്തിന്നും മറ്റും ഉദ്യമം നോക്കാവൂ.

കച്ചവടം ഒരു രാജ്യത്തെ അതിന്റെ പുറമ്പുറങ്ങളിൽനിന്നു തടസ്സപ്പെടുന്നതിന്നും, ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തെ നിലനിർത്തുന്നതിന്നും നല്ല ഒരു തൊഴിലാകുന്നു. എന്നാൽ വ്യാപാരമന്ദ്രാദിയേയും കേവലം സത്യത്തേയും നിരാകരിച്ച് അതിലാലേതെന്താണു ഇദ്ദേഹത്തിന്നു കച്ചവടംകൊണ്ടു മേലാൽ വരുമ്പെന്നു വക

രം അനന്തമാണെന്നാകുന്നത്. കല്പവടംകൊണ്ടു പലരും ക്ഷേമസദൃശമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആംഗ്ലേയർ ഇന്ത്യാരാജ്യം കൈവശമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു വ്യാപാരം വഴിയായിട്ടാണെന്നുള്ളത് ഒരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ.

കൈത്തൊഴിലും കൃഷിയെപ്പോലെതന്നെ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്തവിധത്തിൽ വ്യാപാരത്തിന്നു സഹായിക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിൽ പലതരം കൈത്തൊഴിൽക്കാര്യങ്ങളായിരിക്കും. അവർ ആ രാജ്യത്തിൽ അവിടവിടെ പരിമിതമായിട്ടായിരിക്കാം വസിക്കുന്നത്. എന്നുമാത്രമല്ല, അവർ അറിഞ്ഞു തൊഴിലുകളെ ചെയ്യുവാൻ പണം ആവശ്യമുണ്ടായേക്കാം. ദേശികർ ഉപജീവനമാർഗ്ഗംതന്നെ ഇല്ലാതിരിക്കാമെന്നു വല്ലതും അവർ പണം മിഥവിടുന്നതെങ്ങിനെ? അതുകൊണ്ട് അവരെല്ലാവരെയും നെരിച്ചു കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് അവർ പരിചയമുള്ള തൊഴിലുകളെ എടുപ്പിക്കുന്നതായാൽ ഇതിനായി ആർ പണം മുടക്കിത്തന്നു ആർക്കു വാഗ്ദാനമാകുന്നതും, തൊഴിലാളികൾക്ക് ഉപജീവനത്തിന്നു വാഗ്ദാനമാകുന്നതും, തന്നിമിത്തം ആ രാജ്യത്തിൽ കേന്ദ്രം ഉണ്ടാകുന്നതുമാകുന്നു. ഇക്കാർക്കിടം പരിത്രമിക്കേണ്ടതു നാട്ടുകാരിൽ ധനികരും ആ രാജ്യത്തെ ഗവേഷണമാകുന്നു. കയറുമതി വർദ്ധിക്കുവാൻ ഈ ഏർപ്പാട് നല്ലൊരു കാര്യമാണ്. അതിന്റെ വർദ്ധനകൊണ്ടു വ്യാപാരവും വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒരു രാജ്യം ഐക്യവും ഉണ്ടാകുന്നതിനും ഇത് ഒരു നല്ല മാർഗ്ഗമാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രാൻസിക്, മാപ്പാൻ, മൈന മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ കൈത്തൊഴിലുകാരും കൈത്തൊഴിലുകളും അധികമുള്ളതിനാലാണ് ആ രാജ്യങ്ങളിൽ കോളീശപഞ്ചാർ ധാരാളം ഉണ്ടായി കാണുന്നത്. അതിനാൽ എല്ലാവരും തുറന്നുകൊണ്ടു അവരവരുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ നടന്നുവരുന്നതും പതുതായി എടുപ്പുത്തിയാൽ ജനപ്രദമാകുന്നതോന്നുന്നതുമായ കൈത്തൊഴിലുകളെ എടുപ്പുത്തി ഉപജ്യാപരി വർദ്ധിപ്പിക്കണം. എന്നുമാത്രമല്ല, കല്പവടവും കൃഷിയും വേദിപ്പിക്കുന്നതിന്നു നിരന്തരപരിശ്രമം ചെയ്യേണ്ടതുമാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൯

മാതൃഭൂമി സ്തോത്രം.

“ദേഹംനശിക്കിവൃന്തശപാതീന്ദിയാകം
ദേഹത്തെയിടുകനകപ്രതിമയ്ക്കുതുല്യം
ആഹാര; നിശ്ചിന്തയിവിഹിതമാതൃഭൂമി-
സ്തോത്രം, സനാതനപദം നമനേകീദൃശ്ശം”

മാതൃഭൂമിസ്തോത്രമെന്നതു മാതാവായ ഭൂമിയോടുള്ള സ്നേഹമാകുന്നു. അതായത്, ഒരുതന്ത് അമ്പൻ ഉത്ഭവിച്ച രാജ്യത്തോടുള്ള ആന്തരമായ പ്രതിപത്തിയാകുന്നു. ഒരു സ്ത്രീയിൽ നിന്നു ജനിച്ച സന്താനങ്ങൾക്ക് അവളിൽ ഏകദേശമായ പ്രീതിയുണ്ടാകാതെ വരുമോ? അതുപോലെ മാതൃക്ക് അവർ പിറന്നവളെ ഭൂമിയെ സംബന്ധിച്ച സ്നേഹമാണുകാതിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ കലികാലധർമ്മത്തെപ്പറ്റി സൗസകവി കണ്വൻനമ്പ്യാർ “ഭനകൻ തന്നെയനെ വെട്ടിക്കൊല്ലും തനയൻ ഭനകനെ വധവാ ചെയ്യും” എന്നു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുന്നതായാൽ ഈ യുഗത്തിൽ പിതാക്കന്മാരിൽ സ്നേഹമോ ദയയോ ഇല്ലാത്തവരും ഉണ്ടായിരുന്നവരും. അപ്രകാരംതന്നെ ജന്മഭൂമിസ്തോത്രമില്ലാത്തവരുണ്ടാകാം. എന്നാൽ ഇക്കാളിൽ ഭൂമിപക്ഷസ്ഥിതിയെ ആശങ്കിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ‘നോക്കൂ ജനം പലവിധം’ എന്നും, നല്ലതില്ലാതെ മീനയും മീത്തയില്ലാതെ നല്ലതും ഇപ്പൊഴുപറയുന്നതും വാസ്തവമാണല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്കു മാതാവിനോടോ മാതൃഭൂമിയോടോ പ്രീതിയില്ലാതെ അപൂർവ്വം ചിലർ ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടാകാറുണ്ടാകുന്നു. അവർ മഹാപാപികളാകുന്നു. അവരെ ആരും പ്രശംസിക്കുകയും ഇഷ്ടപ്പെടുകയുമില്ല.

രാജ്യാന്തരത്തിലുള്ള ഗർഭത്തിലും, നാഗരികരും കർഷാത്തുമായ ദേശംതന്നെ ജന്മഭൂമിയാക്കിട്ടുള്ളവനും അതിനോടു (തന്റെ ജന്മഭൂമിയോടു) സവിശേഷമായ ഒരു പ്രതിപത്തി ഇല്ലാതെ വരുന്നതല്ല. പക്ഷെ താൻ ഒരു സ്വാഭാവികസ്തോ

യാണെന്നു വെച്ചപ്പോൾ കിടപ്പിന്നു മേൽത്തട്ടു മുറുപ്പുവെച്ചു.

ഉൽക്കണ്ഠിതനും യശസ്സിനും അഭിവൃദ്ധിക്കുമായി ഉള്ളിൽ കൊണ്ടു നിരന്തരം പരിശ്രമിക്കുകയും മറ്റുള്ളവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണ് ഒരു സ്വദേശസ്നേഹി ചെയ്യേണ്ടത്.

മാതൃഭൂമിയോടുള്ള മമത മുഖം ആരും അന്യരാജ്യത്തിനും രാജ്യവാസികൾക്കും യാതൊരു ശല്യവും ചെയ്തപ്പോകരുത്. അതായത് രാജ്യക്കാരുടെ സഹായം നമുക്ക് എപ്പോഴും വേണ്ടിവരും. സ്വാഭാവികമായും സമസ്തകാലത്തും നമുക്ക് ഇതരരാജ്യവാസികളോടു സഹവസിക്കേണ്ടിവരുന്നതുകൊണ്ട് അവരോടുള്ള ഏകമത്ര്യാലും നമുക്കാവശ്യമാണ്. അതായത് രാജ്യക്കാരോടു സമീപിച്ചാൽ പുറപ്പെട്ടാൽ എപ്പോഴെങ്കിലുമൊരിക്കൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനും രാജ്യക്കാർക്കും വിപത്തിനിടവരാതിരിക്കുകയും അന്യായകർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഒരുപക്ഷെ തൽക്കാലം വല്ല ഗുണമുണ്ടായാൽതന്നെയും അതു പിന്നീട് ദോഷത്തെ ചെയ്യുമെന്നു സ്മരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ആത്മസ്നേഹമില്ലാത്തവർ ലോകത്തിലുണ്ടാകയില്ലല്ലോ. എന്നാൽ ഇതിന്റെ ആധിക്യംനിമിത്തം സ്വാതന്ത്ര്യപ്രതിപത്തിയാകുന്ന ദുഷ്ടവത ബാധിക്കാത്തവർ വളരെ ചുരുക്കമേയുണ്ടാകുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ ഉള്ളവരെയാണല്ലോ മുഖർ എന്നു പറയേണ്ടത്. അവനവൻ അവനവനെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ അന്യരേയും സ്നേഹിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവൻ ഈശ്വരശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമായിത്തീരും. അവന്റെ സമീഹിതമെല്ലാം നിഷ്പലവുമാകുന്നു.

“ഈശ്വരാനുഗ്രഹമില്ലാത്തവനോ

നശ്വരമായതും നിശ്ശേഷമായതും” — എന്ന പ്രമാണത്തെ ഏതെത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചു കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവനെ പരസ്യനാകുകയുള്ളൂ.

‘എന്റെ എന്നും’ ‘നിന്റെ എന്നും’ ഉള്ള ഭേദബുദ്ധി തോന്നാതെ സ്വരാജ്യക്കാർ ഉണ്ടാകാമെന്നു ഈശ്വരസ്തിനും ദുഷ്ടസ്തിനും തമസ്സിനും മറ്റുള്ളവരും പാത്രങ്ങളായിരിക്കുമെന്നുള്ള പരമാർത്ഥത തെളിയിച്ചു മനസ്സാക്ഷിയെ ഈ വിഷയ

നാമിൽ പരസ്വരീച്ചുകൊണ്ടു പരസ്പരം അർത്ഥത്തിനായി പ്രവൃത്തിപ്പാൻ മനസ്സിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവരാണ് യഥാർത്ഥമായ ജന്മദ്രമിസ്തേയമാർ. ഓരോരോ ദിക്കുകളിൽനിന്ന് നാനവധി യുവാക്കന്മാർ ഉത്ഭവിക്കുന്ന പല പരീക്ഷകളിലും വിജയികളായി വരുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ അവർ പരീച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാരണം അവരുടെ വീടുകൾക്കും ബന്ധുചിത്രാദികൾക്കും നായകപാസികൾക്കും നാട്ടുകാർക്കും അവരെപ്പറ്റിയുണ്ടാകുന്ന വിചാരം എന്തായിരിക്കും? പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾ നിന്മേലു പ്രാപിച്ചുനിന്നശേഷം വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോ വർദ്ധിച്ചവരോ ആയാൽ വീടുകാരെ സംരക്ഷിക്കാതെയും സ്ത്രീകളെയും കുട്ടികളെയും നാട്ടുകാരെയും ബന്ധുചിത്രാദികളെയും സഹായിക്കാതെയും, സ്വരാജ്യത്തിന്റെ ഉന്നതിക്കും പരിഷ്കാരത്തിനായി പ്രയത്നിക്കാതെയും, രാജ്യഭരണത്തിൽ പങ്കുചേരാതെ പ്രേരിപ്പിക്കാതെയും ആത്മകാര്യങ്ങളിൽ മാത്രം നിരതന്മാരും അഭിമാനികളായാണു വരുന്നതല്ലേ അത്യന്തമായിട്ടുള്ളത്. ഇവരെ എങ്ങിനെയാണ് സ്വദേശസ്നേഹികളെന്നു പറയുന്നത്? ഇവരെല്ലാ കൃഷ്ണന്മാർ, ചോട്ടേറന്നവർ? നാണോദ്ദേഹിനടക്കുന്നവരെക്കൂടി വഹിക്കാനാകുന്നതും അതു ചുമക്കുന്നവരോ നാമിൽ കയറി സന്ധ്യ സഞ്ചരിപ്പാൻ പ്രാപ്തരാകുന്നതും ഇതപരന്നാണെന്നും, ദശാപരിണാമമെന്നൊരവസ്ഥ എല്ലാവർക്കുമുണ്ടെന്നും ഈ കൂട്ടർ വിസ്മയിച്ചു പ്രവൃത്തിച്ചുപാകുന്നത് അഹങ്കാരം മൂലമാകുന്നു. എന്നാൽ അഹങ്കാരം അന്തർഭൂതമാണെന്ന് ഓർത്തുകൊള്ളട്ടെ ചെന്തെന്നാൽ ദാമ്യീന്ദ്രിയം പാപത്തിന്നു അവകാശമുണ്ടാകുന്നതല്ല.

ജന്മദ്രമിസ്തേയന്മാരായ ചെറുകുട്ടികളുണ്ടാകുന്നതാണ്. അത് എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു ജന്മദ്രമിസ്തേയി സ്വരാജ്യത്തിൽ ചെന്തുന്ന പ്രവൃത്തികളെല്ലാം ആ നാടിന്നും നാട്ടുകാർക്കും ഇണങ്ങിനുള്ളവയായിരിക്കും. അതിനാൽ ആയാളുടെ അഭിമതത്തോടുകൂടി മറ്റുള്ളവർ ചോരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കും. ഇതുപോലെ അവർ ആയാളിൽ സ്നേഹവും ബഹുമാനവും വഹിച്ചിരിക്കും.

“വഹിതവന്റെ മാനം എളിതവന്റെ എളിയിൽ”, എന്നാണല്ലോ പഴയോർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

മനുഷ്യരുടെ മനസ്സ് യഥാർത്ഥമായ മാതൃഭൂമിസ്നേഹത്തിൽ എത്തിയാൽ പിന്നെ ക്രമേണ അവർക്കു സമരീതരത ഉണ്ടാവാൻ പരിശീലിച്ചു തന്നിരിക്കും ജനസാഹചര്യത്തിനും സംഗതി വരുത്താം. അതിനാൽ മനുഷ്യരെല്ലാം “കാലഭക്ഷകാലനാമകപ്പെടും”, എന്നും ഭൂപാദൻ സരീതന്ത്രനായിരുന്നു ഭൂദാനരോടു ചെയ്തതുപോലെ ദാദിമാനികളായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നത് ആപൽക്കരമാണെന്നും, അങ്ങിനെയുള്ള സംവിധാനങ്ങളാൽ മാതൃഭൂമിസ്നേഹത്തിന്റേ ദാവിതും ദവിഷ്കരണം വാർദ്ധക്യമാകുമെന്നും.

അദ്ധ്യായം ൨൦.

മനുഷ്യരുടെ വാദഭൂമി.

‘ഭൂമികത്തിവെഴുന്നത്രതനിവഹ-
മനുസ്സതതംപ്രിതിയാ-
ടാലോക്യാതവർഗ്ഗപരന്റെനിയം
തെറ്റാതെചെയ്യുംമുതലേ

മാലേശാതെചിദാത്മബോധമേവ
കൈക്കൊണ്ടുപോൽക്കൊണ്ടുപോ
കാലംപോക്കുകിടന്നിന്നുപലവും
മന്ത്രിയ്ക്കകൈവെച്ചും’.

പുരുഷന്മാരുടെ സാധിക്കുന്നതാണ് മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. അവയിൽ ഒന്നിനെക്കുറിച്ചു മറ്റൊന്നിനോട് നാശമുണ്ട്. നാശമെന്നു പുരുഷന്മാർക്കു വേദന സാധിച്ചാൽ സംഗതിവന്നാൽ പിന്നെ ആന്മാർക്ക് അധഃപതനത്തിന് അധികാരമില്ലെന്നല്ല, ജനനരണങ്ങളുണ്ടാകുമില്ല.

എന്നാൽ തിരിച്ചുശ്രാനികൾക്കും നാശമെന്നുവേദനയും കഷ്ടനാലായനായ നൃശപരൻ വാദാലാപിനായ കല്പിച്ചുകൊണ്ടി

മൃണാളിനും, അദ്ദേഹം മനഃശ്ചക്രം നൽകിത്തന്ന വിശേഷബുദ്ധിയാകുന്ന ആ മഹാശക്തി വേറെ ഒരു സൃഷ്ടിക്കും പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടില്ല. നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്ന നിരവധി സ്ഥാവരജംഗമങ്ങൾ ഇന്നും ലോകത്തിലുണ്ടല്ലോ. അതിൽ പക്ഷിമൃഗാദികളും തത്ത്വലതാദികളും ദിനംപ്രതി വളരുന്നതുമില്ലേ? ഇവയെല്ലാം പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ അനവധി തൂണങ്ങളും പ്രകൃതിവിശേഷങ്ങളുമാണ്. പക്ഷെ ഇവയ്ക്കുള്ള സർവ്വസാധാരണമായ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടതയും ഉൽക്കർഷ്ഠതയുമില്ല. എങ്കിലും അത് ഒരോന്നിനും ഓരോ തരത്തിലാണ് കണ്ടുവരുന്നത്.

മനഃശ്ചക്രം നിസ്സാരങ്ങളായി ഗണിക്കുന്ന തൂണങ്ങളും നിദാനം മേല്പോട്ടു വളരുകയും അവയുടെ അതാതു കാലങ്ങളിലെ പൈതൃകശക്തിയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതു നമ്മുടെ പ്രകൃതിദാഹാത്മ്യപാരങ്ങളിൽ ഒന്നായിരിക്കുന്നു. വിശേഷബുദ്ധിയുള്ള മനഃശ്ചക്രം ഇവയെല്ലാം വിഷയങ്ങളിൽ മനസ്സുവെച്ചാലോചിച്ചാൽ, ഇതിലും ഉയർന്നതരം കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ച് അവയിൽ ഓരോന്നിന്റേയും മൗലം കണ്ടറിയുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. “ശ്രദ്ധാമയോയംപുരുഷായോയശ്രദ്ധാഃ സഹ്യവസഃ” ഈ പ്രമാണാനന്തരം ആഗ്രഹത്തിന്റേയും ഉത്സാഹത്തിന്റേയും സാധകവും കേന്ദ്രവുമായി നില്ക്കുന്നതു ശ്രദ്ധയാണെന്നു നിരാക്ഷേപമാകുന്നു. ഭൂമിയിലുള്ള സകലവൃക്ഷങ്ങളും ആഗ്രഹം പുരുഷാത്മങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ സംബന്ധിച്ചല്ലാതെ വരുന്നതല്ല. എന്നാൽ മിക്കമനഃശ്ചക്രങ്ങളും മനസ്സു പുരുഷാത്മങ്ങളിൽ ഒന്നിലും നാവിലും പ്രവേശിക്കുക സുദൃഢമായിട്ടേ കാണുന്നുള്ളൂ. പുരുഷാത്മങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചുള്ള ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനു ലോകാചാരപാരംകൊണ്ടുതന്നെ മതിയാകുമെന്നതോന്നുന്നില്ല. ശാസ്ത്രപുരാണേതിദാസാദി സർഗ്ഗനാഥപാരായണത്താലെ ഇത് എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഇനി അറിയേണ്ടത് എല്ലാക്കാലത്തും എല്ലാ അവസ്ഥകളിലും ആത്മസുഖമുണ്ടാക്കുന്ന ഉദ്ദേശങ്ങളെ ആദ്യമായി ആരാഞ്ഞറിയേണ്ടതെന്നുള്ളതാണ്. എന്നാൽ അവ നമ്മുടെ മനോവാക്കാശങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിയും സത്യാമൃതമുഖ ആയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവയിൽ ഒന്നാകുന്ന പ്രശോഭിക്കുകയോ ഫലപ്രദമാകുക

യോ ചെയ്തയില്ല. മനുഷ്യരുടെ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം ഈശ്വരകാരുണ്യമുണ്ടാകാതെ തക്കവണ്ണം അർഹങ്ങളായിരിക്കണം. നിർഭയവും ശാന്തവുമായ സുഖമരണം മനുഷ്യർക്കു സംഭവിക്കേണമെങ്കിൽ ദൈവപ്രീതി കാലെ സമ്പാദിച്ചിരിക്കണം. ഇതാണ് ഏറ്റവും ശോഭാവഹവും ഫലദായകമായ ആദർശം. മനുഷ്യർ സുഖമായിരിക്കുന്ന കാലത്തു ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ അന്തഃകരണത്തിന്നു ഹിതമായിട്ടുള്ളവയായിരിക്കണം. മനസ്സാക്ഷി ആരോടും ഓർമ്മാഴ്ചകളിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ ഉപദേശിക്കുന്നില്ല. മനസ്സാക്ഷി വാസ്തവത്തിൽ ദൈവമാകുന്നു. അതിനാൽ അന്തഃകരണത്തിന്ന് അപരത്വമായ യാതൊരു പ്രവൃത്തികളും ആരും ചെയ്യരുത്. സംഭാഷണത്തിലും ഈ സംഗതി ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാകുന്നു.

നിത്യവും മനുഷ്യർ വിചാരിക്കുന്നതും, പറയുന്നതും, ചെയ്യുന്നതുമായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഗാഢമായി ചിന്തിച്ച് അവയുടെ ഗുണാഗുണങ്ങളെ വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു നല്ല കാര്യങ്ങളെ മാത്രമേ ചെയ്യാവൂ. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശംതന്നെ ഈശ്വരസ്പർശങ്ങളായ യാതൊരു ജീവിതേയും ഉപദ്രവിക്കാതെയും, സമസ്തജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടുന്ന സാഹായങ്ങൾ ചെയ്തും ദൈവപ്രീതിവരുത്തി വാഴുകയാകുന്നു.

‘ഉല്പാദനോപാധിമേവൈതദ്വൈതമേവാസംഗ്രഹേതുകം

മനുഷ്യത്വം മുദുഷ്യത്വം മഹാപുരുഷസംഗ്രഹഃ’, എന്നാണല്ലോ പ്രമാണം.

കരുണാനിധിയായ ഈശ്വരന്റെ സൃഷ്ടിജാലങ്ങളിൽവെച്ച് ഉത്തമത്വം മനുഷ്യസൃഷ്ടിക്കാണെന്നു മനോഹിതതു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അനേകം പുണ്യക്രിയകൾ അനീതജനങ്ങളിൽ ചെയ്തിരുന്നാലേ ഇഹത്തിൽ വിശിഷ്ടമായ മർത്യജന്മം സിദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ ലഭിച്ച ഈ ജന്മത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം മനുഷ്യകീടങ്ങൾ അറിയാതെ ഓരോ നീചകർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതു കഴുവല്ലേ? അവരല്ലേ പാപികൾ? എന്നാൽ ജന്മസാഹ

പ്രതിനിതാണ് മനുഷ്യർ അജ്ഞാതപരിശുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടത്. പ്രകൃതത്തെ അനുസരിച്ച് ഒരു പ്രാചീനകവി,

“അന്യനാനന്ദമനുഭവ്യമേതഃ
 പുണ്യപാതതോവിപ്രതാ
 തത്ത്വമപ്രതികര്യമമാഗ്നപരതാ
 വീര്യമസ്മാൽപരം ।
 അത്മാനന്ദതമവിവേചനംസ്വപനഭവോ
 ബ്രഹ്മാത്മനായാധിതി-
 മ്മശിഷ്യാശതജനകോടിസുകൃതൈഃ
 ചണ്ഡേറ്റിനാഖഭ്യതേ.”

എന്നിങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ എല്ലാവരും പൗരാണികവചനം ആശ്രയിച്ചാണെന്ന് ഓർത്ത്, മനുഷ്യജന്മാദ്യേമെന്നാണെന്ന് അറിഞ്ഞ്, ജന്മസാഹചര്യം വരുത്തുവാൻ അവശ്യം ആവശ്യമുള്ള സൽകൃത്യങ്ങളെ ചെയ്ത് സാധിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണമെന്ന് അനവരതം സ്മരിക്കുന്നതിന് ആദരപൂർവ്വം ഉപദേശിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സമാപ്തം.

